

சிவமயம்

ஸ்ரீசுமருபயோநம்:

கோயிலூர்ப்புராணமென னுஞ்
சமீவனக்ஷேத் திரமான்மியவசனம்.

இது

திருவிடைமருதூர்

பரமம்ஸ்ரீ

பிச்சுசாவ் திரிய சுவாமிகளால

வடமொழி ஸகாந்தபுராணத்தினின்று

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

காரைக்குடி மேலைமடாலயம்

சேஷ. பழ. பழநாயபபயயர் அவர்களால

சென்னை.

மதராசு ரிப்பன அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரிஸ்ரீ காரத்திகைஸ்ரீ

இதன்விலை ரூபா-அரை.

இப்புத்தகம் ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது

GF
C.
F.

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீகோயிலூர்ப்புராணம்.

வன்னிநாயகர் துதி.

சீவபூததமெயயறிவின புருவெனற்கோருநியீடுதேரித்தலேயப்பக
கார்பூததவிருகவருத்தெயவவுருபூதவுருககலப்பதீதானறித
தார்பூததநசையாலுநதாங்கொடுத்தவரத்தாலுநதணவாத்தென்று
மோபூததசமிநிழலவாமுவன்னிவிநாயகாமலாததாளிஹைஞ்சிவாமுவாம்.

கோற்றவாளீசர் துதி.

மாமேவுகோகனகமருமபன மலருதலருவிதனமருவத்தோயாத
தாமேவுபரிதியெனத்தனமுனாமுத்தொழினடப்பத்தோயாதானறோ
பாமேவுமிடங்கொளவன்னியிரண்டலமுண்டெனவமரபரவமேவுந
கோமேவுவன்னிவனக்கொற்றவாளீசர்பதனகுறித்தவாமுவாம்.

நெல்லையகீ துதி

ஓரறிவுமுதலாவையறிவுபாபபைங்குழியெவருங்குக்காகும்
பேரறிவுவெளிப்படுபாஹாணாச்சியுயிரப்பயிரமுன்பிறங்கக்காதது
காரறிவுதபக்கோநுநாரணநோக்குறும்பெரியோர்கட்காநநத
ஓரறிவுமயமானநெல்லையகிலாததாணினைநதுவாமுவாம்

கைலாயநாதர் துதி

கன்னிகரிதலப்பெருமைதனையுணர்ந்தோமாதவாதஞ்சகநாளு
மன்னிவசிப்பதுதெரிந்தோகழனிநகர்காலையெனவயங்கமோந்தோ
பிரானனிநதிககரைமுதற்பதபலவிருக்கமதுககுடிஞைப்பொலிதீரத்த
வன்னிவனத்திடைப்புருத்தகையநாதாபதமவணங்கிவாமுவாம்.

நித்தியகல்யாணி துதி.

சத்தியநிதிகளநிருவிகாரநிரஞ்சனபரசைதன்னியதத்தை
மெத்தியநனமலாமணத்திற்பிரியாமையுருவிடததுமவிளங்கக்காட்டிப்
பொத்தியபேரவிச்சைக்கெடுத்தெவ்வியர்ககுஞ்சுவாஹுப்பபொலிவுநலகு
நித்தியகல்யாணபராபரையிருபொறாட்கமலநினைநதுவாமுவாம்.

வன்னிவிநாயகர் துதி.

அடைபவாகடவிரகோசங்கரங்காட்டவதற்ககமைசாதனநதோளகாட்ட
வுடைதருகீழுவதனைவழிகாட்டமேலவதலதமதஜ்ஜுற்றங்காட்ட
நடைகெழுமற்றவாபுரியும்பாவீனையமருப்பெடுத்தனனுகூட்டத் [ம
தடைதவிரபேரருளகொழிகுமவனனிவிநாயகரமலாததாளசாரந துவாழ்வா

அகத்தியமுனிவர் துதி

துன்னுபலகருமஞ்சித்தசுததியாமாறுசெயது
மன்னுமற்றதுபெருதுகைமினிவந்திரப்ப
முன்னுதணகமுனிநாதனமுமுதருளபெற்றுநான்
தொன்னுமினபுறநவினற்குமுனிசுகனபுசெயவாம்.

ஆலயப்பனியோர்கள் துதி

கொற்றவாளீசற்காலயவிமானகோபுரமண்டபமாகி
முற்றவாவத்திறபுரிந்தவாபுரிவோமுனிவருமவிழாசுதிப்பெபெப்போ
செற்றபலலுபசாரங்களுமபரிவாறசெயப்பவாபிறவிருமபுரு
முற்றவரவாகளயாவராயினுமயாமுணமையிறபோற்றுதுமுவந்தே.

ஸ்ரீமத்திராமலிங்கதேசிகர் துதி

மேயபெருங்கமுனிநாகோயீடிரெனுமபோமேவவிறையாலயததைவிரித
தவருட்பெரியோன, பாயபுன்றிரண்டாலியாயதனைசுத்தப்பரப்பிரமமிவவு
ருக்கொண்டு, மதெனுமபுரண, ஞாயபுகழுவேதாந்தசிரவணஞ்செயதுலகிலன
யலாசைதன்னியமாகபுரிந்தவறவோன, தூயமுத்திராமலிங்கதேசிகனென்
றுரைக்குஞ்சோதிவிங்கசொற்புண்ணுஞ்சோதிடையேத்தெடுப்பாம்.

ஸ்ரீதுறவுசுவாமிகள் துதி.

துறவொழுககமனைத்துமொருவடிவுகொண்டாலன்னதூயவனநன்மய,
மாகயாவையுங்கண்டிருப்போன, மறவொழுககங்கடிகுதுயிகளசுவாஜ்ஜயம
ருவவயங்கியவேதாந்தசிரவணமேற்றமவலியோ, னறவொழுககந்தலையெடு
ப்பக்காரணங்கண்டுபெபோனடங்குமிடமாகியசிதாகாசப்பிரிய, னுறவொ
ழுககமவளாததவருணசலதேசிகனென்றுரைத்திடுநந்தீசனனுமொருவனை
வாழத்திடுவாம்.

சித்தம்பாதேசிகள் துதி.

மேலாயதுறவினுக்கொதுணையாகியுள்ளானவிரிந்தபலபுவனமுங்கான்
றிடுஞோற்றற்கண்டோ, ஞாலாயமறைமுடியினபொருளவிளங்கவெடுத்தநல
மாணவகாக்கருளித்தன்மயமாககிடுவோன, பாலாயசிவதருமமபற்றதப்பாலி
ப்போனபரப்பிரமசுவாணுபுகியிறசிறந்தமேலோ, ஞாலாயயாவுமுணாததவா
மனுவ்னெடுத்ததுவலுமொருசித்தம்பரதேசிகனடிபைப்பணிவாம்.

ஸ்ரீகோயிலுராப்புராணம்.

ஆக்கியோள் பெயர்.

தூயமுத்திராமலிங்கதேசிகன்பேரருளபெற்றோன்கருணஞான
மேயவருணாதேசிகனவனபாலருளபெற்றுவிளக்கஞ்சான்ற
பாயபுகழ்ச்சிதயீபரதேசிகனகேடகவுயாகழனிபதிப்புராணம்
வாயமையுப்புணைதுரைததானமீனாட்சிசுந்தரநாவலனமிககோனே

111ன்.

இன்னபுராணத்தையினிசெழுதுவோரெழுதுவிப்போ
பன்னாளுசொற்பொருளுரைப்போருரைப்பவாதமபாற்கேட்போ
ரென்னருமெண்ணரும்போகமிப்புவியினுகாந்தீற்றி
ன்னன்றொளிமிகுபிரமஞானியராயினபுறுவார.

இதுவுமது

பொருளபலவுமினிதமையிப்புராணமமாகிருக்கது
வெருளபலசெய்யுதபிசாசாங்குளுமேவாவா
லிருளபலசெய்வறுமையறவீந்திசைநீங்காதமாவா
ளருளபலபுத்திராபொலியவமைநதுவீனங்குவாமாதோ.

இப்புராணத்திற்குக்காரிகள்

பிரியமிருங்கொற்றவாளீசாபெருஞ்சரித்திரமா
யரியபுகழவேதாந்தமுழுவதற்குநகமைதலினு
லுரியவதிகாரிசனாயுள்ளவரிப்புராணத்தைத்
தெரியவமைஞ்ஞமுகமாத்தெளிதரிநனனியராவா
திகழ்தருசினுடருபசிதம்பரத்தேசிகனமொழிய
விகழ்தருதலிலாதவனசொலேற்றபெரும்புண்ணியத்தாற்
புகழ்தருமிப்புராணத்தைப்பாடினேனபுனமையெலா
மகழ்தருபேரறமுதலாயாவுமடைந்தன்னயானும்.

வாழ்த்து.

இலங்குபுகழ் வன்னிவனம் வாழ்கவொளிர
கொற்றவாளீசா வாழ்க
கலங்குதநீராத தெனையாண்ட நெல்லைநா
யகிபெரிய கருணை வாழ்க
மலங்குதலி லக்தலத்து மன்னிவளா
மாதவாகள வாழ்க வாழ்க
நலங்குலவு மணமன்று ண்டநவில்
வெடுத்தபொற்றா ண்ணம் வாழ்க.

துநிழற்றும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௫	௨	பாணஞ்	பாணஞ்
௧௧	௧௯	சேகராதி	சேகரராதி
௬	௧	நங்கனாயும	நங்கனாயும
௨௩	௯	பிரகசசாபல	பிரகசசாபால
௧௦	௨	சேவல	சேவலங்
௧௬	௩௨	வித்திடாத	வித்தியாதர
௧௬	௧௫	ஓர்	ஓர்
௧௮	௩௧	பஞ்சாமிரத	பஞ்சாமிரதத
௧௯	௨௮	வீரபாண்டி	வீரபாண்டிய
௨௦	௧௬	மயிர	மயிர
௧௧	௧௭	நனராப	நனராப
௧௧	௨௮	பரவ	பரவர
௨௧	௧	நாமமுஞ்	நாமமும
௧௨௨	௩௨	யதாந்	யாதொரு
௨௩	௨௭	'விதி' ஒன்றே	ஒன்றே
௨௪	௩	பிரமதேரை	பிரமதேவரை
௧௧	௨௫	சரீரத்திரைய	சரீரத்திரய
௨௬	௩௦	பிரார	பிரார
௪௦	௮	கொண்டிரு	கொண்டிரு
௪௧	௩௨	பொற்றி	பொற்றி
௪௨	௩௦	மதுபிரியாதி	மதுபிரியாதி

உ

சிவமயம்

கணேசாயநம:

சமிவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்.

பாயிரம்.

சகல விக்வின நிவாதகராயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்ததியை
யும், ஞானகுருவான சணமுக மூர்த்தியையும், சத்திய கஞான
னாத பரிபூரண பரமாதவைதராய நித்திய சுதத புத்த முதத
சுபாவராயிருக்கின்ற திரிபுவனேசுவரையும், பரபிரம வித்தியா
சொருபியாய்ப் பரமசிவாபினையாய்ப் பகதாபிஷ்ட பலத்தைக்
கொடுப்பவளாய்ச் சருவசத்தி சொருபியாய்ச் சகல ஜகநாயகி
யாய்ச் சருவ ஜகநமாதாவாயிருக்கின்ற திரிபுவனேசுவரியையும்,
இவர்களின் அடியார்களையும் திரிவித கரணங்களாலும் வணங்கு
வாம்

இனி, ஆறு சங்குத்தையை யுடைய ஆறு இலட்சஞ் சுலோகமா
யிருக்கின்ற ஸகாந்தபுராணத்தில் முதலாவதான சனற்குமாரசங்
குத்தையிற் க்ஷேத்திரகண்டத்தில் இருக்கின்ற வனனிவன மானமி
யத்தைச் சூதமகாரிஷி நைமிசாரணியவாசிகளான ரிஷிகளுக்கு
அருளிச்செய்த பிரகாரம் யான என புத்திக்குத் தோன்றினமட
நித தமிழ்மொழியாற் சொல்லுகின்றேன

பாயிரமுற்றிற்று.

மு த ல ா வ து

சௌனகாதிரிஷிகள் சூதமகாமுனிவரை நோக்கி,
வன்னிவனசேஷத்திரமானமியத்தை
வினவும் அத்தியாயம்.

பூவம ஒருகாலத்தில வேதவித்துக்களான ரிஷிகளெல்லோ
நம நைமிசாரணியத்திற பன்னிரண்டு வருஷத்திற செயதுமுடி
ககத்தக்கதான யாகததை ஆரம்பிக்கிறதற்காக ஒருமித்துக் கூட்
னாகள (சு)

அந்த ரிஷிகள் யாரெனில —சௌனகா, வசிட்டா, வாமதே
வா, விசுவாமித்திரா, சாதாதபா, கௌதமா, காசிபா, கராக்கியா,
பிருகு, அததிரி, மகாதபா, பேரதாயனா, சத்தியாஷாடா, மௌதக
லா, ஆபஸ்தமபா, ஆணிமாண்டவியா, யாககியவாககா, காததியாய
னர், சதானந்தர், புலத்தியா, ககோளா, பாஷகனி, வீதிக்கோத்திரா,
சாகல்வியா, சாலிகோத்திரி, தூமிரா, கௌஸீதகி முகலான அநேக
ரிஷிகளாம். இவாகள உலோகானுககிரக நிமித்தமாய எகளுத்திற
சூத தீக்ஷிதராகவும் அதற்குச் சாதகாசிரியராகவும் இருநது
கொண்டு, தீடசை முதலான மியமத்துடன் முனசௌனக யாகத
தைச் செய்யத்தொடங்கினார். (சு)

அந்தச் சமயத்திற பரமசிவ பகதோததமராய், இந்திரிசு நீக
கிரகமுள்ளவராய், பதினெண் புராணமும் அறிந்தவராய், சால
சாஸ்திர சமாததராய், சகவுறபத்தி திதி லயங்களுககுக் காரண
மாயச் சத்தியகஞானைத் சொருபமாய இருக்கின்ற பிரத்தியக்
பின்னமான பரசிவமே தானென்று அனுபவக்கின்றவராய் இருந்
கின்ற சூதமகாமுனியானவா, தன வீடாகுள் தன வீடருக்குச் சீட
ராகள இவாகளுடனே அந்த எகஞ்சாலேக்கு எழுந்தருளி வந்தனா.
அந்தச் சூதமகாமுனிவரைச் சவுனகாதியரான சகல முனிவாக
ளும நோக்கி எநிகொண்ட டழைத்து வந்து, ஆசனமுதலானவை
கொடுத்தது, சாஸ்திர விதிப்படி. அாககிய பாதத்ய ஆசமனாதிக்கள்
செயவித்து, மிருகத அனபுடன் பூசித்தாராகள. (அ)

பின்பு அந்தச் சூதமகாமுனியானவா சௌனகாதி ரிஷிகள்
செய்த உபசாரத்தைப் பெற்று, கிரம பரிகாரத்தோடு சந்தோஷ

சித்தராயிருக்கும் அளவில், அந்த முனிவர்கள் அலுரை நோக்கி
வினவினார்கள் (க)

அவ்வேதேனில்—சாவகஞ்ராய்ப் பரமசிவத்தியே சரண
மாய் அடைந்திருக்கின்ற சூதமகாரிஷியைப் பார்த்து, “ஏ சுவா
மின! தங்களுடைய முகாரவிந்தத்தினின்றும் பெருகாநின்ற பிரா
ண கதையாகிய அமிதத்தை யாவர்கள் பானம் பண்ணியும் அதில்
எவ்வளவுந் திராபி புண்டாகவில்லை (க0)

இமோதபருவநகரேகாடங்கிச சேதுபரியந்தம் மத்தியிலுள்ள
புண்ணிய தீர்த்தங்கள் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் யாவும் சுருவிகஞ்ரா
யிருக்கின்ற உமமால் எங்களுக்கு முன் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்
கின்றனவே (கக)

அவைகளினுங் காவேரி தீர்த்தம் சருவசித்தியுங் கொடுப்ப
தான மாயூர முதலான புண்ணிய சிவகேசுத்திரங்கள் இருக்கின்
தனவென்று விசேடமாகத் தங்களுந் சொல்லப்பட்டதே (கஉ)

அவைகளுக்கும் திருவானைக்கா என்கின்ற சிவகேசுத்திரத்
திற்குத் தக்ஷிணபாகத்தில் அஞ்சயோசனை தூரத்திலிருக்கின்ற
தாயும், சத்தியபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தோடே கூடினதாயுந் திருமெ
ய்யமென்று விளங்காநின்றதாயுமிருக்கின்ற சத்தியகிரி கேசுத்திர
த்திற்குத் தக்ஷிணத்திடுவ ஒரு யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதா
யும், கண்ட தேவியென்று விளங்கி நின்ற சொணவருஷேசுவர
கேசுத்திரத்திற்கு உத்தர திக்கில் அரையோசனை தூரத்திலிருக்
கின்றதாயும், திருப்பெருந்துறைக்கு மேற்குத் திக்கில் ஒன்றரை
யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயும், திருப்புத்தூருக்குக் கிழக்
குத் திக்கில் முக்கால் யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயுங் கழனி
வாசல் என்று விளங்காநின்றதும் சாலிவாடி என்றும் வன்னிவன
மென்றும் ஸீவல்லப மென்றும் பிரசித்தமானதுமான ஒரு சிவ
கேசுத்திரமுண்டென்று தங்களால் முன் சொல்லப்பட்டது. இப்
போது ஆந்தச சிவகேசுத்திர மகிமையைக் கேட்பதற்கு எங்களு
க்கு மிகுந்த அனபுண்டாயிருப்பதால், அதைத் தாங்கூர் தயையி
னால அனுகிரகம் பண்ணவேண்டும” என்று சொன்னகீதி முனி
வர்கள் வினவினார்கள். (கச)

இவ்விதம் வினவிய ரிஷிகள் வசனத்தைச் சூதமாமுனிவா
கேட்டு, நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிருவிகார நிரஞ்சன நாமம் நிஷ்பிரப

ஈ சர்மிவனக்ஷேத்திரமானமிய வசனம்.

ஞச நிராகர, நிராததொநத நித்திய சுதத புத்த முத்த சசசிதான
நத பரிபூரண, பரமாததுவித சொரூபராயச சாவஞ்ஞததுவ சாவ
சததிததுவ சாவேசுரததுவாதிதான அனநக கலியாணகுணங்கள்
நிறைநதவராய்ச சந்திரசூடராயச சடாதாரியாயக கங்காதராய
ய்ச திரிநேததிரராய நீலகண்டராயச சதூபபுஜராய மானமநு
திரிசூல முதலியவைகளைத் தரிப்பவராய்ப் பாவதி சமேதராயிரு
க்கின்ற திவ்விய மங்கள் மூரத்தியான பரமசிவனை ஒரு முகூர்தத
பரியந்தக தியானித்து, ஆனந்தபாஷ்ப புளகாங்கிதராய மிருந்த
சந்தேஷத்ததுடனே வனனிவன மகாதமியத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கினார். (கௌ)

ஏ சொனகாதி நிஷிகளே' இன்று உங்களால் இந்தச் சிவ
க்ஷேத்திர மகிமையின் நினைப்பை உணர்பண்ணப்பட்டபடியால்,
நீங்களும நானும் மிகவுந்தன்னியராயினோம். (கஅ)

இந்த வனனிவன க்ஷேத்திரத்தில் சாவபாவ நிவாததகராய்த்
தாமராதத காமமோட்சத்தைக் கொடுப்பவராயிருக்கின்ற சாமப
பரமசிவன் எப்போதும் விசேடமாய விளங்கிப் பகதர்களுக்குச்
சாவாபிஷ்டத்தையும் அனுகூலங்களு செய்துகொண்டிருக்கின்ற
படியால், இந்தச் சிவ க்ஷேத்திரத்தை நினைத்த மாததிரத்தாற்
சுகல சீவருக்கும் சமஸ்த பாவமும் நீங்கிச் சுகல புருடாததமுடி
கிடைக்கும். (கக)

அகண்ட சோநிராமயலிங்கமாய விளங்கிய யாதொரு பரம
சிவனுடைய திருவடியையும் முடியையுங் காணும்பொருட்டு அசு
அயன இருவரும் வராகரூபமாயும் அன்னரூபமாயும் பாதாளத்
திலும் ஆகாசத்திலும் மிக முயன்று தேடியபோதும் அந்தத் திரு
வடியையும் முடியையுங் காணார்களோ அப்படிப்பட்ட அகண்ட
சிதாச ரூபராயச சாவகஞ்ஞததுவாதி குணமுள்ளவராயச சந்திர
சூடராய விளங்கிய ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய நிகரிலலாத அனந்த
மகிமையை இச்சகத்தில் யா வாணிக்க வல்லோ? (உ௦)

திருப்பாற கடலில் மந்தரம் மத்தாகவும், வாசுகி நாணகவுஞ்
செய்துகொண்டு, சுகல சுரா சுராகளும் அமிரத மதனஞ் செய்யு
மபோது வாசுகி முகத்தினின்றும் மகா கோரமான காளகூட விஷ
முண்டார்கிச் சகததையெல்லாம் விராபித்துத் தகிக்கும்போது
பிரமா முதலான சுகல தேவரும் நிக்சேட்டராயிருக்க; அச்சமய

ததிற பரமதயாளுவான யாதொரு பரமசிவன அவ்விடத்திற றேனறி, அந்த விஷத்தை யமுதம்போலப் பாணஞ் செயது, எல் லாச் சக்ததையும் இரக்ஷித்தாரோ அந்தப் பரமசிவனுடைய நிர திசய மகிமையை யா வாணிகக வல்லோ? ஆதலால், இம்மகி மையைச் சொல்லுவதினும் மூகத்தனமையை அடைவதே உத் தமம். (௨௧)

ஆயினும் அனபினுல அந்தப் பரமசிவனுடைய மகிமையைக் கிஞ்சிதமாததிரம் எனக்குத் தோன்றியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். இதை நீங்கள் அனைவரும் ஏகாகிரமனதாய் மிருந்த சிந்தனை யுடன கேளுங்கள். (௨௨)

பூமி இரதமாகவும், சந்திர சூரியா சககரங்க ளாகவும், வேத் தங்களே பரிகளாகவும், பிரமாவே சாரதியாகவும், மகா மேருவே வில்லாகவும், வாசுகியே நாணாகவும், விஷ்ணுவே பாணமாகவும் இப்படி லீலையாக அங்கீகரித்துக் கொண்டு, யாதொரு பரமசிவன 'புனசிரிப்புக் கொண்டே திரிபுரதகனஞ் செயதாரோ அப்படிப் பட்ட சாவ வல்லபமுள்ள திரிபுவனேசுவரா எப்போதும் எனது இருதயத்தில விளங்கக் கடவா. (௨௩)

இப்படிச் சாவ சத்திமானாய்ச் சாவாதமகராயத் திரிவித் பரி சசேத சூனியராய்ச் சந்திரசேகராதி சினனமுள்ள தீவவிய மங் கள் ஞாதத்திரராயப் பிகவானாயும் இருநெல்லை நாயகிக்கு நாதராயு டிருக்கின்ற ஸ்ரீ இரீர்ச்சகடக பரமேசுவரரைத் தியானித்துக் கொ ண்டு, சமீவன மானமியத்தைச் சூத மகாமுனிவா சொல்லத் தோடங்கினா. (௨௪)

இப்படி ஸ்காந்த் புராணத்திற் கேஷத்திர கண்டத்திலுள்ள சமீவன மாஹிமத்திள் முதலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

இரண்டாவது

கேஷத்திரமகிமையுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சூதமகாரிஷி சொல்லுகிறா—

சமீவன மெனகிற சிவகேஷத்திரமானது கேஷத்திரங்களுக் கெல்லாம் உத்தமமாயுஞ் சீவாகளுடைய சமஸ்த பஞ்சமா பாதக

சூ சமிவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்

கவகளையும் தீபாக்ருவிப்பதாயும் மதுபுடகரணி யெனகின்ற தீர்த
தததோடே கூடினதாயும், (க)

நானாவித மிருகங்கள் பட்சிகளோடே கூடினதாயும், நானா
வித விருக்ஷங்களாலும் நானாவிதமான தாமரை செங்கழுநீர் முத
லான புட்பங்களுடைத்தான வாவிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட
தாயும், மயில்களுடைய மூச்சுக்காற்றறித பசி தீரநது திருபதி
யுடைய சாப்பங்களை யுடையதாயும், புலிகுடடிகளா லூட்டப்
பட்ட மடிகளை யுடைத்தான பசுக்களால் வியாபிக்கப்பட்டதா
யும், சிவபூக்தி பரரான வாலகிலவிய ரெனகின்ற ரிஷிகளா லூ
ருரியாககினிகளுகுச் சமமான தேஜசை யுடைய சநநியாசி
களாலுஞ் சேவிக் கப்பட்டதாயும், வேத விதனுககளான அநதணர்
களுடைய வேத கோஷத்தை யுடையதாயும், (ங)

சீவானுக்குத் தபசை யாரம்பித்த மாததிரத்தினுலே தானே
சகல சித்தியுங் கொடுப்பதாயும், சந்திர சூடராயிருக்கின்ற சாட்
சாத பரமசிவனுக்குத் தக்ஷிண கைலாசம்போலே சந்தோஷ ஏது
வாயும் விளங்காநிற்கும் (ச)

சிவாராதனை பண்ணுதவாகளாயும் யாகதானாதி புண்ணிய கா
மங்கள் செய்யாதவாகளாயும் இருக்கின்ற சனங்களுக்கு இந்த
க்ஷேத்திரம் ஒருகாலத்தும் அடையக் கிட்டாது இந்தச் சமிவன
க்ஷேத்திரத்தாக்குச் சாஷிவாடி யெனறும், ஸ்வல்லப மெனறும்
பிரசித்தமான நாமங்க ளுண்டு. (ஊ)

அனேக ஜனமத்திற செய்த புண்ணிய காம பரிபாகத்தினுல்
இந்தச் சமிவன க்ஷேத்திர நாயகரான தீர்புவனேசுவரன் எவா
கள் மிகுந்த பகதியுடனே சேவிக் கிறார்களோ அவா்களுக்கு வே
தம் யாகம் தானம் தபசு முதலான சதகாமங்கள் ஒன்றும் வேண்டிய
தில்லை. இந்தச் சச்சிதானந்த பரிபூரணரான திரிபுவனேசுவரன்
ஒருகாலாகிலும் எந்த முழுடசுக்கள் அனபுடனே உண்மையாகத்
தரிசனம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் அந்தத் தரிசன மாததிர
த்தாற் சீவனமுத்தராவார்கள். (கூ)

இந்தத் திரிபுவனேசுவரருக்கு இராசகட்கபாமேசுவர ரெ
னற நாமமுண்டு. இந்தக் க்ஷேத்திரத்திற சாமபழாததியான இந்த
இராசகட்க பரமேசுவரரை யாதொருவா இரண்டு நேத்திரத்திறை
மரிசிக் கிறார்களோ அவர்கள் இந்திரலோகத்தில் ஆயிரங் கண்களு

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

டைய் தேவேந்திரனை விருந்து, அரம்பாதி அபஸர மூதருடைய
நிததனத்தைப் பார்த்துக் களிப்படைவார்கள. (க0)

இந்தப் பரமசிவனை யாதொருவ ராதரவோடே ஒரு முகத்
தால் தோத்திரம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் சத்தியலோகத்
தில் நான்கு முகத்தை யுடைத்தாகிப் பிரம் பட்டத்தை யடை
ந்து விளங்குவார்கள். (கக)

இந்தக் க்ஷேத்ரத்தில் திரிபுவனேசுவரருடைய சநதிதானத்
தில் ஆமலகமாததிரமாகிலும் அனைத்தை அநீதணராதியாகளு
கீகு ஆதரவுடனே கொடுப்பவர்கள் சொரக்காதில்லாகத்திற புத்
தின் அமிரதத்தைப் பானம் பண்ணுவார்கள். இந்தக் க்ஷேத்ரத்
தில் சாவிவாட்சுவரி நாயகரான திரிபுவனேசுவரருடைய சநதி
தானத்தில மறையோருக்குத் தமக்குச் சத்தியுள்ளமட்டுஞ் சிர
தையுடன் சுவாணதானம் பண்ணினவர்கள் குபேரனைவிட அதிக
மான செல்வத்தை அடைவார்கள். இந்தத் தலத்தில யாதொரு
வா மரணத்தை யடைகிறார்களோ அவர்கள் அதத்தசுந்திர சடா
தாரியாயக் கங்காதரராயத் திரிநேத்ரிராயக் காளகண்டராயச்
சதுர்ப்புஜராய் மானமழு முதலானவற்றைத் தரித்திருக்கின்ற
பரமசிவனுடைய சாரூப்பியத்தை யடைவார்கள். இந்த ஸ்தலத்
தில் சிவராததிரிதினத்தில் இரண்டு கண்களும்விழித்துக்கொண்டு
புகழ்புடன் எவர்கள் சாக்கிரந்தையக் கிருக்கிறார்களோ அவர்களு
க்கு மூன்று நேத்திரத்தையுடைய பரமசிவ சாரூப்பியங் கிடைக்
கும். யாதொருவா இந்தஸ்தலத்தில ஒரு நிமிடமாததிரமாகிலும்
வீசாருசெய்வாரோ அவர்கள் தேவலோகத்திற ஈந்தரமான தேவ
சரீரத்தை அடைந்து அரம்பாதி சம்போகத்தையும் அடைவா
கள். யாதொருவா மிகுந்த புகழ்புடன் நிர்மலமான விபூதியால்
நீர்வாங்குத்திலும் உத்தாளனம் பண்ணித் திரிபுண்டரத் தரித்
துக் கண்டஞ் சிரம் கரம் முதலான அவயவங்களில் உருத்தி
ராகமலைகளை விதிப்படி தரித்துப் பஞ்சாட்சரஞ் ஜீபித்துத்
திரிபுவனேசு மகாலிங்கத்தை நியமமாக உபாசிக்கிறார்களோ
அவர்கள் இகத்திற சகல போகமும் புசித்து, அநத்ததிற சிவசா
யுச்சியத்தை யடைவார்கள். விபூதி உருத்திராகங்களைத் தரித்
துக்கொண்டு செயத் கனமங்களைத் தந்தம் பலத்தைக் கொடுக்குமே
அன்றி, அவைகளைத் தரியாமற் செய்த கருமம் யாதொரு பலத்
தையுங் கொடுக்கமாட்டாது. ஆதலால் விபூதி உருத்திராகங்கத் தரி

அ சமீவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்.

ததுக் கொண்டவர்களே காண்டத திரயத்திலும் அதிகாரியாகுவ
ரே தவிர, விழுதி உருத்திராகந தரியாதவாகன அதிகாரிக ளாகார்
கள். ஆகையால் முழுடசுவரனோ இரதச சமீவனக்ஷேத்திரத்தில
மிருந்த அனபுடனே விழுதி உருத்திராகநகளைத் தரித்துக்கொ
ண்ட திரிபுவனேசுவரரை நியமமா யுபாசித்தது ஞானப்பியாசுரு
செய்வார்களாகில அவர்கள் சீவனமுத்தியை யடைந்து பின்பு
விதேக முத்தியையும் அடைவார்கள். இப்படி விழுதி ருத்திராக்ஷங்
களைத் தரித்துக்கொண்டு பரமசிவ உபாசனை செய்பவர்களுக்கே
முத்தி, சித்திக்குமென்று பிரகசசாபல உபநிஷத்தும், காலாகிகினி
உருத்திர உபநிஷத்தும், அதாவ சிரோபநிஷத்தும் மறமும் அனேக
உபநிஷத்தகளுமே கோவிகினி மன (கௌ)

இப்படி ஸ்காந்த புராணத்தில் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள
சமீவன மான்மியத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று

ஆக அததியாயம் ௨-கருச ஈலோகம் ௪௦.

முனராவது

அக்ஸ்தியா ஜைமினிக்கு வீரபாண்டியன

சரித்திரமுடைத்த அத்தியாயம்

சுதமகாரிஷி சொலலுகிறார் —

ஏ ரிஷி சிரேஷ்டர்களே! யாதொரு இராசகடக பரமேசுவர
ருடைய கதையைச் சிரவணம் பண்ணின மாதிரித்தாற சகல
பாவமு நிவர்த்தியாகிச் சகல புருடாரத்தமுங் கிடைக்குமோ அப
படிப்பட்ட கதையைச் சொலலுகிறோம், சிரததையுடனே கேளு
ங்கள். (க)

இந்தக் கதை முற்காலத்தில் மகாதமாவா யிருக்கிற அக்ஸ
்திய முனிவரற சைமினி ரிஷியினபொருட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது அந்தக் கதையை இப்போது நான் உங்களுக்கரச சொலலு
கிறேன் (உ)

அஃதெனனவெனில், முன துவாபரயுகாரத்ததில் வேதவித்
துக்களுக்களுள்ளே ததமராய் மகாயோகிவரராய் இருந்த வியாக்

முனராவது அத்தியாயம்.

பகவான்னவா கலியுகத்தி லுண்டாகப் போகின்றவர்களும், அற பாபுகும அறப் புத்தியும் அகண்டமான வேதத்தை அசுதியயனம் பண்ணுகிறதற்குச் சமாததமினமையு முடையவாகளாய் ஜனிககப் போகிற வேதாதிகாரிகளான பிரம க்ஷத்திரிய வைசியாகளுக்கு எளிதாய் அததியயனம் பண்ணும்பொருட்டு அகண்டமாய ஒன்று யிருந்த வேதத்தை இருக்கு எசா சாமம் அதர்வணம் என்று நான்குவிதமாகச் சிவாககிணையினுலே பிரித்துச் சொன்னா. பின்பு அந்த நான்கு வேதத்தையும் பயிலா வைசம்பூயனா சைமினி சூமந்து எனகின்ற நான்கு டீருக்குங் கிரமமாக உபதேசித்தாரா

அந் நான்கு முனிவரும் அந்த நான்கு வேதங்களையும் உல கத்திற கிரமமாக விளங்கும்படி செயவித்தார்கள. அந்த நான்கு வேதங்களுக்குள் இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையாகவும், எசாவேதம் னூற்றொரு சாகையாகவும், சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகையாகவும், அதர்வணவேதம் ஒன்பதுசாகையாகவும் பிரிககப் பட்டிருக்கும் அந்தப்பயிலாதி நாலவர்களுள் சாமவேதத்தைச் செகத்தில் விளக்குவித்தவரான சைமினியானவா அககிணிஷ்டோ மம் அதிராதிரம் வாசபேயம் முதலான யாகங்களைச் செய்துஞ் சித்தசுத்தி யடையவில்லை. (க)

ஊருகாலத்தில் அந்தச் சைமினியானவா அகஸ்திய மகா முனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைந்து, சாவகஞராய் இருதிரிய செய்முள்ளவராயச் சொரூப் பிடடையை யுடையவரான அகஸ்திய மகாரிஷியை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்

“எ மகாதமாவாகிய அகஸ்திய மகாரிஷியே! வேதத்திற சொ லபப்பட்ட காமங்களனைதையுமசெய்தும் அகனூல எனக்குச் சித்தசுத்தி நன றுயவரவில்லை அன்றியும் நான காமமீமாஞ்சை என்னுஞ் சாஸ்திரத்தில் வேதங்களுக்குக் காம பாதனுவஞ் சாதிக திருக்கின்றேன் அதனாலுஞ் சித்தசுத்தி வரவில்லை” என்று சொல் ல, அச்சைமினியை நோக்கி அகஸ்திய மகாரிஷி சொல்லுகின்றார்.

“எ சைமினியே! நீர் காமத்தைச் சிவாபபணமாகச் செய்யா ம் கேவலங் கரும் மாததிரத்தைச் செயததால் உமக்குச் சித்த சுத்தி உண்டாகவில்லை. (கக)

சிவராபணமாகச் செய்யப்பட்ட கருமத்தாற் சித்த சுத்தி யுண்டாகுமே தவிர, கேவல கருமத்தாற் சித்த சுத்தி ஒருவருக்கு மொருகாலத்து முண்டாகமாட்டாது. (கச)

கருமத்தையே சாதிக்காநின்ற உமக்குப் பிரமக்ஞானம் லபி க்கமாட்டாது. கருமிகள் தமது கருமவசத்தாற் பிரமலோக பரிய நதமான புண்ணியலோகத்தை அடைந்து புனராவிரத்தியை யடை றார்கள். அகண்ட பரிபூரண பரமசிவ சொரூப நிஷ்டா பராரீன ஞானிகள் ஒருகாலத்தும் புனராவிரத்தியை அடையமாட்டார்கள். ஏனெனில் ஞானக்கினியானது அவர்களுடைய சகல காமங்களை யுந் தகித்துவிட்டதன்றோ. எனறனா. (கச)

இவ்விதமாகச் சொல்லிய அகஸ்தியா வசனத்தைச் சைமினி கேட்டு, உடனே அந் மகா முனியான அகஸ்திய மகாரிஷியை நமஸ்கரித்து, “ஓ மகாரிஷியே யாதொரு பரசிவ சொரூபஞான ததாற் புனராவிரத்தி மகிதமான மோட்சபதங் கிடைக்குமோ? அந்நப பரசிவசொரூப ஞானத்தைத் தேவரீர் தையயினால் என க்கு இப்போது அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு அகஸ்தியா உத்தரஞ் சொல்லுகின்றா (கௌ)

ஏ சைமினியே! சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக — முதற்கா லத்திற் சமீவனத்திலிருக்கின்ற மதுபுடகரணத்தீரத்தில் மதுப்பிரி யரீ என்கிற மகாரிஷிக்குப் பிரமாவினால் இஃதப் பரசிவ சொரூப ஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆத்தத்தைப் பூரவம் விரபாண்டியன் என்கின்ற மகா ராசன் நம்மைக் கேட்க, நாட் அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றோம் அதை இப்போது உமக்குச் சொல்லுகின்றோம். (கக)

இந்தச் சமீவனக்ஷேத்திரத்துக்கு தக்ஷிணபாகத்தில் இரண்டு யோசனே தூரத்திற் பிரகாரமாடமாளிகையினால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்ச் சகல பாக்கியமு நிறைந்ததாய் நானுவித் விருக்ஷ புட் பாதிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதான காளையார்கோவிலீ எனறு விளங்கியு காளியபுரமென்றொரு சிவக்ஷேத்திரமுண்டு. (உ௦)

அந்ந் ஷேத்திரத்தில் மகாபலம் பொருந்திய தனுசையுடையவனாய்ச் சத்தருக்களைச் சொரித்தவனாய், சிவபூசையுடையவனாய்ச் சிவபக்கிபரனாய், எப்போதும் எல்லாச் சீவரிடத்தும் தனையுள்ள

முனரூவது அத்தியாயம்.

கது

வனாய், முததுமாலை பவளமாலை உருத்திராக்கமலைகளையும் விபூதி யையுந் தரிப்பவனாய் வீரபாண்டியன் என்கின்ற நாமமுடைய ஓரசரசன இருந்தனன். (உஉ)

அப்போது அந்தஅரசன காளீஸ்வரா பிரசாதத்தால் உத்தம மான ஒந் கடகத்தை யடைந்து, அந்தக் கடகத்தினால் சகல சத் துருக்களான இராசாங்களையும் புத்தத்திறசெயிதது, விளங்கினன். அந்தக் கடகத்தால் இராசாங்களைச் செயித்தபடியால் அதற்கு இராசநீர்கமென்று நாமம் வந்தது சுவாணமயமான உறையினை கண் போடப்பட்டு விளங்கும் இராசகடகமென்னும் அந்தவாளை அந்த அரசன எவவிடத்திற சென்றோர்திவங்கைவிடாமற் றரி ததுக்கொண்டிருந்தனன் (உச)

ஒருகாலத்தில் அந்தவரசன வேட்டையில இசையுடையவ னாய் கடகம், பாணம், தனுசு முதலியவைகளைத் தரித்தவனாய், உடுமபிள சருமத்தால் மறைக்கப்பட்ட அஸ்தத்தையுடையவனாய் திடமான கவசமுடையவனாய்ச் சொற்ப சேனைகளுடனே கிராதாக்களினுலே மரக்கங் காட்டப்பட்டவனாக ஆரணியத்திற சென்றான். (உ௪)

பனை, பலா, மா, மகிழ், இலுப்பை, அரசு, முருஞ்சு, பாதிரி நாவல், விளா, புனை, கருங்காணி, இலங்கை, விலவம், தாணி, நாரத்தை, எலுமிச்சை, மந்தாரை, வேம்பு, தாழை, அலரி, நொச்சி இவை முதலான அனந்த விருகங்களுளினால் சூழப்பட்டதாய் மதமிருந்த வண்டுகளின் கினமுடையதாய்ப் பயங்கரமான நானு வித் சிமமம் வியாகநிர முதலான மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட தாய்ச் சிமமத்தாற் பிளக்கப்பட்ட யானையினுடைய மத்தகத்தி னினன்றுஞ் சித்தியுள்ள முதலுக்கையுடையதாய்க் கோரைக்கிழங் குக்காகப் பன்றியாற் பறிக்கப்பட்ட பூமியையுடையதானதாய்ப் பெரிதான சாப்பங்களுடையதாய் மகாகோரமாயிருக்கின்ற வனத் தில் வேட்டைக்குச் சகாயமான அனேக சாமக்கிரியைகளுடனே பிரவேசித்து, அங்கங்கே வலைகளேககட்டிக் கொப்பங்களை உண்டு பண்ணிச் சேனைகள் அந்தந்த மிருகங்களைச் சத்தித்து வெருட் டிக்குமபோது புலி, கரடி, பன்றி, எருமை, மான முதலான அனேக மிருகங்கள் வெகு சத்தத்துடனே நாலுதிக்கிலும் கிளம் பிச சஞ்சரித்தன. (உ௫)

௧௨ சமீவனக்ஷேத்திரமானமிய வசனம்

அபபேரதநத அரசன் லேடடையிற பிரியமாய் நாணிப்பூட்
டபபட்ட பாணததையுடையவனும் வலை கொப்பங்களுக்குள் அக
பபட்டனவும் தப்பியோடாநின்றனவுமான மிருகங்களைத் தானே
சங்கரித்துத் தன சேனைகளுடனேகூட வெகுநேரம் வேட்டை
யாடும்போது அவ்வனத்தில் வெகுசுநதரமாய் மகாவேகத்துடனே
கூடி யோடாநின்ற ஒரு மாணிக் கண்டான. (௩௭)

பின்பு அநத மாணியுஞ் சங்கரிகக இசசையுள்ளவனாய்த்
தானொருவனாகவே துரததும்போது, அநத மாணும் பயநது சில
வனத்தில் மறைநதுஞ் சிலவனத்திற மெரிநதும் வெகுதூரம்
வரைக்கும் இநத இராசனை வஞ்சித்து இழுததுகொண்டுபோய்
விட்டது. அப்படிப் போகும்போது அவவரசன பூர்வ புண்ணிய
வசததாற சமீவனமெனகின்ற க்ஷேத்திரததையடைநது, வெய்யி
லினுற மபிக்கப்பட்டவனாய் வருததம் அடைநது, அவவிடத்திற
பார்க்கும்போது நாமலசலமுடைததாய்ச் சகல பாவங்களையும்
போக்குவதாய் மகா மங்களமானதாய் விளங்கும் மதுபுடகரணி
யெனகின்ற தீரததத்தைக் கண்டு, அநதத தீரததத்தில் ஸ்நானம்
பண்ணி, நித்திய கருமமுடிததுக் கந்தமூல பலாதிகளைப்புகித்து,
அநதத தீரததத்தைப் பானமபண்ணி, சிரமத்தினுற பூமியில்
தழைநதுள்ள ஒரு விருக்ஷத்தின சாயையில வஸ்திரத்தை விரி
த்து இராசகட்கத்தை எதிரே வைத்துக்கொண்டு சுகமாய் நித்தி
ரை செய்தான. (௪௩)

பின்பு சாவாதமகராய்ச் சாவனியாபியாய்ச் சாவசத்தியுள்ளவ
ராய் இருக்கின்ற பரமேசுவரா அவவிடத்தில் நித்திரைசெய்கின்ற
தமமுடைய பகதனுன வீரபாண்டிய இராசாவின இதயத்தி
லுள்ள பகதியையும் தைரிய செளரியாதிகளையுஞ் சேரதிக்க நினை
ததருளி, தமது மாயாசத்தியினால் அநத வனத்தில் ஒரு பிரரம்
ணன புலியாறபறமப்பட்டு வருநதுவதாக இராசாவிற்குத் தோற்
றுமபடிசெய்தனா. (௪௪)

இப்படி ஸகாந்தபுராணத்திற் க்ஷேத்திர கண்டத்திவீள்ள

சமீவன மாஸ்மியத்தின் முன்றவது அத்தியாயம்

மு ன் றி ன் று.

ஆக அத்தியாயம் மூன்றுக்குச் சுலோகம் அந்.

நான்காவது வீரபாண்டியனுக்கும், மாயப்புலக்கும்
சம்வாதம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

அகீஸ்தியமகாரிஷி சொல்லுகின்றா — ஏசைமினியே! பின்பு
புவியின் கையில் அகப்பட்ட அந்தப் பிராமணனுனவன புவி நக
வகீளிநாலே பிறப்பட்டவனாய், “ஏ மகாராஜாவே! வியாககிரத்
தினாற பீடிக்கப்படடிருக்கிற என்னை இரட்சியும் இரட்சியும்”
என்று வெகு தீன சத்தமாய் அழுதுகொண்டு கூப்பிட்டான். (௧)

அந்தச் சத்தத்தை அந்த வீரபாண்டிய மகாராசா கேட்டு,
உடனே வெகு பரபரப்பாக எழுந்திருந்து, முன தான சமீபத்தில்
வைத்திருந்த இராசகடகத்தை நாலுதிககிலும் பார்த்து அலதக
காணாமல் “ஆ ஆ இதென்ன ஆசசரியம்” என்று மனதில் நினை
த்து, நிராயுதனாய் இருந்தபோதிலுந் தைரியத்தினாலே புவியின்
கையில் அகப்பட்ட பிராமணனை விடுவிக்கவேண்டி அதன் சமீ
பத்திற் சென்றான். (௨)

சமீபித்து வரும் அந்த இராசாவைப் பார்த்து அப்புவியா
னது “ஏ இராசாவே! நான் மிகப் பரியடைந்திருக்கின்றேன்;
என் சமீபத்தில் நீ வருவாயானால் உனதேகத்தை இந்தக் கூணமே
பக்கித்துப்போடுவேன், சந்தேகமில்லை” என்று மானிட வாக்காற
சொல்லல்; அந்தவசனத்தை இராசன்கேட்டு மகாதைரியத்தோடே
அப்புவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் (௩)

“ஏ புவியே! நல்ல அன்ன முதலியவற்றைப் புசியாமையி
னாலேயுந் தபசிநாற சரீரம் மிகவும் வருந்தினதிலேயும் உலாந்த
அஸ்திகள் தெரியும்படியாயிருக்கின்ற இந்தப் பிராமணன் சரீர
த்தை நீ படசித்ததனால் உன தந்தவகளுக்கா ஆனி உண்டாகுமே
தவிரப் பசிரீங்கிப்போகாது ஆதலால் நல்ல அன்னாதி புசித்தத
னாற பெருத்த மாமிசாதிக்கையுடைய என தேகத்தைப் பக்கி,
பிராமணன் தேகத்தை விட்டுவிடு” என்று சொல்லினான். அங்ங
னம் சொன்ன அவ விராசாவின வசனத்தைக் கேட்டிட புவி
சொல்லுகிறது.

“ஏ இராசனே! நீ சமுத்திராந் சூழந்த பூமியெல்லாம் பாவி
த்துக்கொண்டு மாதா பிதா பருது மித்திரா முதலான அனைவரு

க்கும் இதஞ்செய்வோமாய் இருப்பவன. ஆகையால், சகலருக்கும் உபகாரமாயிருக்கிற அருமையான உனது தேகத்தை அறபகாரியத்தின் பொருட்டு என்வினாய் விடுகிறாய்? இப்போது உனக்குத் தோன்றிய இந்தப் புத்தியை விட்டுவிடு, உன் 'நகரத்திற்குப் போவாய், என பசி நீங்கும்பொருட்டு இந்தப் பிராமணனைப் பக்ஷிப்பேன்' என உரைத்த புலியின வசனத்தை இராசன கேட்டுக் கோபத்தினுற கண்கள் சிவந்து, "ஏ புலியே! நீ என முன்னே டயமின்றி, இந்தப் பிராமணனைப் படசிதழப் போடுவேனென்று சொன்னாயல்லவா? இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நான் 'உழைப்பையாயிருந்தால் என, வாணனைச் சுடவேண்டாமோ? எனது கடகம் என்கையிலிருந்தால் உனதேகத்தை இந்தக்ஷணம் துணுகுகெனத் துண்டிப்பேன், தெய்வ விரோதத்தால் என் கடகத்தைக் காணேன்; ஆதலாற நெயவமே பலமுடையதன்றிப் புருட முயற்சி பலமுடையதன்றே" (க௭)

"ஏ புலியே! பஞ்சபூதவிகாரமான, இந்தத்தேகமானது இன்றைக்கோ நாளைக்கோ, அன்றி அதற்கு அடித்தனத்திலோ காலஹை சங்கரிககப்படுமே இந்தக்காரியம் எனஹை செய்யப்பட்டது, இனி இதைச் செய்யப்போகின்றேன், இது இன்னஞ் செய்ய முடியவில்லை, என்று இதயாதி சிந்தைகளைப்பெற்ற மூடசீவர்களைக் காலன தையினிற்ப் பாசத்தாறகட்டி ஒரு க்ஷணத்திலு் சமீகரித்துப்போடுகிறான் ஆத்மல புத்திமானுண்வன் எப்போதுமே எல்லோரும் புகழும்படி தான நற்காரியமே சாகங்கிரதையாய்ச் செய்யவேண்டும். ஏனெனில நற்காரியஞ் செய்வோருக்குச் சரீரமரணத்தி பயம் ஒருகாலத்தும் எவ்வளவும் நேரிடாதன்றோ? ஆதலால், இவ்வனிததமான மாமிசபிண்டமாகிய தேகத்தில் எனக்கு ஒருபோதும் ஆசையிலலை." (க௭)

"அவறியும் இந்தப் பிராமணனை நான் இரட்சியாவிட்டால் எனக்கு க்ஷத்திரியத்தனமை கெட்டுப்போகும், ஏனெனில விவாககிர சோரராதியாற பயந்திருக்கின்ற சீவகளுடைய பயத்தை நீக்கி இரக்ஷிக்குந் தனுமையுடையவனையன்றோ? க்ஷத்திரியனென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள. க்ஷத்திரியரெல்லாம் பயந்தோரைக் காககவனன்றோ அஸ்திரசஸ்திரங்களைத் தரிப்பார்கள் இப்போது என கையில் கடகமில்லாமையினால் நீ தயவுசெய்து இந்த

மறையோனை விட்டு என்னைப் படசிப்பாய் எனனும் பாண்டிய குலத்திற்கு நூதனமாக ஓர் அபவாதமும் வராதிருக்கும்படி நீ என்னிடத்தில் தயவுசெய்வாய்” என்று அரசன் சொல்ல, அதற்குப் புலி சொல்லுகின்றது.

“ஏ இராசனே! உனக்கு வெகு விதமான ஐஸ்வரியம் நிரம்பியிருக்க, இந்தக் கசு தூரக பதாதிகளாகிற சேனைகளும் நிரம்பியிருக்க, சுவாணத்திற்குச் சமானமான காந்திபொருந்திய வெகுவித சுந்தரமாதரும் இருக்க, பின்னும் புத்திராதி சம்பத்தும் இருக்க, கிடைத்ததற்கருமையான இப்போக்கியங்களை விட்டு, நீ எனவீணை மிரிக்க இச்சுகிருய” என்று சொன்ன புலியைப்பார்த்து அரசன் சொல்லுகிறான் (உக)

“ஆ ஆ மின்னலுக்குச் சமானமாய் அரித்தியமாய் அனந்த ஆபத்துக்கெல்லாம் இடமாயிருக்கின்ற அரசன் முதலானவர்களுடைய செலவத்தைச் சுடவேண்டும், உலகத்தில் எல்லோரும் புகழும்படித் தான் எந்த நற்காரியஞ் செய்வதற்கு நிரமலோகாதி பதத்தை அடையலாமோ? அப்படிப்பட்ட நற்காரியமே விவேகிகளெல்லோருஞ் செய்யவேண்டுமேயன்றி, தீங்கை ஒருநாளுஞ்செய்ய ஒண்ணது” என்று இராசன் சொல்லி, உடனே மகாஸ்கரியமாகத் தன்னுடைய சிரசைப் புலியின் வாயிற் கொடுத்தான். அந்த ஆசசரியத்தைப் பார்த்து அந்தக்ஷணமே ஆசாசத்தில் நின்றும் அவ்வரசன்மேல் தேவர்கள் புட்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். உடனே ஆந்தப்புலியும் பிராமணனுங் காணாமல் மறைந்துபோய்விட்டது; இராசன் இதென்ன ஆசசரியமென்று நினைத்து அவ்வண்ணி வனத்தில் தனியே இருந்தான் (உச)

குப்படி லகாந்தபுராணத்திற் கேஷத்திர கண்டத்திலுள்ள

சமீபவனமான்மியத்தின் நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் நான்கிற்குச் சுலோகம் ௧௦௭

ஐந்தாவது வீரபாண்டியனுக்குத் திரிபுவனேச
வரர் பிரத்தியக்ஷமாய் அதுக்கிரகஞ்
செய்த அத்தியாயம்

பின்னா அநத அரசனுடைய சேனையக அலவரசனை வனவ
கடோறும் தேடிக்கொண்டு வனனிவனக்ஷேத்திரம் வந்து சோந
தன (க)

அச்சேனையகளை நிரூபண கண்டு அவவிடத்தில் நடந்த விரத
தாந்தங்களுள் ஸாம் அநதச சேனையகளுக்கரசு சொல்லி, இநத
வனத்தில் ஏதோ ஒரு பகா ஆச்சரியமிருக்கிறது, நீங்கள் சுற்றிப்
பாருங்களுளையு கட்டளையிட, அரசன வசனத்தை அநதச சனவ
கள்கேட்டு, அவவிடத்தில் நாலுதிகிலுந் தேடிப் பாராக்குமபோது,
ஒரு சோலையின நடுவில் வனனி மரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு மகா
லிங்கத்தையும் அநத லிங்கத்தின் பக்கத்தில் இராசகடகத்தையுங்
கண்டு, உடனே சீக்கிரமாய் இராசாவினிடத்திலே வந்து, “ஏ மகா
இராசாவே! இநதவனத்தில் வெகு சுந்தரமான ஓசோலையின நடு
வில் வனனிமரச்சமீபத்திற் சச்சிதானந்த பூரணமாயிருக்கின்றபக
வானுன பரமசிவன ஒருமகாலிங்க ரூபமாயிருக்கின்றார் அநத மகா
லிங்கத்தின் சமீபத்தில் தமது இராசகடகமும் இருக்கிறது” என்று
சொல்ல; அவவசனத்தை அரசன கேட்டுப் பத்தியினால் ஆனந்த
பாஷ்பமும் உரோமாஞ்சலிகளும் உண்டாய்ச் சீக்கிரமாய் அவவி
டத்திற்குவந்து அநத உத்தமமான மகாலிங்கத்தையும் அநத மகா
லிங்கத்தின் சமீபத்திற் றனனுடைய இராசகடகத்தையுங் கண்டு,
உடனே சீக்கிரமாய்ப் பூமியிலே தண்டமபோலே சாஷ்டாங்கமாக
வணங்கி, சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு மகாலிங்க ரூபமாயிரு
க்கிற பரமேஸ்வரனைத் துதிக்கத் தொடங்கினான் (அ)

சத்தியக ஞானானந்தரே போற்றி, சாவபரிபூரணரே போற்றி,
சர்வ சொரூபரே போற்றி, சாவசாட்சியே போற்றி, சாவசக்தியு
ள்ளவரே போற்றி, சாவாநதரியாமியே போற்றி, சாவஜனபதியி
யரே போற்றி, சாவபலனைக் கொடுக்கின்றவரே போற்றி, சந்திரசே
கராபிருக்கின்றவரே போற்றி, விஷ்ணுவால் வணங்கப்பட்ட பா
தார விநதமுடையவரே போற்றி, மான மழுவை உடையவரே
போற்றி, சித்த வித்தியாதராதி தேவராத ஸ்திக்கப்பட்டவரே
போற்றி. (க)

இடையிடையே புழுண்டவரே போற்றி, திழுவந்தவரே போற்றி, கொந்தினைவனாகத்திபரே போற்றி. (கௌ)

தயாசமுத்திரமாயிருக்கின்றவரே அனுக்கிரகஞ் செய்யும், கைகாத்தராய்ச் சூலபாணியராய் இருக்கின்றவரே அனுக்கிரகஞ் செய்யும், செஞ்சாநதணிநத கொங்கைகளையுடைய பார்வதிதேவி புகரத் திழவுகின்றவரே அனுக்கிரகஞ் செய்யும். (கௌ)

அனந்த முடிபுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த தேவ திரமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கர்முடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த பாதமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த நாமமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கீர்த்தி புடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கண்களுடைய புரந்தர னுல் வணங்கப்பட்டவரே போற்றி போற்றி. (கௌ)

கைகாசபதியே போற்றி போற்றி, மகா ஆனந்தத் தாண்டவ முடையவரே போற்றி, பசுபதியே போற்றி, யாவராலுந் துதிக்கப்பட்டவரே போற்றி, சடாமகுடதாரியே போற்றி, நித்திய மங் ளனரே போற்றி, வேதாநத வேத்தியரே போற்றி. (கௌ)

பரமாத்மாவே ஜெயஜெய, சகத்காரணரே ஜெயஜெய, தேவ தேவரே ஜெயஜெய, கருணாநிதியே ஜெயஜெய, சகலலோக இரட் துளிரே ஜெயஜெய, சாவாதமாவே ஜெயஜெய. (கௌ)

நிலகண்டரே போற்றி, கஜசுரும வீஸ்திரரே போற்றி, சத் தியோசாதம் வாமதேவம் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம என்கிற சிவசுமுகங்களையுடையவரே போற்றி. (கௌ)

ஏ மகாதேவரே! தமமைச் சரணமாக அடைந்த அடியேனை இரகியும்; என்று இப்படி வெருவிதமாய்ச் சகலலோக மங்களகராயிருக்கின்ற பரமசிவனை வீரபாண்டிய மகாராசன் ஸ்தோத் ரிக்கு செய்து, அடிக்கடி வணங்கிப் பக்தியினால் பரவசனாயிருக் தும்போது, அநேககோடி சூரியப்பிரகாசராய் அனேககோடி சந்திர னராய் இடபவாகனாடாராய்ப் பார்வதி சமேதராய்ச் சதுர்மேத ராய் நிலகண்டராய்த் திரிநேத்திரதாராய்ச் சந்திரகுடும் சிவ வன காதராய்ச் சடாதாரியாய் மந்தகாசம்பொருந்திய சூரதம பூமியிற் றியுடையவராய்த் திவ்விய மங்கள மூர்த்தியாய்க் கருகப் பிரததியி லிருக்கின்ற பரமசிவன் அந்த மகாவிங்கத்தினின்றும், (சக

கு. இரத்தியகாமாய்த் தோன்றி, “இரகசாதமே.”

தெரிய செளரியாதியும் நமமிடத்தில் உனக்கிருக்கின்ற பக்கியையுஞ் சோதிக்கும்பொருட்டு நம்முண்டய மாயா சத்தியினுற் புலியினிடத்திற் பிராமணன் அகப்பட்டதாக உனக்குத் தோற்றுவித்து, இராசகட்கத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டோம்; இப்போது அந்த இராசகட்கத்தையும் நீ எடுத்துக்கொள்” என்று சொல்லி, அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களெல்லாவும் கொடுத்தனர். பின்பு அவ்வரசன் மிகுந்த அன்புடன் பரமசிவனை நோக்கி ஸ்தோத்திர நமஸ்காரங்கள் செய்து, அந்த இராசகட்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்துடனே “ஏ மகாதேவரே! தேவரீர் பக்கத்தில் நின்று இந்த இராசகட்கத்தை நான் அடைந்ததால் இன்றைய முதல் தேவரீருக்கு இராசகட்க பரமேசுவரீர் என்று நாமமும், வன்னிமரத்தடியில் உமமைத் தரிசித்தபடியாலே இந்தக்ஷேத்ரத்துக்குச் சமீவனமென்று நாமமும், பிரசித்தமாய் விளங்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அந்தப்படியே மகாதேவர் அனுக்கிரகஞ் செய்து, அந்த மகாலிங்கத்தில் அந்தர்த்தானமாயினார். அன்றுமுதல் அந்த மகாலிங்கத்திற்கு இராசகட்க பரமேசுவரென்று நாமமும், அந்தக்ஷேத்ரத்தாகுச சமீவனமென்று நாமமும், பிரசித்தமாய் விளங்கிவருகின்றன. (கக்)

பின்பு சிவபக்தருக்குள உத்தமனான அந்த வீரபாண்டியன் பத்தியால் அந்த இராசகட்க பரமேசுவரரை அனேகவிநாய நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்களைசெய்து, அவ்விடத்திலிருந்த விருஷங்கள் செழிக்கொடிகள் முதலியவற்றைப் பரிசனங்களைக்கொண்டு வெட்டிச் சமஸ்தி பண்ணி, அவ்விடத்தில் முன்னமே இருந்து அசிரணமாகிய வெகுவிதமான பிராகாரமண்டபகோபுர விமானாதி களோடேகூடிய சிவாலயத்தை அனேக திரவியங்களைச் செலவிட்டு னாதனமாகப் புதுப்பித்தனன். (உ௦)

அன்றியும் மகாரதங்களை உண்டுபண்ணி மகா உத்சவங்கள் நடத்துவித்தான். பின்பு அவ்வரசன் அந்தக்ஷேத்ரத்தில சிலகாலம் ஸாவ் செய்து, தினந்தோறும் பத்தி சிந்தையுடனே இராசபிரபோதிமேசுவரரென்கின்ற அந்த மகாலிங்கத்தைப் பஞ்சகௌகரரார்ப்புக்கு மிர்த்தாலும் இரத்தினகலசோதகங்களினாலும் ஸ்ரீரூத் தார விநதமு மந்திரங்களைக் கூறி அபிஷேகஞ் செய்து, கஸ்தூரி போற்றி, சித்தரவிய சுகந்த திரவியங்களுடனே கூடிய சந்தர்ப்போற்றி.

143 முஷ்கை சாதி சண்பகம் புன்னுகம் (க)

தாமதம் நீளாற்பலம் முதலிய புட்பங்களால் அமைக்கித்துக் கோமளமான வில்வ தளங்களாகும் அறுகு முதலானவைகளாகுஞ் சுகந்திரநாம மகதிரார்ச்சனை செய்து, அகில் சந்தனஞ் சாமபிராணி முதலானவைகளால் தூபங் கொடுத்துப் பசுவின் கெய்யினால் ஏற்றப்பட்ட தீபாராதனைகளைச் செய்து, சர்க்கரை கெய் முதலானவைகளோடு கூடிய திவ்விய அன்னங்களை நிவேதனஞ் செய்து, கற்பூர தாமபூலமும் ஸமர்ப்பித்து, சந்திரசாமரா தியான சோடச உபசாரங்களுஞ் செய்து, அனேக பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் செய்தான. அன்றியும் கரூனேறும் வெகு உபசாரத்துடனே சட்ரசோபேதமாய்ப் பிராம்மண போசனமுஞ் செய்வித்தனன. (உக)

இப்படித் தினந்தோறும் மதுபுடகரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிச் சுததசித்தனுய்ப் பஞ்சாடசர செப்பரனாய் இராசகட்க மகாலிங்க பூசையும் பிராமண போசனமும் நியமமாகச் செய்துகொண்டு அநதச சமீபனக்ஷேத்திரத்தில ஷிரபாண்டிய னிருக்கும் நாளில் ஒருநாள் திரிபுவனேசுரரையும் திரிபுவனேசுவரியையுந் தெரிசிகுமபொருட்டு நாம அநதக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்தோம். (உஅ)

அப்போது அவவரசன தனபுரோகிதருடனே நமமை எதிரகொண்டு உபசரித்து அழைத்துப்போய விதிப்படி பூஜித்து, ஸ்தோத்திர நமஸ்காரங்களுஞ் செய்து, அஞ்சலியஸ்தனாய் வணக்கத்துடனே “ஊ மகரிஷியே! தேவரீர் அடியேனுக்கு நல்வரவாயினீர். உமது தெரிசனத்தினால் நான் கிருதார்த்தனாய்ப் பரிசுத்தனாகினேன். இன்றே எனஜெனமமும் எனகுலமுஞ் சபலமாயின. இன்றே எனதேத்திரம் களிப்படைந்தன.” என்று தோத்திரஞ் செய்ய; அப்போது அரசனைப் பாத்துநாம இரதப்பிரகாரத்திற் சொன்னோம். (உஎ)

“ஏ பாண்டியகுல உத்தமனான ஷிரபாண்டி மகாநீ ஜென்மரீதேத்திரசெய்த தபோபலத்தால் திரிபுத்தம் மேதரென்கிற நாமமுடைய இரத மகாலிங்க ரூபியாகலானும் சிவனடைய சந்திரதானத்தை யடைந்தாய், அதனால் நீர் அஞ்ஞதம் பூமியிற் புகழ்கயில்லை; ஏனெனில், எக்கும் தானம் புரிச்சு அநதப் பிரதக்ஷிண செய்தாரதவர்களுக்கு அடையக் கார்ப்பிரம். (சக) சக் சகல சித்தியுங் கொடுப்பதாய்ப்பாயம்.”

மான இத்தகையத்திந்தை நீ வேட்டை நிமித்தத்தால் அண்டக்
தாய்; ஆதலால் நீயே இருதார்த்தன். (௩௩)

ஏ இராசனே! உன்னுடைய மனதிலிருக்கின்ற, சிவபத்தி
தைய சௌரியாதியை யறியவேனுமென்று பரமேசுவரரான்
வர் தமது மாயாசத்தியால் உன்னுடைய இராசகட்கத்தை ஒளித்
துப் பிராமணன் புலியின் வாயில் அகப்பட்டதாய்த் தோற்று
வித்து, அந்தப் புலிக்கும உனக்கும் உத்தரப பிரதி யுத்தரனா
செய்வித்துப் பின்பு உன்னுடைய உறுதியான பத்தியால் உன்
க்குப் பிரத்திட்சமாய்ப் பிரசாதனா செய்து, திரும்ப அந்தக்
கடகத்தை நீ அடையும்படி செய்து, உன்னுடைய பிரார்த்தனை
யால் இராசகடக பரமேஸ்வர ரெனகி நாமத்தையும் அடைந்த
இந்த விர்த்தநதமெல்லாம் நாம ஞானதிரஷ்டியால் அறிந்தனம்.

அன்றியும், நீ தேகத்தைத் திரணம்போலே துச்சமாய் என்
ணின தையததால் மகததான கோததியை யடைந்தனை. (௩௪)

என்று இப்படி நாம கூற நமது வசனத்தைச் சுதத சித்த
னா வீரபாண்டியன் கேட்டு, மாயிா கூசசெறிநது, மிருத பக்தி
யுடனே இரத்தினதிகளினாலே நனரூப பூசுதது, நம்மை நோக்கி
இந்த வசனா சொல்லத்தொடங்கினான். (௪௦)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்திற் கேஷத்திர கண்டத்திலுள்ள
சுமீவனமான்மியத்தின் ஐந்தாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆக அததியாயம் (௩) சுலோகம் (௧௪௭.)

ஆறாவது மதுப்பிரியருக்குப் பிரமா
விட உபநிடதார்த்தம் உரைத்த அத்தியாயம்.

அன்
த்துவித்த புரண்டியன் சொல்லுகிறான்:— ஏ ஞான யோகிகளுக்
ளவச் செய்து நமராயிருக்கின்ற பகவானான அகத்தியாயிகாரிஷியே
வரே போட்டிமசுவதாசனா யிருக்கின்ற அடியேனுக்குத் திரிபுலனே
கரராயிருக்கிறாத்திமகாலிங்கத்தினுடைய மகிமையைத் தாங்கள்
தார விநதமு மந்திர ஸவேணம். இந்த மகாலிங்கத்திற்குத் திரிபு
போற்றி, சித்தவிய சு... நாமமும், இந்த அம்பிகைக்குத் திரிபு
போற்றி. க முஷ்ணிக்கின்ற நாமங்களும், இந்தத் தடா

கத்திற்கு மதுபுகாரணி என்கின்ற நாமமுஞ் பாபுவினைக்களி
என்கின்ற நாமமும் இந்த ஸ்தலத்துக்குச் சரஸ்வதி பெய்கின்ற
நாமமும் எத்தக் காரணத்தாலுண்டாயின; இவையெல்லாம் விஸ்
நாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று இராசன் கேட்டனன். அதற்கு
அகத்தியர் தெரஸ்விவந்ததை, நாம கூறுவாமென்று சூதமுனிவர்
நைமிசாரணிகாக்குக் கூறுவா ராகின்றார். (௩)

இவ்விதஞ் சொன்ன அரசன் வசனத்தைச் சர்வக்ஞரான
அகஸ்தியமகாமுனிவர் கேட்டு ஒரு முகூர்த்த புரியந்தது சாம்பீ
சிவனைத் தியானம்பண்ணி, அவ்வரசன் கேட்டதற்கெல்லாம் உத்
தமுமான கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். “ஏ, இராசனே!
யாதொரு கதையைக் கேட்டமாத்திரததால் பிரமகத்தியாதி மகா
பாவங்களைச் செய்வதும் அநதப பாவங்களின்கி நமகதியடை
வரோ? அப்படிப்பட்ட ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பா
யாக. (௪)

பூர்வம், இருதிரிய நிக்கிரகமுள்ளவரும் சகல செகத்தாரண
மான வஸ்துவை அறியவேண்டுமென்கின்ற இச்சையை யுடையவ
ரும், மதுபிரியரென்கின்ற நாமததையுடையவருமான ஒரு ரிஷி
யானவர், இருதச சராசரங்கள் எந்த வஸ்துவினின்று முண்டாகி
இலயத்தை யடைகின்றனவோ? அநதக காரண வஸ்துவை அறிய
விருமபி உஷ்ண காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலுஞ் சிதளகால
த்தில் ஜலமத்தியிலும் இருந்தா, மகா கோரமான தபசை இச்சமி
வன் ஸேஷத்திரத்தில் மதுபுகாரணி தீரத்தில் நியமமாகச் செய்த
னார்.

இப்படி மகா தபசைச் செய்யும்போது அதை விட அறிய
பண்ணுகிறதற்காக இருதிரன் முதலியதேவர்கள் இடி மின்
யோடே கூடிய மகா வருஷங்களையும் பயங்கரமான தூர் யாம்
களையும் அநத முனிவருக்கு நான்குபசுக்கத்திலும் உண் வித்தை
னார்கள். அவைகளால் அநதரிஷி அசைவறமவராய்ப் பித்ச் சாட்
மத் தவறாமல் வெகுகாலபரியந்தம தபசுசெய்யும்பே (௬)

இருதிராதேவர்கள் இருத ரிஷியினுடைய தபசுக்குப் பிதம் மேத்
தேவரிடத்திற் போய் அவரை நமஸ்காரம்பண்ணி, யிதளதும் சிவன
தேவதைகளுக்கெல்லாம் நாயகராயிருக்கின்றவரே! யிதளதும் சிவன
பிதைக்கெல்லாம் நீக்குபவரே! மதுபிரிய ரிஷி அநதம பூமியிற்
பலத்தாற் செகத்தெல்லாம் மகத்தான பபுந்சு அநதப பிரததிய
கின்றன. ஆதலால், அவருக்கு வேண்டப்பப்பிரம். (௭)
தருளவேண்டுமே” என்று பிரார்த்தித்த உபாயம்.”

அதற்குப் பிரமதேவர் சொல்லுகிறார்:—“ஏ தேவனாகனே! நீங்கள் படிப்புவேண்டாம், நீர்மல மனசான இந்த ரிஷிபிணு டைய அபிப்பிராயம் நமக்குத் தெரியும், நீங்கள் உங்கள் உலகத் திற்குப் போகக் கடவிரென்று போக்கிவிட்டு, இந்த விர்த்தார்த த்தை விஷ்ணுவுக்கும், உருத்திரருக்குத் தெரிவித்து அவர்களிரு வருடனே மதுபிரியர் தபசுசெய்கின்றவனனின்வந்திற்றுவதது, மதுபிரியரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். (௧௪)

“ஏ மகாதவம் பொருந்திய மதுபிரியரே! உமது தபசிசே டத்தால் ஓரேயன்றி விஷ்ணுமூர்த்தியும், உருத்திரமூர்த்தியும் சந்தோஷம் அடைந்தனர். உமக்கு வரந்தர வேண்டி இதோ வந்த் னம். வேண்டிய வரத்தைக் கேளும” என்று சொன்ன பிரமதே வர் வசனத்தை ரிஷி கேட்டு, திரிமூர்த்திகளையுந் தரிசித்து வண ங்கி, வேதங்களால் வெகுவாகத் துதித்து, அஞ்சலி செய்துகொ ண்டு சந்தோஷத்துடனே சொல்லுகின்றார். (௧௫)

“ஏ சுவாமிகளா! நீங்கள் என தபசாற் சந்தோஷம் அடைந் திரேயாகில, நான செய்த தபசிற்குப் பலமுள்ளபடி நான வேண் டிய வரத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும், அதேதென்னில, நான் சுகல செகத்தின் காரணமான தெய்வத்தை அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றேன், உங்கள் மூவாருக்குள்ளே செகத் காரணர் யா” என்று ரிஷி கேட்கு, பிரமா சொல்லுகிறார். “ஏ முனியே! நாவகள் மூவரும் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரரென்கின்ற நாமம் யவர்கள், பிரம்மனாகிய யான சிருஷ்டியினும், விஷ்ணுவாகிய திதியினும், உருத்திரனாகியவ்வா சங்காரத்தினும் கிரமமாய் தள் ஆகின்றோம். ஆதலால், நாவகள்மூவரும் செகத் என்று சொன்னார். (௨௦)

உபநிவசனத்தை ரிஷி கேட்டு, “ஏ பிரம்மாவே இந்திராதிகள் த்து, ககளுக்கு அதிகாரிகளானுற்போல, நீங்கள் மூவருளு ளளவீரான்டி திதி லயங்களுக்கு அதிகாரிகளென்று உமது வச யரே பேர்மதம்அறிந்தேன. இப்படி ஒவ்வொரு கிருத்தியத்தில் கரராபிருத்தியாகாச், உங்களை அறிந்தது எனக்கு எனன பிரயோஜ் தார விநதும்புகு. (௨௨) ௧
போற்றி, சித்தியலென்று உங்கள் மூவருக்கும் அதிகாரத்தை போற்றி. ௧ முடிவிலுண்டைய பபத்தாற் றினங்

தேவதம் தியமப்படி சீங்காமத் துரியன் தகிக்கின்றாடுனோ? வாபுள் சங்கிக்கின்றாடு? அக்கினி சொல்கின்றாடு? தேவேந்திரன் மறை வருஷித்தல் முதலிய செய்கையைச் செய்கின்றாடு? மிருத்து சங்கிக்கின்றாடு? யாதொரு வஸ்து செகச் சென்மாதிகாரணமென்றும், யாதொரு வஸ்து பரப்பிரமமென்றும், உபநிடதங்கள் கோஷிக்கின்றனவோ? அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த செகன்முன காரணப் பிரமத்தையே நான் அறிய இச்சையுள்ளவனே யன்றி, உங்களை அறிய எனக்கு இச்சை இல்லை; என்று சொல்லினர். அந்த வசனத்தைத் திரிமூர்த்திகளுங் கேட்டு, நீரறிய இச்சித்த வஸ்து நாங்கள் அல்லவென்று சொல்லித் தமதம், லோகத்தை அடைந்தார்கள். (உச)

பின்பு, அந்த ரிஷியானவர் சமீபவனத்தில் மகாவுக்கிரமான நியமத்துடனே மிருத தீவரமான தபசைச் செய்தனா அவருடைய தீவர தபாக்கினியானது செகத்தெல்லாம் வியாபித்து தாபத்தை யுண்டாக்குமபோது, திருமபவும் இரதிராதி தேவதைகள பிர்மாவைச் சரணமாக அடைந்து “ஏ பிராமாவே! மதுபபிரியரிஷியானவர் ஆகாரமின்றி, உகவாசநிகுவாசமின்றி, வெகு தீவரமான தபசைச் செய்கிறார். அந்தத் தபாக்கினியானது செகத்தையெல்லாம் மிகவுந் தகிக்கின்றது” என்று சொன்னார்கள். (உஎ)

இந்த வசனத்தைப் பிரமதேவர் கேட்டவுடனே அன்னவாகத்திலேறிகொண்டு சீக்கிரமாய் மதுபுட்கரணி நீரத்திற்கு வந்து அந்த ரிஷியைப் பார்த்து, “ஏ மதுபபிரியரே! சகலசெகத்தையுந் தகிக்குமபடியாகத் தீவர தபசு செய்ததுபோதும், உபநிடத்துக்களாற் போதிப்பிக்கப்படும் யாதொரு பரப்பிரமத்தை நீர் அறிய இச்சிக்கின்றீர், அந்த இச்சை இப்போது நிறைவேறுமபடி யாம் ஒருபாயத்தைச் சொல்லு”றும், அதேதென்னில் “பிரமவித்தை”தை ஒன்றே அந்தப் பிரமத்தை அறிகின்றதற்குச் சாட்சரது உபாயமாம். (உஎ)

யாதொரு பரப்பிரமத்தை எஞ்ஞம் தானம் இதமிதம் மேத் தியமான பொசிப்பு தபசு முதலான சிட்காம கர்மங்களும் சூயன் கத்தி பெற்றவர்களே பிரமவித்தையின் வழியாக அஞ்ஞதம் பூமியிற திஷ்டில்லாதவர்கள் அடையமாட்டார்கள். அந்தச் சூரதப் பிரததிய பரிபூரண பரமாத்மவித் பிரத்தியக பின்னர் பரப்பிரமம். (சக)

வதற்குப் பிரமவித்தையே முக்கியமான உபாயம்.”

108 சிவசுந்தரி நாயக்கியின் வசனம்.

மதுப் பிரியருக்குப் பிரமதேவரவசனத்தைச் சாதிக்கப் பிரிய மகாநிஷி கேட்டு, மகவுஞ் சந்தோஷத்தடனே மதுபிரிய நிமிப்பு. பிரமதேவரைப் பூசித்து, “ஏ பிரமதேவரே! என் செய்வதற்குப் பல்முள்ளதாகில் அந்தப் பரமசிவ சொருபத்தை அடியும் யடியான பிரமவித்தைதையத் தாங்களே குருவாய் அடியேனுக்கு உபதேசம் பண்ணவேண்டும்” என்று சொன்னார். அந்த வசனத்தைப் பிரிமா கேட்டு, லோகானுக்கிரக நிமித்தமாய் அந்தநிஷிக்கு முன்னம் பஞ்சாட்சர மகாமந்திரத்தை உபதேசித்துப் பின்பு உபநிடித்துக்களுக்கு அர்த்தமான பரபிரமத்தை உண்மையாக உபதேசித்தார். (உரு)

“என்று இப்படிச் சொல்லி வரும் அந்த அகஸ்திய மகா நிஷி யின் வசனத்தைச் சைமினி மகா நிஷி கேட்டு வணங்கி, “ஏ பகவானுன அகஸ்திய மகா நிஷியே! பூர்வம் பிரிமாவினால் மதுப் பிரிய நிஷியின்பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்ட பரபிரம சொருபத்தைத் தாங்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார். (உரு)

“மதுப்பிரியருக்குப் பிரிமாசொன்ன பிரகாரமாய் அகஸ்திய மகாநிஷி (சைமினிக்குச் சொல்லுகின்றார்.” “ஏ மதுப்பிரியசே! யாதொரு வஸ்துவானது சிருட்டி ஆரம்பசமயத்திற் மன்னுடைய மாயா சத்தியினால் முன்னம் ஈஸ்வர ரூபமாகி ஆகாசாதி பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தும, பின்பு சிவரூபமாய் அந்தப் பௌதிக சரீரங்களிற் பிரவேசித்துக் கர்த்தரு போக்தாதி ரூபங்களாகத் தோற்றுகின்றதோ? அந்த வஸ்துவே பரப் பிரமம். அதுவே பரம சிவசொருபமென் றறியக்கடவை. (1)

பஞ்சகோச விலட்சணமாய், சத்திரைய வெநிரித்தமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சகாதீய ரிசாதீய சுவகதபேத ரகிதமாய், தேச கால வஸ்து பரிச்சேத ரூபியமாய் இருக்கின்ற சத்தியக்ஞானந்த அகண்ட வஸ்துவே பரப்பிரமம்; அதுவே பரம சிவ சொருபமென் றறியக்கடவை. சச்சிதானந்த ரூபமாய் பிரகாராரிபூவான் யாதொரு வஸ்துவானது தனது சந்திரன் மாதார விநாடிக்ஷாதி இந்திரியங்களை ரூபாதி விடயங்களிலே ஏப் போற்றி, “மமாக ஏவுவிக்கின்றதோ? யாதொரு வஸ்துவால் போற்றி. க நாமரூபமான செகத்தும் ஆகாசமபோல வியாபி

கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவே பரபிரமம், அதுவே பரம சிவசொருபமென றறியக்கடவவ. (௩௮)

இப்படி பரமசிவசொருபம் எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாய் எங்கும் பூரணமாயிருந்தால் எல்லாரும பரமசிவ சொருபத்தை என அறியவிஷலை யென்னில், சுயம்புவான அந்தப் பரமசிவன் சிருட்டியாதியில் மனமுதலான இரத்திரியங்களைப் பகிர்முகமாகச் சிருட்டித்தபடியால், அந்த இரத்திரியவசத்தராகி, பகிர்முகமான சீவர்களோ வ்வொருவருஞ் சாவாதாராயிருக்கின்ற பிரத்திய கபின்னமான பரமசிவத்தை யறியவில்லை. ஆனால், அந்தப் பரமசிவ சொருபமானது ஒருவரும் ஒருகாலத்தும் அறியத் தக்க தன்றோ என்னில், எப்போது எந்தப் புருடன் தானே செனம் புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகத்தாற் சித்த சுத்தி உண்டாய விஷய விரகத்தாகி அதிநீவரமான மோட்ச விசையுள்ளவனாய் அந்தப் பகிர்முகமான மனது முதலிய இரத்திரிய பரவசனாகாமல் நதியில் எதிர்த்து நீளுக்கின்ற வனபோல மகா நீராகி, அந்தாமுகமாகிறானே, அப்போதவன் சாவாதாரமான பிரத்தியாபின்ன பரமசிவத்தைக் கரதலாமலகம் போல யாதொரு பிரதிபந்தமின்றியே அறிவன் (௩௯)

இப்படி அறிந்தோர்கள் அனுபவம் ஏதென்னில், சிருட்டி காததாவாயும், சிருட்டிக்கப்பட்ட செகத்தாயும், பாலன் காததாவாயும், பாலிக்கப்பட்ட செகத்தாயும், சங்கார காததாவாயும், சங்கரிக் கப்பட்ட செகத்தாயும், மறநெவ்வித்த தோற்றமாய் மிருக கின்ற சீவோவர செகத்தனைத்தும், அகண்ட சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்ருவிதமான பரமசிவ சொருப மென்று தோன்றப் பெறுவதேயாம். (௪௦)

இந்தப் பரமசிவ சொருபத்தை முழுமட அறியும் வகை எவ்விதமென்னில், ஆதமாவை நாயகனாக வுடையதாயும், புத்தியைச் சாரதியாய் வுடையதாயும், மனதாகிய கடிவாளம் பூட்டிய இரத்திரியங்களைப் பரிசுளாகவுடையதாயுமிருக்கின்ற இச்சரீரமான இரதமானது, இவ்வித்திரியப் பரிசுளால் வெருவித் விஷயமாகிய வன்பூமியிற் சஞ்சரிக்கின்ற படியால், முழுமடவானவன் ஞான சாதிர சென்னிய விவேக புத்தியாகிய சாரதியால் அவ்விஷய வன்பூமியிற் செல்லாநின்ற இரத்திரியக் கொடும பரிசுளை ஆதம் பூமியிற் றிருப்பி நிரந்தரம் ஆதமநிஷ்டையை அடைவதே அந்தப் பிரத்திய கபின்ன பரமசிவ சொருபத்தை அறியும் வகையாம். (௪௧)

அந்தப் பரமசிவத்தின் சொரூபமாவது ஏதெனில், சுயம்பிரகாச சித்ஞாபமே அதன் சொரூபம். எது அவ்விடத்தில் எவ்வித மாயிருக்கின்ற தென்னின, எல்லாப் பூதங்களிடத்திலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதரமான ஆதமாவாயிருக்கின்றது. இப்படியிருந்தால் அது எல்லோருக்கும் ஏன தோன்றவில்லை யெனினில், சூட்சுமமாய்ப் பஞ்சகோசங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததலற்றோற்ற வில்லை ஆனால் அது பரிசுசினனமோ வெனில், ஆகாசம் டோரல ளும்கும வியாபியானதாற் பரிசுசினனமல்ல. இச்சொரூபந் திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஒன்றோவெனினில், சாவ காமங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பதாயுஞ் சாவபூத அதிஷ்டானமாயுஞ் சாவசாட்சி சித்ஞாபமாயும் அததுவிதமாயும் இருக்கின்றது. பரப்பிரமமரண தால மும்மூர்த்திகளுக்கும் ஒன்றன்று. பின்னையோவெனில், அவிததை மாயை என்கின்ற இருவித உபாதியுமன்றித் தத் துவம் பத இலக்கியார்த்தமாய்க் கேவலமாய் நிராக்ருணமாய் நித்த சுத்த புத்தமா யிருக்கின்ற அகண்ட சிதாகாசமே பரமசிவ சொரூபமாகும். (சஉ)

இவ்விதமான பரமசிவ சொரூபத்தை அறிந்தோருக்குப் பிரயோசனம் ஏதெனில், யாதொரு அதிகாரி அகண்ட பரம சிவ சொரூபமே நானென்று யாதொரு பிரதிபந்தம் அன்றியில் அப்ரோட்சமாக அறிகிறானே, அவனுக்குப் போக்தா போக்கியும் போகமென்கின்ற இவை முதலிய திரிபுடி யீலலாததினாலும், சகலமும் அகண்ட பரசிவமான தன் சொரூபமென்று தோற்றுவதாலும், சகல சரீர தாபமு நீங்கி நிரதிசயானந்தம் அடைவதே பிரயோசனம். அன்றியும் பிரத்திய கபின்னமான அப்பரமசிவத்தைச் சாட்சாதகாரமாய் அறிந்தால், ஆதமாவுக்கும் அகங்காரத்துக்கும் இருந்த அன்னியோன்னியாததியாசமாகிய இருதயக் கிரந்தி நீங்குவதும் வேதார்த்தம் துவிதமோ? அததுவிதமோ? அததுவிதமானாலும் அது அனுபவத்துக்கு வருமோ? வாராதோ? என்கின்ற இவை முதலான சகல சந்தேகங்கள் நீங்குவதும், சஞ்சிதம் பிராராதம் ஆகாமியமென்கிற கருமத்திரயம் நீங்குவதும் பிரயோசனமாகும். (சச)

பிரத்தியட்சமாய் நானுவித நாமரூபமாகத் தோற்றிய துவிதப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அகண்ட ச்சசிதானந்த பரிபூரண பரமாததுவிதமான பரமசிவ சொரூபமாவது எவ்விதமெனில், உபாதான

காரணமாகின்ற ஒரு மண்ணே நானாவிதமான கட கலசாதி காரியமாகிறதுபோலவும், அத்திட்டானமான ஓரிச்சுவே சூடப்பதணடம் மலை முதலிய ஆரோபமாய் விவாததிககின்றதுபோலவும், சர்வோபாதான காரணமாயுரு சர்வாதிட்டானமாய் மிருககின்ற ஒருபரமசிவமே சீர நர திரியக்காதி ரூபமான நானாவித நாமரூப செகத்தாகத் தோன்றுகின்றபடியால், விசாரிக்ருமிடத்தில் கட கலசாதி காரியமானது காரணமான மண்ணகின்றதுபோலவும், சூடப்பமுதலிய லாரோபம் அத்திட்டான இரரசுவாகின்றதுபோலவும், சீவோஸ்வர செகத்தாயத் தோற்றிய நானாவித நாமரூப செகத்தும் அகண்ட பரிபூரண சசகிதானந்த பரமாததுவித பரமசிவ சொரூபமே யாகும், (சடு)

இப்படிப் பரமார்த்தத்திற் சகல செகத்தும் அகண்ட சிதா காசமான அதவைத் பரமசிவ சொரூபமாயிருந்தபோதிலும், இவ்வுண்மை அறியாதோருக்கு (அந்தக்ருக்குப் பகலில் சூரியோதயத்தோடு பிரகாசம் பொருந்திய செகத்து அப்பிரகாசமாயத் தோன்றுவதுபோல) அகண்ட பரமாததுவிதமான பரமசிவ சொரூபமே சீவோசுர செகத்தான துவைதம்போலத் தோன்றும. (சக)

இப்படி அவிவேக நிருஷ்டியிற் சொரூபமே நானாவித சரீராதிகளாயத் தோற்றினைபோதிலும் விவேகியானவன் அநிதமான சரீரமுதலிய நானாவித உபாதிகளை நேதி நேதி என்கின்ற வாகக் கால் அபவாதித்து, மீஞ்சிய அகண்ட பரிபூரண பரமசிவமே தானென்று அபரோட்சமா யறிந்தாற் சகல சோகமுநீங்கி, அச்சொரூபமாகவே மிஞ்சுவன். (சௌ)

அப் பரமசிவம் சாவ பூரணமானதால் அஞ்ஞானத்துடனும் அதன் காரியத்துடனுஞ் சம்பந்தப்படுமோ எனில், சொரூபம் ஆகாசம்போல நிரவயவமாய் நிரக்குணமாய் நிட்கிரியமாய் நிருவிகாரமாய் நிருமலமாய் நிரசசங்கமா யிருக்கின்றபடியால், அஞ்ஞானத்துடனும் அஞ்ஞான காரியத்துடனும் கூடினபோதிலும் அவைகளுடன் சம்பந்தப்படவில்லை. (சஅ)

அந்தப் பரமசிவ சொரூபம் எப்படிச் சாவபரிபூரணமெனில், விடயங்களினும் இந்நிரியங்கள் வியாபகம், அவைகளினும் மனது வியாபகம், அதனினும் புத்திவியாபகம், அதனினும் விசேட வகை காரம் வியாபகம், அதனினும் சாமானிய அகங்காரம் வியாபகம்,

உஅ சிவனகேசுத்திரமான்மிய வசனம்.

அதனினும் அவவியத்தமென்கின்ற அஞ்ஞானம் வியாபகம், அதனினும் பரமசிவஞ்சொற்பம் வியாபகம். அபரமசிவ சொற்பத்தகுஞ் சோம வியாபகம் யாதொன்று மில்லை ஆனதால் சொற்பஞ் சாவ பரிபூரணமாகும். (100)

இவ்விதமாகிய பரமசிவ சொற்பத்தைத் தனவடிவாக அறியாமல் வேறாயறிகின்றவனுக்கு ஒருகாலத்தஞ் சோக மோக சம்சார பயம் நீங்கத் தக்க தல்லை. அவ்வகண்ட பரசிவ சொற்பமேயெல்லாம், அதுவே நானென றறிந்தவனுக்குச் சோகமுமில்லை, மோகமுமில்லை, யாதொரு சமசார பயமுமில்லை. (101)

ஏ மதுப்பிரியரே' இப்படிப் பிரமவிதத்தைப் சாதன சீதுஷ்டய சம்பன்னனான அதிகாரியானவன முன்னமே சமகுருமுகமாகச் சிரவணம் பண்ணி நன்றாயறிந்துகொண்டு, பின்பு சுருதிக் கனுகூலமான புத்தியால் நிரந்தரம் மனனம் பண்ணிப் பின்பு சிரவண மனனங்களால் நிச்சயித்தபடி அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பரமசிவஞ்சொற்பமே நான், நானே அச்சொற்பமென்று தயில்தாரைபோல இடைவிடாமல் செய்யப்பட்ட அந்தரங்க சாதனமான நிதித்தியாசனம் பண்ணினால், அந்தப்பரமசிவஞ்சொற்பத்தை அஞ்ஞானப்ரமுகம் விபரீதம் ஒன்றும் இன்றியே கரதலாமலகம்போல அபரோட்சமாயறியலாம். (102)

இவ்விதமான நிக்ருண பர சிவஞ்சொற்ப ஞானத்திற்குச் சகுண பரமசிவோபாசனையுஞ் சாதனமாதலால், நிக்ருண பரசிவஞ்ஞானம் வரும் வரையில் முழுடசுவானவன பததியுடனே விபூதி உருத்திராக்ஷ தரித்துக்கொண்டு பஞ்சாட்சர செப பராயச சகுண பரமசிவனுடைய பூசனை ஸ்தோத்திரம் தியான முதலான உபாசனையுஞ் செய்யவேண்டுமென்று இப்படிப் பிரமதேவரானவா மதுப் பிரியருக்குப் பிரம விதத்தை உபதேசித்துச் சகஸ்தேவரான துதிக்கப்பட்டவராயத் தமமுடைய சத்தியலோகத்தை அடைந்தனா. (103)

பின்பு அந்தரிஷியானவா பிரமதேவா உபதேசித்தபடி விபூதி உருத்திராக்ஷனைத் தரித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் ஆதரவுடனே சாவசெக்ததுஞ் சச்சிதானந்த பரிபூரணபரமசிவம், அபரமசிவமே நானென்று நிரந்தர மனன நிதித்தியாசனஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்போது சாவஞ்ஞாயச சாவசத்திமானுய்ச் சச்சி

தானந்த பரிபூரணராய்ப் பக்த சனப் பிரியராய்ப் பரம தயாளுவா யிருக்கின்ற பகவானுன ஸ்ரீ பரம சிவனுனவா கோழ சூரியப் பிர காசம போன்ற காரதியை யுடைத்தாராயும், சித்த வித்தியாதார முதலான சகலதேவதைகளாற் சூழப்பட்டதாராயும், பஞ்சாட்சர வடிவமாயும், நான்குவேதங்களையும் நான்கு சிகரங்களாயுடையதா யும், பிணைவதை நடுசிகரமாயுடையதாயும், மறுஞ்சகல ஜீலட சண்காக றுடையதாயு மிருக்கின்ற சீருமலமான த்வவிய விமான ததி லெழுந்தருளி, மகா கைலாசத்திலுள்ளும் பூமியிலிருக்கின்ற சமீவன கேஷத்திரத்தில மதுப்பிரியா முன்னே காருணணியசித்த ராய்ப் பிரத்தியட்சமாயினா (௫௭)

சினபு அந்நரிஷியானவா சச்சிதானந்த பரிபூரணராயச சா வாதமக சொரூபராயச சகலசெகனனுயகராயச சந்திரசூடராய்த திரிநேத்திரராயக காளகண்டராயச சதுரப்புசராய்ப் பாவதிசமேத ராய்ப் பிரமவிஷ்ணு உருத்திராதிகளால் உபாசிக்கப்பட்டவராய்ப் சத்தாகளுடைய சகல துககமும் போக்கப்பட்டவராய் இருக்கின்ற பரப்பிரமமான பரமசிவனை அந்த விமானத்திற் பிரத்தியட்சமாய ககண்டு, மிருந்த பத்தியுடனே அனந்த நமஸ்காரம் பண்ணிப் பர வசராயத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினா (௫௯)

இப்படி ஸகாந்தபுராணத்தில் கேஷத்திரகண்டத்திலுள்ள

சமீவனமான்மியத்தில் ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆக அத்தியாயம் ௬-கருசு சுலோகம் ௨-௦௯

ஏழாவது மதுப்பிரியர் பரமசிவனைத்

துதிக்கும் அத்தியாயம்

மதுப்பிரியமகாரிஷி சிவபெருமானை நோக்கிப் பிரகளுன கன 'சொரூபராயிருக்கின்றவரே அனுகிரகஞ்செய்யும்' தேசோமயரா யிருக்கின்றவரே அனுகிரகஞ் செய்யும்! சாவ சாட்சியா யிருக் கின்றவரே அனுகிரகஞ்செய்யும்! சகலத்துக்கு மேலாகின்றவரே அனுகிரகஞ் செய்யும்! சாவமுாததியா யிருக்கின்றவரே அனுகிரகஞ்செய்யும்! சாவோபாதிபும் நீங்கிய சிராகுண ஸ்வராயிருக் கின்றவரே அனுகிரகஞ்செய்யும்! (க)

சரணமா யடைந்தாருடைய துன்பமெல்லா நீக்குவிகின்ற ஓரே அனுகிரகஞ்செய்யும்! திரிபுரசங்கராஞ் செய்வவரே அனு

க்கிரகஞ்செய்யும்! பிரணவப் பொருளாகின்றவரே அனுக்கிரகஞ் செய்யும்! ஷேதங்களாற் றுதிககப்பட்டவரே அனுக்கிரகஞ்செய்யும்! அனுக்கிரகஞ்செய்யும்! (உ)

யாதொருவஸ்துவின்னுஞ் சிருட்டியாதியிற்சகலசெகதது முன்டாகிப் பிரளயகாலத்தில் அநதச செகதது யாதொருவஸ்து வினிடத்தில் இலயிக்கினறதோ, அபபடிப்பட்ட சருவேதபாதான வஸ்துவான உமககு நமஸ்காரம்! (ங)

பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசமென்கின்ற பஞ்சபூதமும் யாதொரு வஸ்துவின் வடிவோ, அபபடிப்பட்ட சாவகாரிய ஸீபமான உமககு நமஸ்காரம்! (ச)

சரஸ்வதி சமேதரான பிரமாவா யிருநதுகொண்டு ஆகாசாதி ப பிரபஞ்சதைச சிருட்டியாநின்ற உமககு நமஸ்காரம்! (ரு)

இலககுமி சமேதரான விஷ்ணுவா யிருநதுகொண்டு அநதச் செகததையெல்லாம் இரட்சியாநின்ற உமககு நமஸ்காரம்! (சூ)

கௌரி சமேதரான உருத்திரரா யிருநதுகொண்டு அநதச செகததையெல்லாம் பிரளயகாலத்திற் சங்கரியாநின்ற உமககு நமஸ்காரம்! (எ)

மகாபரீளயத்தில மகா காலருத்திரரா யிருநதுகொண்டு தேவ தைகள் முதலான சகல செகததையும் படசித்து மகாதாண்டவம் புரிகின்ற உமககு நமஸ்காரம்! (அ)

துவாத சாதிததாகள ஏகாதச ருத்திராகள அஷ்ட வசுக்கள சததமருததுக்கள அக்கினி சித்தா சாததியர் பிதிாக்கள இவ்வு முதலான தேவா ரா திரியக்காதியான சகலசெகததும் யாதொரு வஸ்துவின் வடிவோ, அபபடிப்பட்ட சாவானமாவான உமககு நமஸ்காரம்! (ஈ)

தேவரீருக்குப் பிரமவிஷ்ணு உருத்திராதிநாமங்களும் அதற குரிய ரூபங்களும் விவகாரத்திற் கறபிதவகளே, பரமாததத்தில் ஒருநாமமும் ஒருருவமுமில்லையே; அபபடிப்பட்ட அடிண்டின் மாதிரிமான உமககு நமஸ்காரம்! (க)

சாவாதிஷ்டானமான யாதொரு வஸ்துவின் சத்தினாலே அச த்தான செகததெல்லாஞ் சத்துப்போலிருக்கின்றதோ, யாதொரு வஸ்துவின் சித்தததன்மையினாலே செடமான செகததெல்லாஞ் சித்துப்போல் விளங்குகின்றதோ யாதொரு வஸ்துவின் ஆனநத

த்தாற் றுக்க ரூபமான செகத தெல்லாம ஆனநதம்போலத் தோ
றறுகினறதோ, அப்படிப்பட்ட அகண்ட சச்சிதானந்த ரூபரான
உமகரு நமஸ்காரம்! (கக)

நிஷ்களரே போற்றி! நிஷ்கிரியரே போற்றி! நிருவிகாரரே
போற்றி! நிரஞ்சனரே போற்றி! நிராகரரே போற்றி! நிதத்தொநத
ரே போற்றி! நிசசங்கரே போற்றி! நிஷ்பிரபஞ்சரே போற்றி!
சந்திரசேகரரே போற்றி! கங்காதரரே போற்றி! திரிநேத்திரரே
போற்றி! காளகண்டரே போற்றி! சதூபபுயசே போற்றி! பிண்க
பக்ஷணியே போற்றி! தேவதேவரே போற்றி! மகாதேவரே போற்றி!
பக்ஷதியே போற்றி! பத்தா அபிஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றவரே
போற்றி! (கஉ)

எனறிப்படி மதுப்பிரிய மகாரிஷியானவா மிகுந்த பத்தியு
டனே கேவல சினமாததிரமாயிருக்கின்ற மகாதேவரை வெகுவித
மாய ஸதுதித்துச் சரீரமெல்லாந் துளிபடியும்படி அட்டாங்கமாக
அனேக நமஸ்காரஞ்செய்தும், ஆனந்தபாஷ்பதந்தினலே நனைக்கப்
பட்ட அங்கத்தை யுடையவராய் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு பகவா
னுன சாமபிழாததியை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறோ. (கங)

ஏ மகேஸ்வரரே! ஏ மகாபிரபுலே! ஏ சகலதேவாதிபதியே!
பிரமாதிகளால் வணங்கப்பட்ட சரணாவிந்தமுடையவரே! சந்திர
சூரிய அக்கினியாகிய திரிநேத்திரமுடையவரே! பத்தாகளுடைய
துக்கத்தை யெல்லாம் போக்கின்றவரே! திவ்விய மங்குள மூர்த்தி
பூயிருக்கின்ற மகாதேவரே! அடியேன தேவரீர்து சரணாவிந்த
த்தைத் தானே எப்போதுஞ் சரணமா யடைந்திருக்கின்றேனா
கையால், தேவர் அடிமையான எனனிடத்தில் மிகுந்த கிருபை
செய்தருளவேண்டும். (கசு)

சத்திய ஞானானந்த பரிபூரணமாய வாக்ரு மனக்கெட்டாத
வராயிருக்கின்ற தேவரீர் கருணையாற பத்தானுக்கிரக நிமித்தமாய்
த தெரிசூன மாததிரத்தால் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்படியே
அங்கீகரித்த திவ்விய மங்குளமூர்த்தியை அடியேனதெரிசித்ததாற
கிருதார்த்தனயினேன கிருதார்த்தனயினேன, பரிசுத்தனயினேன
புரிசுத்தனயினேன், தன்னியனயினேன தன்னியனயினேன்.
அடையவேண்டிய பூரணானந்தத்தையும் அடைந்தேன் அடைந்
தேன். (கக)

ஏ சாமமுதாததியான பரமசிவமே! இந்த வனனிவன க்ஷேத திரத்தில் முஷு சொல்லிய சகல இலட்சணமும் பொருந்திய பஞ் சாட்சர மயமான இந்த விமானத்திற தேவரீர மகாலிங்க சொருப மாய் அம்பிகை யுடனே எல்லோருக்கும் எப்போதும் எல்லா அபீஷ்டமுங் கொடுக்கும்பொருட்டு நிரந்தரம் வசித்தருள வேண் டும். அனறியும், மதுப பிரியரெனகிற நான இந்த க்ஷேததிரத்தி லிருக்கின்ற இந்த ித்திரத்தில் இந்தப் புட்கரணியின் கரை மீற ம்பசு செய்து, தேவரீரது அனுககிரகத்தால் வேண்டிய சித்தியை அடைந்தபடியால், எனனுடைய நாமத்தை முன்னிட்டு இந்த நதி க்கு மதுநதி என்றும், இந்த புட்கரணிக்கு மதுபுஷ்காணி என்றும் நாமங்கள் செகத்திற பிரசித்தமாய் விளங்கவேணும். இந்த ிது நதியிலும் மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்திலும் மிகுந்த சிரத்தையுடனே ஒருகாலாகிலும் எவர்களேனும் ஸநநம் பண்ணித் தேவரீரைத் தரிசித்தால் அவர்கள் இகத்திற சகலபோகத்தையும் புசித்து அநத் ததில் உமமுடைய பதத்தையும் அடையவேண்டும் திரிபுவனே சுவரராயிருக்கின்ற தேவரீர எனக்கு இந்த க்ஷேததிரத்திற பிரத் தியட்சமாய விளங்கி அனுககிரகஞ் செய்ததாற் பததானுககிரக நிமித்தம் இந்த வனனிவன க்ஷேததிரத்தில் மகாலிங்க ரூபராயிரு க்கின்ற உம்குத்திர்புவனேஸ்வாரெனகிற நாமமும், அம்பிகைக்கு த திர்புவனேஸ்வரீ என்கின்ற நாமமும் திரிலோகத்திலும் பிரசித்த மாய் விளங்கவேணும் "என்று பிரார்த்தித்தாரா. அந்நப்படியே பரமசிவனும் அனுககிரகஞ் செய்தாரா (௨௧)

அன்றுமுதற் சாவாதமாவாயிருக்கின்ற பரமசிவன தனரீர வணங்கிய அன்பாக்களுடைய துன்ப மெல்லார தீர்த்து, அவர்களு க்குவேண்டிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறதற்காக அநத் க்ஷேத் திரத்தில் மதுபுட்கரணிதீர்த்தில் மகாலிங்க ரூபமாய்த் திரிபுவனே ஸ்வரியுடனே வசிக்கிறார். அநத் மகாலிங்கத்தை ஒருகால தெரிட் னம்பண்ணினமாதிரத்தால் மோட்சசாமபிராச்சியஞ்சித்திக்கும்.

பின்பு அநத் மதுபபிரியருஞ் சீவன முததராய், அநத் க்ஷேத் திரத்தில்நானே வெகுரிஷிகளுடனே பிதிராககருக்குத் தாபபணம் பண்ணிச் சாவாங்கத்திலும் அன்புடனே நிராமமலமான விபூதிகொ ண்டு உத்தூளனம்பண்ணித் திரிபுண்டரத் தரித்துக்கொண்டு கண் டம் சிரம கரம் முதலான ஸ்தானங்களில் உருத்திராககநதரித்துக் கொண்டு மகாலிங்க ரூபியான திரிபுவனேசுவரரைச் சோடச உப

சாரத்தாம் பூசித்துப் பஞ்சாகராஞ் செபித்துக்கொண்டு இவ்வித மாயச சொரூப ிட்டாபராக வெகு காலங்கழித்த பின்னர் யாவ ராலும் அடைகிறதற்கு அருமைமான விதேகமுத்தியை அடைந் தார். (௨௫)

பரமசிவப் பிரசாத ஏதுவான இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றவா, படிப்பிக்கின்றவா, கேட்கின்றவர், கேட்பிக்கின்றவா, எழுதுகின்றவர் எல்லோரும் இகத்திற சகல பாகியங் கீர்த்தி முதலானவைகளையு மடைந்து, அந்தத்தில் மோட்சத்தையும் அடைவார்கள். (௨௬)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் கௌத்திரகண்டத்திலுள்ள

சுமீவனமான்மியந்திரீ

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆத அத்தியாயம் எ-சஞ்ச சுலோகம் ௨௩௨.

எட்டாவது சுவேத மகாராசாவின

சு ரித்திர முரைக்கும் அத்தியாயம்.

. அகஸ்தியா சொல்லுகின்றா — ஏ சைமினியே! பூவகாலத் தில் சுவேத மகா இராசாவின புத்திராகுரிய சுவேதனென்கின்ற மகாராசனானவன சிலகாலம் இராசசியத்தை மனுரீதிப் பிரகாரம் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு மகாபுத்திரமான அந்தச் சுவேத மகா ராசனானவன் சோதிடத்தினுற் றனனுடைய ஆயுசு சொற்பமாய் எஞ்சி விருகுகிறதென்று விசாரித்தறிந்து 'கொண்டு, தன இராசசியத்தைத் தனபுத்திரரிடத்தில் ஒப்புவித்து விட்டு மேனமை யுடைய தண்டகாரணிய வனத்தை அடைந் தான். (௨)

பின்பு அவ்விடத்தில் மகத்தான தபசைச்செய்ததனால் பிரம் லோகத்தை அடைந்தான் அந்தப் பிரம்லோகத்தில் அவ்வரசன பசியினால் மெத்தவும் வாதிக்கப்பட்டவனாய் பிரமதேவனோடு கூடச் சொல்லுகின்றான். “ஏ தேவதேவராயிருக்கின்ற பிரமதேவ ரே! இதைனன ஆசசரியமி! ஏ சுவாமீ! மகத்தான தபோபலத் தால் தூர்லபமான பிரம்லோகத்தையடைந்தேன, அப்படி அடை

நதும் எனக்கு எப்போதும் பசியினால் வருத்தமுண்டாகிக்கொண்டிருக்கிறது; ஆதலால், நான் என்ன செய்வேன். (10)

என்று சொன்ன அவ்வரசன வசனத்தைப் பிரமதேவர் கேட்டு, “ஏ இராசனே! பூமியில் விதையாதது முளையாதன்றோ? நீ பூவும் பூலோகத்தில் இராசரீகம் பண்ணுமபோது பிரம்மணாகளுக்கு அன்னதானம் அல்பமாகினும் பண்ணவில்லை, தழுவானத்தினும் உன்னுடைய தேகமாதிரததை இரட்சித்துக்கொண்டிருந்தாயே யன்றிப் பிரம்மணாகளுக்கு ஒன்றுகொடுக்கவில்லை. மகத்தான்தபசால் என லோகத்தை யடைந்தும் காமபூமியில் அள்ள தானஞ் செய்யாததினாலே இப்போது இங்குப் பசியினால் வருத்தகப்படுகின்றாய். (11)

ஆதலால் பூவும் நீ எந்தவனத்தில் உன்னுடைய தேகத்தை விட்டாயோ, அந்த வனத்தில் அந்தப் பிரேத தேகம் இருக்கின்றது. உன்னுடைய பசி நீரும்பொருட்டு அந்தப் பிரேத தேகத்தைப் படசிப்பாய்” என்று பிரமதேவர் சொல்லியதைக் கேட்டுப் பின்பு அவ்வரசன் வெகு துக்கத்துடனே விமானத்திலேறிகொண்டு கிரீடாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் அபஸ்ர மாதாகனினால் வீசப்பட்ட வெண்சாமரையை யுடையவனாய் பூமியில் அந்தப் பிரேத தேக மிருக்கின்ற வனத்தி லிறங்கி, அதைப் படசித்து மறுபடியும் விமானத்தி லேறிகொண்டு பிரம்ம லோகம் போய்ச் சோந்தான். (12)

இப்படித் தினந்தோறும் அசுத்தமான அந்தப்பிரேத தேகத்தைப் படசித்துக்கொண்டு, வந்தபோதினும் அந்தத் தேகம் நீச மடையாமல் மீண்டுமமீண்டும விர்த்தி யடைந்ததுகொண்டிருந்தது.

இப்படி இருக்கும்போது ஒரு காலத்தில் அந்தத் தண்டகாரணியத்தி லிருக்கின்ற தண்டகாசுரன் பிருகுமகா ரிஷியின் புத்திரியான பூப்படையாக் கன்னிகையை ஆடமாய் அங்கீகரித்த தோஷத்தால் அந்த வனமானது மிருக பட்சி முதலியன சஞ்சரி யாத பரலை வனமாய்விட்டது. பின்பு அந்த வனத்திற் அகஸ்திய னாகின்ற யானபோய் அதை முனபோலப் பட்சி மிருகாதிக ளோடே கூடியதாகச் செய்து அவ்விடத்தில் வசிக்கும்போது ஒரு நாள் அவ்விடத்தில் அந்தத் தேவரூபமான சுவேதமகாராசாவான் வன் சகல அலங்காரசம்பன்னனாய்த் தன்பிரேத தேகத்தை விமானத்திலிருந்து இறங்கிப் படசித்தான். (13)

அதை நான் கண்டு இது எனனவென்று இராசஜீனக் கேட்க, அந்தத் தேவருபமான இராசன துக்கத்துடனே என்னைப்பார்த்து, “ஏ மகாரிஷியே” நான் பூவருசெய்த தபோபலத்தால் தேவதது வததையுஞ் சத்தியலோகத்தையும் அடைந்தேன். அப்படி அடைந்தபோதிலும் பூவம் பிராமணர்களுக்கு நான் அன்னதானம் பூணைத் தோஷத்தால் மகத்தான பசியினுற னுனப்ப பட்டுப் பிரமாவின் வாக்கியத்தினுற றினந்தோறும் விரத்தியடையாநின்ற இரதப்பிரேத தேகத்தைப் படசிததுக்கொண்டு வருகின்றேன். அப்படிப் பபுடசிக்குற என்னிடத்தில் தேவரீர தயவு பண்ண வேண்டும்” என்றடிக்கடி பிராரத்திததுத் தன் கண்டத்திலிருந் ஒரு முத்து மாலையை எடுத்துக்கொடுத்தான். (௨௦)

நான் அடையவேண்டியதை யடைந்துகிருதகிருத்தியனாயிருநதபோதினுந் தையயினுலே அதைவாங்கிக்கொண்டேன்; வாங்கினவுடனே அவனுடைய பிரேததேகம் நசித்துப்போயவிட்டது. அவனும் அமுதபானம் பண்ணினவனபோலப் பசியகலப் பெற்று மிகுந்த திருபதியை யடைந்து, வெகு சந்தோஷத்துடனே என்னை வணங்கித் துதித்து, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, “கைமமாறன்ரிக் கருணைசெய்யாநின்ற அகஸ்தியமகாரிஷியே! தங்களுக்கு அநந்த நமஸ்காரஞ்செய்கின்றேன்” என்று இப்படிவெகுவிதமாய் ஷ்ணைப் பிராரத்திததுக்கொண்டு மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறான்.()

“ஆ! ஆ! அன்னதானமே எவைக்கு மேலான தானம், தானமே தபக்ககெல்லாழ் உத்தமதபக; தானமே மகத்தான எககியம், தானமே மகத்தான கீர்த்தி; ஏனெனின தானத்தினுலன்றோ மகாபாவத்தால் வெகுநாளாயப் புசித்தது வந்த இந்தப் பிரேத பக்ஷண நீங்கிற்று?” என்று இவ்விதமாய்த் தானத்தைத் தானே சிலாகித்து அச்சுவேதமகாராசாவானவன் விமானத்திலேறிகொண்டு சத்தியலோகத்தை அடைந்தான். (௨௧)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் கேஷந்திரகண்டத்திலுள்ள சமீவனீமான்மியத்தின் எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆக அத்தியாயம் அ-கருச சுலோகம் ௨௫௭.

128 சமீவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்.

ஒன்பதாவது அன்னதானமகிமை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

“அகஸ்தியா சொல்லுகின்றாள்.—‘ஏ சைமினியே’ பின்பு அந்ந
தண்டகாரணியத்தைவிட்டு நான் என தாசகிரமத்தை அடைந்
தேன; பின்பு அந்நச சுவேதமகாராசாவினுடைய புத்திரனாகிய
குவேதனென்கின்று மகா ராசாவானவன் எனனைத் தரிசிக்கிறதற்
காக என்னு ஆசகிரமம் வந்துசேர்ந்தான் அப்போதவன் பிதாவி
னுடைய வீரத்தாநதம் யாவையும் நான் சொல்லக் கேட்டதன்றி
றுக்கத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அடைந்தான்.. பின்பு அந்நச
சுவேதனைவன் அன்னதானம் பண்ணவேண்டுமென்று மிருநத
இசையுடனே ‘ஏ பகவானுன அகஸ்திய மகாரிஷியே’ அன்ன
தானஞ் செய்வதற்கு உததம்மானக்ஷேத்திரம் எனவென்று என
னைக்கேட்டான். (ந.)

பின்பு ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் நானுவிதமாக ஆலோசித்து
பபார்த்து, க்ஷேத்திரங்களுக்கெல்லாம் உததம் க்ஷேத்திரமாயும்,
மதுபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தோடே கூடியதாய் மிருக்கின்ற சமீவன
க்ஷேத்திரமே உததம்ம. சுவாணவருஷீஸ்வர க்ஷேத்திரத்தாகு
உததரதிக்கில அரையோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயுந் சத்திய
கிரி க்ஷேத்திரத்தாகுத தக்ஷிண திக்கில ஒரு யோசனை தூரத்தி
லிருக்கின்றதாயுந் திரிபுவனேஸ்வர ரெனகிற நாமமுடைய மகா
லிங்க ரூபியான பரமசிவன் எப்போதும் பிரியமுடன் வசிக்கிற
தற்கு இடமாயும் இருக்கின்ற அந்நச சமீவன க்ஷேத்திரத்திற்கு
நீ போய் அன்னதானஞ் செய்யக்கடவாய் (சு.)

அந்ந க்ஷேத்திரத்தில் யாதொருத்தன ஒரு கவனமாத்திர
மாயினும் அன்னதானஞ் செய்கிறானே, அவன் அகனினிஷ்டோர்
மாதி யார்களு செய்தோருக்கு எந்தப் பலனே, அந்நப் பலத்தை
அடைவன், இதில் சமுசய மில்லை இந்ந க்ஷேத்திரத்தில் அன்ன
தானத்தைக் கொடுப்போன புகிப்போன இருவருளுகூரியமண்டல
ததைப்’ பேதித்துக்கொண்டு போய்ச் சத்திய லோகத்தை அடை
வர், சமுசயமில்லை என்று கூறினம். (அ.)

இவ்விதஞ் சொன்ன எமது வசனத்தை அவ்வரசன்கேட்டு,
உடனே அந்நக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, நாலுதிக்கிலுஞ் சுற்றிய

பாத்துச் சந்தோஷத்துடனே அவ்விடத்திலுள்ள வனங்களை யெல்லாஞ் சனங்களைக்கொண்டு சேதித்துச் சம்பூர்மையாகச் செய்து, அந்நகர விடத்திற் சாலி என்கின்ற செந்நெல் விளையும்படியான வாடி என்கின்ற வயல்களையுண்டுபண்ணி, உழவர்களை வரவழைத்து அனாகளைக் கொண்டு அந்நகர வயலிற் சாலிப் பயிரிடும்படி செய்தான். (௧௦)

அன்றுமுதற் சாலியோடே கூடிய வாடிகளால் இந்தக் க்ஷேத் திரம் விளங்குகின்றபடியால் இந்தக் க்ஷேத்திரத்திற்குச் சாலிவாடி என்று நாமம் பிரசித்தமாய் விளங்கும். அன்றியும் நூத வனங்க ளுஞ் சோலைகளும் தடாகங்களும் ஏரிகளும் நாலுபக்கத்திலும் உண்டுபண்ணிச் செம்மையாக உழுது; புழுதிபண்ணப்பட்ட நிலத் தில் கரும்புமுதலான பயிர்களையும் உண்டுபண்ணினான். (௧௧)

பின்னும் பயிரிடும்படியான வேளாளருடைய வீதியும், வியா பூரஞ்செய்யும்படியான வணிகாருடைய வீதியும், க்ஷத்திரியாக ளிருக்கின்ற வீதியும், அறுவகைத் தொழிலகளைச் செய்யாநின்ற அந்நணாருடைய வீதியும் கிரமமாகச்செய்தான். (௧௨)

பின்பு சிற்பாக்களைக்கொண்டு செம்மையாக அன்னசத்திரஞ் செய்வித்து, அதில் மலையேரா முதலானவர்களுக்கு நிரந்தரம் அன்னதானஞ் செய்தான். துவாதசி தினந்தோறும் பித்திரிபுதி டின்பொருட்டும் விசேடமாய்ப் பாய்ச்ச்தாலும் பால தயிர் நெய் பழம் சாககரை முதலியவற்றாலும், அறுவகைச் சுவையுடனே கூடிய அன்னங்களாலும், பிராமணர்களுக்குப் போசனஞ் செய் வித்துச் சந்தோஷத்தைச் செய்வித்தான். (௧௩)

ஆயிரங் கிரகணபுண்ணியகாலமும், பதினாயிரம் விதிபாதபுண ணியகாலமும், இலட்சம் அமாவாசை புண்ணியகாலமும், துவாதசி யினுடைய பதினா லொரு பங்குக்குச் சமானமாக மாட்டா. ஆதலாற் துவாதசி தினந் தோறும் விசேடமாய் அன்ன தானஞ் செய்வித்தான். (௧௪)

இப்படி நெய் சாககரை தேன கலந்த நானாவிதமனீ பட்ச ணைங்களோடு ருசியாயிருக்கின்ற சாலி யன்னத்தைப் பிராமணா களுக்கு நியமமாகப் போசனஞ் செய்வித்து, அதனால் இக்கத்திலும் ஶரத்திலும் எல்லோராலும் துதிக்கப்பட்டவனாயிருந்து இக்கத்தில

௩௮ சமீவனக்ஷேத்திரமானமிய வசனம்.

நானுவித போகங்களைப் புசித்து அநதததிறம் பரமசிவ பதத்தை அடைந்தான். (௧௭)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள சமீவனமானமியத்தின் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் ௯-௧௬௪ சலோகம் ௨௭௪.

பத்தாவது சுதர்மைக்குத் தேவி பிரத்தியட்சமான அத்தியாயம்.

அகஸ்தியாசொல்லுகின்றாரா — ஏ சைமினியே 'சாஸியவாடீஸ் வரிபினுடைய கதையைச் சொல்லுகின்றேனும், கேட்பாயாக. இதைக் கேட்டமாதிரிததால் மகத்தான ஐசுவரியமுண்டாகும்; பூர்வஞ சாஸிவாடி க்ஷேத்திரத்தில் வேளாண்மை செய்யாதினவனாய்ச் சிவ பத்திரானும் அனபுடனே நிாமல விபூதி கொண்டு சாவாங்கு மும் உத்தாளனமபண்ணி நெற்றிமுதலான அவயவங்களில் விதிப் படி திரிபுண்டர நரித்துகொண்டவனாய்க் கண்டம் கரம் சிர முதலானவைகளில் உருத்திராகமமலை தரித்துகொண்டவனாய்ப் பஞ்சாடசர, செப பரனாய்ச் சிவகுந்தினென்கின்ற நாம முடைத தான ஒருவனாகின் இருந்தான். (௨)

அவன பெரிதான ஸ்ராகங்கங்களில் தடாகங்களையுஞ் 'சாலை' களையும் உண்பெண்ணினுன, பினனும் யாசகாங்களுக்குத் தன்ல்க வசமிருக்கின்ற திரவியத்தைச் சிவராபண 'புத்தியோடு கொடி' த்தான். அநத வணிகனுக்குச் சுநீமை எனகிற நாமததையுடைய வளாய் மகாபதிவிரதையாய ஒருபாரி இருந்தான். அவன் பரத்தாவி னுடைய மனம்போலே நடந்தும், எப்போதும் விபூதி உருத்திராக கந்தரித்தும், பஞ்சாடசரசெபத்தை எப்போதுஞ்செய்தும், ஏதாகி னும் நல்லவஸ்துக்கள கிடைத்தால் அவையெல்லாம் அனபுடனே அம்பிகைக்கு நிவேதனஞ் செய்தும், திரிபுவ னேஸவரியான அம் மையைத்தானே தினந்தோறும் நியமமாய் உபாசித்து வருவான்.

அந்நீச் சுதாமை எனகிறவனுக்கு வெகு சுநதரமான சநீரத் தோடு இரத்தினவல்லி எனகின்ற நாம முடைத்தான ஒரு கணனிகை இருந்தான் அநதக் கணனிஸ்கயானவள தன்னுடைய சகிச னோடேகூடத் தினந்தோறும் தங்களுடைய சாஸிப்பிராநிதைநீத

வயல்களைக்கருப்பங்கொலலை நிழலிவிருநது சந்தோஷமாகக்காத்து
கொண்டிருந்தாள். அவள் தினந்தோறும் தனதாயாரால்கொண்டு
வரப்பட்ட உருசியான அன்னத்தைக் காலையில்புசித்தது வயல்களை
க்காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் அந்த இரத்தினவல்லி
யானவள் புடபம் பறித்தது விளையாடவேண்டுமென்கின்ற இச்சை
யால் மதுபுஷ்கரணி தீரத்தி லிருக்கின்ற புடபவனத்திற்குச் சகிக
ஞ்ர்டனே போயினாள் அந்தச்சமயத்தில் அவளுடைய தாயாரான
சுதாமையானவள் வயலைக் காக்கின்ற தன கணுனிகை புசிகளும்
பொருட்டுப் புழுங்கலரிசியாம் சமைத்த தயிரகலந்த அன்னத்தை
நல்ல நல்ல ஊறுகாய்களுடன் அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுவந்த
னாள். (கௌ)

அந்தச் சமயத்தில் திரிபுவனேஸ்வரருக்கு நாயகியான திரி
புவனேஸ்வரிஎன்கின்ற அம்பிகை கோவிலிலிருக்கின்ற மூல விக்
கிரகத்தினின்றும் இரத்தினவல்லி வடிவம்போலத் திவ்விய அல
ங்காரத்தோடே கூடிய ஒருவடிவ மெடுத்ததுக்கொண்டு அவள்
இருந்த விடத்திற்கு வந்து, அவளைப்போலச் சாஸிப்பயிர காத்து
கொண்டிருந்தாள். பின்பு சாஸிப் பயிர றுணிகளைக் கொய்து
அதைச் செவியில் அலங்காரமாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவ
ளாய்க் குங்குமப்பூச்சால் அலங்கரிக் கப்பட்ட கபோலீதையுடை
யவளாய்க் கஸ்தூரிப் பொட்டால் அலங்கரிக் கப்பட்ட நெற்றியை
யுடையவளாய் மானசுன்றின நேத்திரம்போலச் சஞ்சலமான நேத்
திரங்களை யுடைத்தானவளாய் இரத்தின வல்லி வடிவெடுத்ததுக்
கொண்டிருக்கின்ற தேவியைச் சுதாமையானவள் கண்டு மிகுந்த
சந்தோஷத்துடனே மயிரப் புளக் முண்டாய் அவளுடைய முகார
விந்த மதுவைத் தன்னுடைய நேத்திரமாகிற் பிரமரங்களாற்
பானஞ்செய்து, திருபதி அடையாமல் நிரம்பவும் அவளிடத்திற்
பிரீதியை யுடையவளாய்ச் சொல்லுகின்றாள். (கௌ)

“ஏபெண்ணே! இவ்வளவுபோது பசியாயிருந்தனையே! இப்
போது நான் கொண்டுவந்த நல்ல ஊறுகாய்களுடன் கூடிய இந்தத்
தயி ரன்னத்தை இந்தப் பெரிதான தாமரை இலையில் வைத்து
க்கொண்டு புசிப்பாய்” என்று சொன்னாள். (கௌ)

பின்பு தேவியானவள் சுதர்மையின் கையால் அத்தாமரை
யிலையில் பரிமாறப்பட்ட தயிர் அன்னத்தைச் செய்க்கையோரத்
தில் மகாபிரீதியுடனே போசனஞ்செய்தாள். (கௌ)

பின்பு சுதர்மையானவள் பசுசைக்கற்பூரங் கிராம்பு சாதிககாய் எலம முதலான வாசனைத் திரவியங்களுடனே கூடிய கொட்டைப் பாகுசு சிவலைக் கொடுத்தது, நல்ல வெற்றிலைகளையும் நல்ல சுண்ணாந்தலி மடித்து ஆதரவுடனே தேவிகளுக்குக் கொடுத்தாள். (கடு)

கொடுத்த பின்னர் “ஏ பெண்ணே! நீ வையயிவ்ற போய் எவ்வளவும் வருத்தப்படாதே, இந்த மாமரத்தின் நிழலில் உன சகிகளுடனே கூட விருந்து விளையாடிக் கொண்டு சந்தோஷமாகச் சாஸ்பபயிரைக் காததுக்கொடிரு” என்று சொன்னாள். (கசு)

அந்த வசனத்தை இரத்தினவல்லி ரூபமான தேவி கேட்கப் புன சிரிப்பினால் வெகு சுந்தரமான முகாவிரத்ததுடனே “அம்மா! நீ சொன்ன பிரகாரமே நான் செய்கிறேனென்று சொல்லவும், சுதாமை யானவள் தன் கிருகத்துக்குப் போய் விட்டாள். பின்பு பக்தசனப் பிரீதியை யுடையவளான தேவியும் இவ்விதம் லீலை செய்தபிறகு தன்னுடைய மூலவிகிரகத்தில் அநாதாதானத்தை யடைந்தாள். (கஎ)

அச்சமயத்தில் இரத்தின வல்லியானவள் புடபம்பறித்த சிரமத்தால் முகம் வாடி வோவை யருமப் வருத்தத்துடன் சீக்கிரமாய் மாதா விட்டதுக்கு வந்து, “அம்மா! நான் இவ்வளவு போது தோழிகளோடே கூடப் புடபம் பறித்துக்கொண்டிருந்தேன், இப்போது எனக்கு அதிக பசியா யிருக்கிறது, சீக்கிரமாய் அன்ன மிடுவாய்” என்று சொல்லக்கேட்ட சுதாமை இதென்ன வென்று மிகுந்த ஆச்சரிய சித்தத்தவளாய்ப் “பெண்ணே! கஷணத்துக்கு முன்னே நான் கொண்டு வந்த துபிரன்னத்தை நீ புசித்தாயன்றோ? திருமபவும் ஏன் அன்னங் கேட்கிறாய்” என்று சொல்ல, மாதா வின வசனத்தை இரத்தினவல்லி கேட்டு, “அம்மா! ஏன் வீணாகப் பொய் சொல்லுகிறாய், நான் அன்னம் புசிக்கவில்லையே; இதோ என வயிறறைப்பா” என்று சொன்னாள். (உக)

இப்படி நடந்த இந்த விர்த்தநாதத்தை இரத்தினவல்லியினுடைய பிதாவும், அவளுடைய சகிகளும் பந்துக்களுக்கேட்டு, எல்லோரு டொருமித்துக் கூடி ஆச்சரியத்தை யடைந்து சொல்லுகிறார்கள். “இந்தச் சுதாமையானவள் நல்ல தருமத்துடனே அம்மிகையிடத்தில் நிரந்தரம் நியமமாகப் பத்தி செய்தபடியால், அத்திரிபுவ னேஸ்வரியான அம்பிகையே பகதி விசுவாசத்தால் இந்த

தினவல்லிருப்பமாய் இவளுக்குப் பிரததியக்ஷமாகித் தயிரன்னத் தையும் புசித்தாள். ஆதலால், இந்தத் தர்மசாலியான சுதாமை யின் பாககியவிசேடத்தை என்னவென்று வியந்துசொல்லுவோம்! ஆ! ஆ! சசுகிதானந்த பரிபூரணியாய்ப் பரமசிவாபினையாய்ச சாவ சத்திருடியாய்ப் பகத சனப் பிரியளாய்ப் பகதாபிஷ்ட பலததைக் கொடுப்பவளாய்ச் சுகல செகனனுயகியான சாட்சாத பராசத்தி தானே இவளிடத்தில் விசுவாசத்தாற் பிரததியுடசமாய் அன்னத் தைப் புசித்தாளென்றால், இந்தச் சுதாமையுப் பாரியாளாகப் பெற்ற சிவகுபதனுடைய பாககியத்தை என்ன சொல்லுவோம்! என்னசொல்லுவோம்! ” ” என்று புகழ்ந்துகொண்டு, எல்லோரு மாய், அம்பிகை-ஆலயத்துக்குப்போய்ச சாவகாமத்தையுங் கொடு ததருளும் அம்பிகையின் சரணாவிரதத்தை நமஸ்கரித்தார்கள.()

பின்பு அந்தச் சனங்கள் அம்பிகையுடைய முகத்தைப்பாரக் கும்போது சுதாமை முன் அன்னங் கொடுக்கும்போது கண்டபிர கீரஞ் செவியில் அலங்கரித்த சாலிப்பயிர் நுனிகளையுங் கடுபாலத் தில் அலங்கரித்த குங்குமப் பூசையுங் ஹேமியில் அலங்கரித்த கஸ்தூரிப் பொட்டையும் அந்தநதபடியே கண்டார்கள அனற் றும் அம்பிகையுடைய முகத்திலின்றுந் தயிரன்னவாசனைபொரு நதிய காற்றும் அவர்கள் எதிரே வீசிறது. இந்தச் சின்னங்களை யெல்லாமெல்லோருங்கண்டு மிகுந்தசந்தோஷத்துடனே அனேக பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஸ்தோத்திரங்களாசியது, அப்பிராட்டியின் பேர்ருட் பிரசாத பாததிராகளாகித் தங்கள் கிருகங்களை அடை ந்தார்கள் (உஅ)

பின்பு சுதாமையானவள் மிகுந்த அன்புடனே திரிபுவனேஸ் வரியினுடைய சநதிதானத்தில் அஞ்சலியஸ்தளாய் நின்று துதிக்கின்றாள். “சத்திய ஞானானந்தருபியே போற்றி! சாவாதிஷ்டான ரூபியேபோற்றி! சாவசாட்சி யாகினறவளே போற்றி! சாவாதம சொருபியே போற்றி! சாவவேதாந்தப் பொருளே போற்றி! சதா சிவாபினையேபோற்றி! சமரசவடிவேபோற்றி! சாவபூரணியே போற்றி! சர்வசத்தியேபோற்றி! சாவாபிஷ்டத்தைக் கொடுப்பவ ளே போற்றி! சாவேஸ்வரியே போற்றி! சாவகாரணியேபோற்றி! நிஷ்கள வடிவே பொற்றி! நிஷ்கரிய சொருபியே போற்றி! கிர விகாரியேபோற்றி! கிரஞ்சனையேபோற்றி! கிராதாரியேபோற்றி !

சுஉ சமீவனசேஷத்திரமான்மிய வசனம்

நாககுணியேபோற்றி! நித்திய சுதத புததமுதத அகண்ட அத்து வித சொருபியே போற்றி! சகல இலட்சணமும் பொருந்திய திவ்விய மங்கள மூர்த்தியே போற்றி!" என்று இப்படி வெகுவித மாய்த் துதித்து, மிருத சந்தோஷத்துடனே தன கிருகத்தை யடைந்தாள திரிபுவனேஸவரியான தேவியானவள வணிககன்னி கை ரூபமாய்ச சாலிவாடியைக் காததபடியால் அனறுமுதல் அந்த அம்பிகைக்கு ரிஷீஸவராகள சாலிவாடிஸவரி என்று நாமத தைச்ச சூட்டினார்கள். (உக)

பின்னும் அந்தச் சுதாமையானவள பாததாவினுடனே அந்த அம்பிகையையும் சுவாமியையும் வெகுகாலமவரையில் தாமமாட்ச ததுடனே தினந்தோறும் பூசித்து, இகத்திற சகல போகமும் புசி தது, அந்தத்தில் தேவதைகளாற ஸ்திரிககப்பட்டவளாய மகா கை லாசபதத்தை அடைந்தாள். (கஉ)

அவளுடைய பாததாவான சிவகுபதனும் புததிர பௌத்தி ராதிகளுடனே வெகு பாக்கியத்தை அடைந்தது, சிவபத்தி செய்து கொண்டிருந்து, தனக்குள்ள பாக்கியத்தை யெல்லாரு சிவராப்ப ணளுடியது, அந்தத்திற பரமசிவபதத்தை அடைந்தாள். (கக)

யாவ நெருவன சாவாபீஷ்டததையுங் கொடுத்தருளும் ஸ்ரீ சாலிவாடிஸவரிகளுக்கு சுககிரவாரத்தில தயிரன்னமாவது பாயசமா வது நியமமாக நிவேதனஞ் செயலிககின்றனோ, அவன சகலாபீஷ்ட ததையும் அடைந்தது, அந்தத்தில் மோட்சத்தையும் அடைவன.

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள சமீவனமான்மியத்தின் பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று ஆக அத்தியாயம்-௧௦ கருசு சுலோகம்-௩௦௭.

பதினோராவது தீர்த்த மகிமையுரைக்கும்
அ த் தி ய ர ய ம்.

அகஸ்திய மகாரிஷி சொல்லுகிறார்:—ஏ சைமினியே இப்படி மதுநதி தீரத்தில் மதுபுடகரணி தீரத்தததோடேகூடி யிருக்கின்ற சமீவன சேஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ பகவானுன திரிபுவனேஸவரா திரிபுவ னேஸவரி யுடனே மகாலிங்க ரூபியாக மதுபபிரியாதி ரிஷிகளினு

லும் பிரமனாதி தேவர்களினாலும் பூசிக்கப்பட்டவராய் எப்போதும் விளங்குகிறார். (க)

இந்தச் சமீபவன சேஷத்திரத்தி விருக்கினை மதுபுடகரணிதிர தத் மகாத்மியத்தைக் கேட்பவருக்குச் சகல பாவமு நீங்கி, ஆபு சங் கிரீததி முதலியவும் விரத்தி யடையும். பூரவம் மதுனையில் சத்துருசெய முளளவனாய்ச் சூதன்மா வென்று நாமமுடைய ஒரு பாண்டியராசன் விபூதி உருத்திராககதாரியாய்ச் சிவபகதனாய்ச் சிவபகதரிடத்திற் பிரீதியை யுடையவனாயிருக்கான். அந்தச் சூதன்மா வென்கிற பாண்டியனுக்குச் சமருண் நிறைந்தவனாய்ச் சூதககளிடத்தில் விசுவாசமுளளவனாய்ப் பாததாவிற்ரு எப்போதும் பணிவிடைச் செய்வளாய் விபூதி உருத்திராகக தரித்தவனாய் த தினந்தோறும் சிவபூசை செய்யவளாய்ப் பஞ்சாட்சரத்தைச் செபிப்பவளாய்ச் சுருஷ எனனு நாமமுளள சுந்தரமான ஒரு பாரி இருந்தனன். (சு)

இவ்வணமிருக்க ஒருகாலத்தில் இராசசமுத்தத்தில் சமணரான பாஷணடாகள் சிலர் வந்து, இருதிரசால் முதலான சில விதத்தை களைக் காண்பித்து, வேத சாஸ்திர சமமதமான சிவமத்ததினின றும் இராசனைத்திருப்பி வேதசாஸ்திரவிரோதமான தங்கள்சமண மத்தத்திற் பிரீதிவருமபடி. செயவித்தார்கள். (சு)

நான்குவருணசிரமத்தின்றுஞ் சேராநவாகளாய் வேதசாஸ்திர ரீராதத்தை நிகழ்க்கின்றவாகளா யிருக்கின்றவாகளே சமணரெ ன்றும் பாஷணடரே ன்றும் சொல்லப்படுவோ. அப்படிப்பட்ட சமண பாஷணட மத்தத்தைப் பூரவஞ்செய்த பாவகாமவசத்தால் இராசன் அடைந்தான். சுருணை என்கிற அவனுடைய பாரியானவன் இரா சன் சமண மத்தத்திற் பிரவேசித்ததைக் கண்டு மிகவும் கிலேசங் கொண்டு இரக்கியமான விடத்தி் விருந்து சொல்லுகின்றான். “ஏ! பிராணநாதனே! நமக்கெல்லாம் வேதசாஸ்திரமே பிரமாணம், பரம சிவனே கதி, சிவபூசையே சகலபுருடாதத் சாதனம், பூசைக் கரக்குடை வெணசாமரங்கள் உத்தமமானபரிகள் மதங்கொண்ட க்ஷங்கள் பின்னும் நிகரிலலாத ஐசுவரியங்கள் யாவும் சிவ பூசை யின் பலம்” என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். விபூதி உரு த்திராககதாரணத்துடனே செய்யப்பட்ட சிவபூசையினமகிமைபி னாலன்றோ நமக்கெல்லாம் பல நன்மைகள் கிடைத்திருக்கின்றன”

விபூதி உருத்திராக்க தாரணத்துடனே சிவபூசை செய்யர் மல் நெடுங்காலம் உசவாச நிகவாசத்துடனே கூடிச் சீவித்திருப்பது நீண்டகாலமிருக்கின்ற மரமபோலவுங் காமறினே உட்கொண்டிருக்கின்ற துருத்திபோலவுமே யல்லாமல் நெடுங்காலஞ் சீவித்திருப்பதால் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லை. விபூதி உருத்திராக்க தரியாமலுஞ் சிவபூசை செய்யாமலும் ஆகார நிதிகிரையம் மைதுனம் இவைகளை அடைந்திருப்பது மாட்டுக்குச் சமானமேயன்றி இப்போதொரு விசேடமுமில்லை. ஆனால் மாட்டுக்கு நரனகுபாதம், இவனுக்கு இரணடுபாதம் எனப்பதே விசேடம். இராசத்துவக் தேவத்துவமுதலான சகலபதங்களும் விபூதி உருத்திராக்கதாரணத்துடனே செய்யப்பட்ட சிவபூசையின்மகிமை யாறகிடைக்கத்தக்கவைகளாக இருக்க, அப்படிப்பட்ட சிவபூசை முதலான சிவபக்தியைவிட்டுத் தாங்களே ஏன் சமணமதத்தை அடைந்தீர்? இனி அமமதத்தை விட்டுவிடும” என்று வெகுவாயப போதித்தன. இப்படித் தன பாரியினுலே போதிக்கப்பட்டும், அவ்வரசன் பாவ காம வசத்தாற் பூர்வமபோல நனமைக கிடமான சிவபக்தியை யடையாமல் சமணருடைய சம்பந்ததோஷத்தால் அற்ப ஆயுசாய் மரித்துப்போயவிட்டான். அந்தச் சுருணையானவள பார்த்தாவினிடந்திருந்த விசுவாசத்தால் அவ்வரசனோடு கூடவே மரித்துப் போய்விட்டன.

(க௪)

பின்னர் அந்தச் சுருணையானவள பூர்புணணிய வசத்தால் அகலங்க புரத்தில் இராச கன்னிகையாகப் பிறந்தாள். அந்தச் சூரதனமாவென்கிற பாண்டியனும சாகலபுரத்தில இராசாவின்குமாரனாகப் பூயியிற பிறந்து பூர்வ பாவ வசத்தால் மகாவிபாதி யினுலே பீடிக்கப்பட்டவனு யிருந்தான்.

(க௫)

அந்த அகலங்கபுரத்தி விருக்கின்ற இராசனானவள தன்னுடைய சுரதரமான கன்னிகைக்கு விவாகஞ் செய்வதற்குச் சுயம் வரமண்டபம் அலங்கரித்து நாலு திக்கிலுமிருக்கின்ற அனேக அலங்காரமுள்ள அனந்தஇராசகுமாரர்களை வரவழைத்துச் சுயம் வர விவாகம்பண்ண வேண்டித் தன்னுடைய கன்னிகையிடத்தில் மாலைகளைக் கொடுத்தனுப்புவித்தான். பின்பு அந்தக் கன்னிகை சுயம்வரம் பண்ணுகிறதற்காக இராசகுமாரர்கள் எல்லோரையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்போது இந்தக் கவியாணவினோதம் பராக்

கிறதற்காக ஒருபக்கத்திற் றனித்துவந்திருந்து ரோகங் கொண்ட தன சரீரத்தை வஸ்திரத்தால் மறைத்துக்கொண்டிருக்கப்பட்ட சாகலபுரத்து இராசன புத்திரனைக்கண்டு பூவஞானதரம பூர்வ சென்மத்தில் இவன நமது பாததாவென றறிந்து, ரோகத்தால் இளைத்திருக்கின்ற அவன கண்டத்திற் சுயமவரமாலையைப் போட்டனள். (உக)

பின்பு அவ்விடத்தில் வந்திருந்த இராசகுமாரரெல்லாம் அதி ரூபயௌவனர்களான உத்தம இராச குமாரரையெல்லாம் விட்டு ஒரு மகா ரோகியின கண்டத்தில் மாலையை இவள் போட்டாளெ ண்று நாலுபக்கத்திலும் பரிகாசமபண்ணினாள். அதை அகலங்க புர்த்து இராசன்கேட்டுத் தலைகுனிந்து மிகவும் நாணத்தை அடை நதான். (உங)

பின்பு அந்த இராச கன்னிகை யானவள் பதிவிரதா நியமந தப்பாமல் அவளைத் தானே பாததாவாக விவாகம் பண்ணிக்கொ ண்டு, மிகவும் நல்ல வாததைக்களைச் சொல்லிப் பிதாவினுடைய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரோகியான பாததாவினுடனே சாகலபுரம் போய்ச் சேர்ந்தாள். (உச)

அவ்விடத்தில் அந்த இராச கன்னிகை தன பரீதாவிற்குத் தினந்தோறும் பணிவிடைபண்ணிக்கொண்டு அவன்ரோகந தீரும் பொருட்டுப் பர்த்தாவினுடனே அனேக ஸ்தலங்களுக்குப் போய் அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணி அந்தத் தேவதைகளைப் பூசித்தும் பாததாவிற்கு ரோகம் நீங்கவில்லை. (உசு)

இப்படி யாததிரை முடித்து வருங்காலத்தில் ஒருகாலத்தில் ஏதோ ஒருபுண்ணியவசத்தரம் றன பாததாவினுடனே சமீபவந தில் மதுபுட்கரணத்தீரத்தில் இருக்கின்ற திரிபுவனேஸ்வரருடைய சநநிதானத்துக்குவந்து சேர்க்காள அவ்விடத்திற் றனனுடைய பர்த்தாவினது ரோகநீங்கவேண்டுமென்கின்ற இச்சையுடையவளாய் மிகுந்த ஆன்புடனே விபூதி உருத்திராக்கந தரித்துக்கொண்டு கார்த்திகை மீசம் சோமவாரத்தில் நாலு சாமத்திலுந் திரிபுவனே ஸ்வர மகாலிங்கத்தைச் சோடசோபசாரத்துடன் பூசை செய்து, இரத்திரிமுழுதும் பர்த்தாவுடன கண்விழித்திருந்து உதயகாலத் திற் சகல மகாபாவங்களையுந் தீர்க்கும்படியான மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்தில் பதியோடு ஸ்நானம் பண்ணினாள். அந்த நாமலமான தீர்த்த

சு சு சமீவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்

ததில் ஸ்நானம் பண்ணின மாததிரததால் அநத இராச புத்திர னானவன மகாரோகம் முறறுமநீங்கபபெறறுச சொணததிறகுச சமானமான சரீரகாந்திய அடைநது, இராகுவினால் விடப்பட்ட சந்திரனபோல விளங்கினான். (௩௧)

இப்படி ரோகம் விடுபட்டு விளங்காநின்ற தன நாத்தனை அநத இராச கன்னிகை பாதது, ஆனநத பாவ்பத துடனே, தழுவிக கொண்டு மிருநத சந்தோஷத்தை அடைநதான். பின்பு அநத ஷேத்திரததில் ஸீரியாநின்ற மறையோர முதலானவர்கள் இதைக் கண்டு மகர வியாதிபீடிதனயச சரீரம் இளைத்திருநத இநத இராச னானவன இநதத தீரத்தத்தில் ஒருதரம் ஸ்நானம் பண்ணினும், த திரததால் மகாரோகம் நீங்கபபெறறு இராசலட்சணத்தை அடை நதான், ஆ' ஆ' ஆசசரியமென்றுசொன்னார்கள்' அதை இராச கன னிகையானவள கேட்டு மிருநத சந்தோஷத்தை அடைநது, திரி புலனேஸ்வர மகாலிங்கத்தை வெகுவிதமாய்ப் பூசிததுச சொண புடபங்களால் அருசசிதது, அநநத பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸந்தோத திரங்கள் பண்ணினான். (௩௨)

இநத இராசகன்னிகை சில காலமவரைக்குந தன பாததாவி னுடனே ஆநதக்ஷேத்திரததில் வாசஞ்செயது தினந்தோறும் அநத த தீரத்தததில் ஸ்நானம் பண்ணி விபூதி உருத்திராகந தரிததுக் கொண்டு பஞ்சாட்சர செபம் பண்ணிக்கொண்டு, சக்ராபீஷ்ட மூங்க கொடுத்ததருளும் திரிபுலனேஸ்வரனாயுந திரிபுலனேஸ்வரி யையும் மிருநதபததியுடனே நியமமாகப் பூசிததுப புதிதான மன மதனைப்போல மகா சந்தரமாவிருக்கின்ற தன பாததாவினுடனே, சந்தோஷமா யிருந்தான். அதற்குப் பின்பு இநதிராணே டே கூடிய இநதிராணிபோலத தன பாததாவினுடனே சாகல புரததையடை நது சிலகாலம் வேண்டிய போகங்களை யெல்லாம் புசிதது அநதத் திர பரமசிவபதத்தைப் பதியோடு அடைநதான். (௩௩)

சகல மகா பாவங்களை யும் போக்குந தகுதியுடையதாயும் சகல மனோபீஷ்டத்தையுங் கொடுக்கும்படியானதாயும் தேவ லோகத்தி் விருக்கின்ற தேவர்களாலும் இச்சிக்கப்பட்டதாயும் மகா மங்களமாயு மிருக்கின்ற இநத மதுபுட்கரணி தீரத்தம் பூலோகத்தி்விருக்கின்ற மானிடாக்கு ஸ்நானம் பண்ணக் கிடைக்கு மேயானால், மறற வெகு விதமான புண்ணியங்களால் லெனன பிர

யோசனம்? இந்தத் தீர்த்த ஸநானமே யாவருக்கும் டோகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும். (௩௭)

இந்த மதுபுடகரணி தீர்த்தத்திற்கு மேற்புறத்தில் பிரம் தீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்தம் பிரசித்தமாயுண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் மகா பாஷிகளானாலும் வருணாசிரம நியமத் தப்பின பதிதரானாலும் வேதமாகக் விவோதிகளான பாஷணடிகளானாலும் மறறும் எவரானாலும் ஸநானம் பண்ணினால் அந்தக் க்ஷணத்திலேயே சகல பாவமுந் நீங்கி மோக்ஷத்தை அடைகுவா சந்தேகமில்லை. (௩௯)

இப்படி ஸகாந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள.

சமீவனமான்மியத்தினை

பநீனோவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆக அத்தியாயம் ௧௬-சஞ்ச சிலோகம் ௩௬௬

பன்னிரண்டாவது சாபவிமோசன அத்தியாயம்

அகஸ்தியா சொல்லுகிறார்.—'ஏசைமினியே' தமிழ்நாட்டுக்கு அதிபதியாய் வீரவேன பாண்டியன் என்று ஒரு மகா ராசன் பிறந்திருந்தான். பாண்டிய குலத்தில் அவதரித்த அரசர்களுக்கெல்லாம் மகரக்கொடியே உரித்தானதால், இந்த இராசனும் மகரக் கொடியை யுடையவனாய் இராசசூய பரிபாலனம் பண்ணும்போது, ஒருகூலத்தில் மகாகேரீரமான ஆரணியத்தில் அதிகவேடையாடினான். அவ்விடத்திற் கணனுவ மகாரிஷி ஆசசிரமத்தினின்றும் ஒரு கவரிமான் வெளியிற் புறப்பட்சிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதை அந்த இராசன் அறியாமல் பாணத்தினால் எய்துவிட்டான். அந்தக் கவரிமான் பாணம்பட்டவருத்தத்தால் பேரிரைச்சலிட்டுக் கொண்டு மரித்துப் போய்விட்டான். அந்தச் சத்தத்தைப் பரதுக்களுக்கிக் கமாட்டாத கணனுவ மகாரிஷி கேட்டுத் தமிழ்நாட்டுக் கதிபதியான வீரசேனபாண்டியனைக் குறித்து எந்தாசசிரமத்தில் நித்தமும் புத்திரனைப்போல இரகூழ்க்கப்பட்ட கவரிமானை எவனதனையினறிவதை செயதானோ, அவன் வேடனாகப் போக்கக்டவனென்று சபித்தான். (௩௩)

அந்தக் கணனுவ மகாரிஷி சாபத்தால் அவ்வரசன் அந்த வனத்திலே வேடனாய் விட்டனன் வேடனாய்ப் போன இராசனும்

ச அ சமீவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்

டன் வந்த சேனாசன்னியங்கள் அவனைவிட்டுப்போய் அந்தவீர்த் தாரதத்தை அவனுடைய புரோகிதருக்கும் மந்திரிகளுக்கும் தெரிய ப்படுத்தினார்கள். பின்பு அந்த மந்திரி முதலானவாக ளெல்லாம் அவனுடைய குமாரனான இராசசேகர பாண்டியனுக்கு இராசசிய பட்டாபிஷேகம் பண்ண அவனும் இராசசிய பரிபாலனம் பண்ணி க்கொண்டுவந்தான். (எ)

வேடனாய்ப்போனவீரசேனனும் முன்பு தான் இராசனாயிருந் ததை மறந்து ஓய்வொரு வனங்களில் திரிந்து அவவிடத்திலுள்ள மிருகங்களை யெல்லாம் சங்கரித்துச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, ஒருகாலத்தில் பூரவபுண்ணிய மகிமையால் மதுபுட்ச்ரணி தீரத்திலிருக்கின்ற சமீவனக்ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்தான் அவவிட த்தில் அவன் ஒருநாள் வன சஞ்சாரத்தால் மத்தியானகாலத்திற் குரியகிரணத்தால் தாபம் அடைந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டு மது புஷ்கரணி தீரத்தக் கரையில்வந்து, அவவிடத்திலுள்ள நீழலிரு க்கும்போது அந்தத் தீரத்தத்திலுள்ள மீன்கள் சாபத்தினால் கேட னையப் போன இந்த இராசனைப் பார்த்து மிகுந்த தயையினால் ஒருமித்துக் கூடிப் பரபரப்புடனே நம்மைக் கொடியாக யுடைய இந்த வீரசேன பாண்டியன் சாபத்தினால் வேடனையப் போய்விட் டான், அந்தோ இவனைநாம் சாபத்தினின்றும் விடுவிப்போமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு தமது சிறகினால் மதுபுட்ச்ரணி ஜலத்தை அடித்துக் கிளப்பி அந்தத் திவலைகளினால், அந்த இராசனுடைய சாவாங்கமும் நனைத்துவிட்டன. (கஉ)

அந்தத் தீரத்தஜலம் சரீரத்தை நனைத்தமாதிரித்தால் அந்த இராசன் பூரவகளுனியாகிச் சாதுக்கள் மனம்போல நிம்மலமான அந்தத் தீரத்தத்தில் இறங்கிச் சாஸ்திரவிதிப்படி ஸ்ரீராம பண்ணி னவுடனே சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் சுவாணத்துக்குச் சமமானமான காந்தி பொருந்திய இராச தேகத்தை யடைந்து, தேவரிஷி பிதிர்க்களுக்குத் தாபபண்ணுவென்று, விபூதி உருத்திரா க்கர் தரித்துக்கொண்டு திரிபுவனேஸ்வர மகாலிங்கத்தை அனேக பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து, தினந்தோறும் சோடச உபசாரத்துடனே பூசைசெய்துகொண்டு அந்தக்ஷேத்திர ததிற்புறே வசித்துக்கொண்டிருந்தான் (கச)

பின்பு அவனுடைய விருத்தாரதத்தைக் காளியபுரத்தி லிரு க்கின்ற மந்திரிகள்கேட்டு வெகுசந்தோஷத்துடனே பட்டத்து

யானைக்குச் சாவ அலங்காரமும்பண்ணி ஸ்ரீவல்லபமென்றும் சாஸி வாடியென்றும் பிரசித்தமான சமீவனக்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து வீரசேனமகாராசனைச் சகலமான ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து, அந்தக் கஜத்தினமேலேறறி நானாவித வாததிய கோஷ்டங்களுடனே நகரத்துக் கலழ்த்து வந்து வீதிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, இரத்தினமயமான தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாபும வேகுவிதமான கொடிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாபுமிருக்கின்ற காளியபுரத்திலு முன்போலப்பட்டாபுடிகளுஞ்செய்து, எல்லோரும் அந்த இராசனைச் சேவித்தார்கள். (௨௦)

அன்றுமுதல் தீர்த்தங்களுகளுள் உத்தமோத்தமமான அந்த மதுபுடகரணி தீர்த்தமானது திரிலோகத்தினுஞ் சூபவீமோகன நீர்த்தம் என்று பிரசித்தியடைந்தது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் கிரகண புண்ணியகாலஞ் சங்கிராந்தி பருவகாலம் சோமவாரம் மகர மாசம் மாகமாசம் துலாமாசம் விஷுபுண்ணியகாலம் ஆகிய புண்ணிய தினங்களில் எவ்வெருவன ஸநானம் பண்ணுகிறானோ, அவன் அடையத்தக்க பலத்தைச் சொல்லுவதற்குப் பரமேசுரர் ஒருவரே வல்லவரன்றி, என்னைப்போனவ ரெவரு மொருகாலத்தும் வல்லவராகா. (௨௧)

ஏ சைமினியே ! அகஸ்தியராகின்ற என்னுடைய முகூர வீரத்தினின்றும் பெருகாரின்ற இந்தச் சிறு கதா வமிர்த்தத்தை வீரபாண்டிய மகா ராசனானவன் தன்னு் செவிகளால் பானஞ் செய்து,பரிசுத்தமநீதாய்ச் சொருபஞானத்தை யடைந்து, கிருத்த கிருத்தியனாய்ப் பிரமானந்த பூரணனாகி மிருத்த அன்புடனே சுவாண புட்பங்களால்என்னை யாசசித்து, நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் பண்ணி, என்னிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, சமீவனக்ஷேத்திரத்தினின்றும் தனது காளியநகரத்தை யடைந்து, பரமசிவ பத்தியுடனே பரமசிவ நிஷ்டாபரனாய்ச் சிலகாலஞ் சீவனமுத்தனைய இராசசியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, அந்தத்தில் விதேகமுத்தியை அடைந்தான். (௨௨)

ஏ சைமினியே ! இப்படி முன்னம், விரபாண்டியனுக்குச் சொன்ன சமீவனக்ஷேத்திர மகாத்மியத்தை இப்போது உமக்குச் சொன்னோம் என்று அகஸ்தியா சொன்ன சொருப விசாரப் பிரதானமான ஸதகதையைச் சைமினி மகாரிஷிகேட செ சுத்தசித்த

௫௦ சமீவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம்

ராகி அகண்ட பரிபூரண பரப்பிரம விததையை யடைந்து, சீவன் முததராயச சகலசெகத்தையும் அகண்டசச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்மவித் பிரததிய கபினன பரமசிவாகாரமாகவே பாரததுக் கொண்டிருந்தார். (உசு)

இவ்விதஞ் சூதமகாரிஷி சொன்ன இந்தப் பரமசிவக்தையை நைமிசாரணிய வாசிகளான செளனகாதி மகாரிஷிகள் கேட்டு, மிருகத சுந்தோஷத்துடனே வியாச மகாரிஷிக்குச் சீடராய் மகாதமாவாயப் புராணஞ் சொல்லுவதில் உத்தமராய விபூதி உருத்திராக்கதூரியாயச சொருபநீஷ்டாபரரா யிருக்கின்ற சூத மகாரிஷியை வெகுவீதமாயப் பூசித்துப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். (உஅ)

இப்படிப்பட்ட சமீவனக்ஷேத்திரத்தில் செனம்மெடுபதும், மதுபுடகரணி தீர்த்தத்தில் ஸநானஞ் செய்வதும், அந்தக்ஷேத்திரநாயகராகின்ற திரிபுவனேஸ்வர மகாலிங்கத்தை அம்பிகையுடனே தரிசித்துப் பூசிப்பதும் சீவரால அடைவதற்கு மிகவும் அருமையாகும். இந்தச் செகத்தில் யாருக்காகிலும் இம்மூன்றும் பூருவ புண்ணிய புஞ்சபரிபாகத்தாற் கிடைக்குமானால், அவர்களுக்குக் கிரிச்சிரம சாந்திராயண முதலான தபசுகளாலும் யாகதான முதலான தாமங்களாலும், மற்றும் எவ்விதமான சாதனங்களாலும் என்னபிரயோசனம்? போகமோட்சமான சகல புருஷாததமும் இந்த மூன்றினாலேயே கிடைக்கும், இது சித்தம். இந்தச் சமீவனக்ஷேத்திர புராணத்தைக் கேட்கின்றவன், கேட்பிக்கின்றவன், படிக்கின்றவன், படிப்பிக்கின்றவன், எழுதுகின்றவன், எழுதுவிகின்றவன், பூசை பண்ணுகின்றவன், ஏல்லோரும் இகத்திர சகலபோகத்தையும் புசித்து, அந்தத்தில் அகண்ட பரிபூரண பரமசிவபதத்தை அடைவார்கள். (உக)

இப்படி ஸகாந்தபுராணத்தில்க்ஷேத்திரங்களைத் தீர்ந்துள்ள

சமீவனமான்மியத்தின்

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அததியாயம்-கஉ-அருசு-சுலோகம்-௩௭

• சமீவனக்ஷேத்திர மான்மிய வசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

கோவினா

ஸ்ரீ முத் து ரா ம லி ங் க தே சி கர்

எனனும

'ஆண்டவர் சரித்திரச் சுருக்கம்.

இஃது

காரைக்குடி

மே ல ம ட ம

சேஷ. பழ. பழதியப்ப அய்யா அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

தெயாரால்

செனனை :

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

முதற் பதிப்பு அனுச.

மு க வு ரை .

உலகத்தில் புருடாகள கருதிஸமிருதிகளை ஒதி யுணர்ந்து அவற்றிற் சொல்லிய விதிப்படி நடத்தலோடு அப்பெரியோர் ஒழுக்கங்களைக்கண்டும் கேட்கும் ஒழுக்குவது சகஜமாம். அப்பெரியோர் பாவரெனின் பிரஹ்மஞானநிஷ்டாக்களாய் உலகத்திற்கு உபகாரமே செய்துகொண்டிருப்பவா. அதற்கைய பெரியோர் மகிமையைச் * சாஸ்திரங்கள் அளவின்றிக் கோஷிக்கின்றன ஆதலால் அனாகள் சரித்திரத்தைப் பிரசித்தப் படுத்தினால் சிரேயசுண்டாதலன்றி அதனைப் படிப்பவா*கேட்பவா யாவருக்கும் புண்ணியமாகிய அதிருஷ்ட பலமும், அவா சரிதங்களைக் கேட்குங்காலத்து அவா ஒழுக்கியவாறே யாமும் ஒழுக்கவேண்டுமென ஸுண்டாகும் எண்ணமாகிய

சமாதீநியம்

* ஒழுக்கமேபுரிந்தோனாதல்களைவிட்டொழிந்தோனாக விழுக்கஞ்செய்முாசகனாதலப்பாடிதனாதலெண்ணில பழிப்பருஞானநதன்னின் முயல்பவன பணியத்தக்கோன ரெழுத்தக்குஞானியென அசொல்லவேண்டுவதுமுண்டோ.

பலன்களவேண்டியபரிசெலாமபலித்திடும்பரமத்ததுவஞானி நலங்கொணுமாமந்திரஞ்செபித்திடநயந்தவனீராடுஞ [1] சலங்கொடாததமாமவன்றிருமேனியேசகலதெயவமுஞ்செவவா டுலாதவாசகமறுப்பிற்பெனவருமயற்பிணிமருந்தாகும்.

பிரமகீதை.

தேசிகன்றன்றிருமேனிசிறந்தசெய்யரசிவனைச்சிறந்ததான ஞ்செமபொற்றாளிற், பூசனையெய்திடவெங்குமாகிசின்மபூரணையி னிதாகப்பூசித்தானா, நாசயிலா சசிவனுமரவின்ருணைடநாயகன்ற ன்றிருநாமரவின்ருணிகி, லீசனையேயிகழந்தானாகணணிநகாண் வெழுந்தஞ்ஞந்திருக்கோலமிகழந்தானாகில்.

ஈசுஞானியிருந்தளவிடத்தேயிருப்பதுமுத்திதானந்தத் தேசிகளேவலசெய்பவனகா லெனசென்னியிலிருப்பதுமன்னி மாகிலாபரமஞானியாமுனிகுமகேசனுமொப்பபலனமதிக்கி லாகிலாவரியுமொப்பலனுமொப்பலனைவரொப்பாரே.

திருஷ்டபலமு முண்டாமெனக்கருதி, முற்கூறிய விலக்கண மமை
நதவாகனும் கோவிலூர்ப்பரம்பரையில் முதன மூன்றுபட்டத் திரு
நதவாகனமாகிய ஆண்டவர், துறவுசுவாமிகள், கருணாநிதி சுவாமி
கள எனனும் மூவா சரித்திரத்தையும் அவர்கள் மாணக்காக
எல்ல கேட்டவண்ணம் சுருக்கிச் சிறு புத்தகருபமாக்கி, அதற்கு
ஆண்டவா சரித்திரச்சுருக்கமெனப் பெயரிட்டு, ஸ்ரீ பொன்னம்பல
ஞானதேசிகா அநுமதியின்பேரில் பதிப்பிக்கலானேன்.

காரைக்குடி - சேவு - பழ.

சுதசங்கிதை.

ஞாலமுண்டவனறலைமீசைசமப்பனமெய்ஞ்ஞானீவேண்டுவதெல்
மாலமுண்டவனவனபின்னேதிரிருவனவனடிததுகடகனறே [லா
சீலமன்னருமறறுளதேவருநிசைதிசைபணிநதேததக
காரிரண்டையுஞ்சிரமிசைவையெனக்கழுறுவனகமலதேதோன.

கனவினிநகாணுகாட்சிபோற்சுகததைக்காணுமெய்ஞ்ஞா
னிகடமமை, மனுடனோவனறிததேவமெனமெண்ணுமனநீனை
ருத்தியைமாற்றி, யினையனபரமசிவனுருகொண்டிவவுலகுயய்வெ
முநதருளினனென, றனையவைநீனைப்போருததமரல்லோராடியை
நோக்குமநதகரே.

.சசிவரீனபோதம்.

ஞானியைநரனசுரனெனனொதாழிக
ஞாலமுயராதனருளால்.
மேனியதுகொண்டுநீனைநலகவரு
மெனறறையுமவேதமுடிவே.

என்பன பெரியோர மகிமையைக் கூறும் சாஸ்திரங்களாம்.

சிவமயம்.

ஆண் ட வர் ஸ் து தி.

கருணாநிதி அருளிச்செய்தது

வானவரசுமாந்தொடாபினாலுலகோவழுததுறுமவன்னியைங்கர
வானவரதனமணியறுமுகனைமாசறுகொற்றவாளிறையை [னை
வானவாமுதுவனபாலனவல்லவனவனங்குநறநீருநெலைமாதை
வானவரதனுமுத்துராமேசுவளளலைவணங்கிவாழ்த்திடுவாக, *

சித்தரும்புரவாநின்றசாமிசுருகமுனிதன்னிற
பித்தனாமெனையுமாள்பேரருளுருவாயுறற
முத்தனாமுத்துராமமுதலவனறகமலபாத
நித்தமுநதொழுதுவாழ்த்திடுஞ்சினிலிருத்தலசெயவாம.

பொன்னம்பலதேசிக ரவாகள்

அருளிச்செய்தது.

பத்துநான்குமபதைபொழிந்தேகிடசு
சுத்தஞானகோகதிமுழுகிட
முத்துராமமுனைவனறிருப்பத,
நித்தநாணமலாநெஞ்சத்திருத்துவாம.

சொன்னாதபுரம் - பழநியப்பய்யா அவர்கள்

இயற்றியது.

வேண்பா.

வெயயவினைதீரகருமடிமேலோவணங்குமடி
யையந்திரிபையகறுமடி — மெயயனப
ருயயுநெறிகாடமெடியொப்பிலகமுனியிலவாழ
அய்யனமுத்துராமனடி.

கண்ணுதலுஞ்செஞ்சடையுங்கறைமிட்டுநதான்கரரதுதயிலைநீங்கி
எண்ணரியமுத்துராமேந்திரயயனென்னாமிமெங்குமோங்கு
'மண்ணுலகிலடியாககுமுத்தநிலைபிரமமெனவருக்கவந்த [ம.
வண்ணமளிகருங்கமுனிநகரினிலவாழ்குருபரனைவணங்கிவாழ்வா

திருவாடுதுறை யாதீனத்து மஹாவிததுவான

திரிசிரபுரம்

மீனாட்சி சுந்தரமபிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது

மேயபெருங்கழனிநகர்கோவிலூரெனுமபோ
மேவவிறையாலயத்தைவிரித்தவருடபெரியோன
பாயபுன றிரண்டா லியாயதென சுகத்தப
பரப்பிரமமிவவுருகொண்டு நறதெனுமபுரண
னையுபகழீவேதாநதசிரவணஞ்செய்துலகி
லளநிலாசைதன்னியமாகப்பிரிந்தவறவோன
தூயமுத்தராமலிங்கதேசிகனென றுரைக்குரு
சோதிவிங்கசொருபென னுஞ்சோதியெய்ததெய்ப்பாம்.

ஸ்ரீ துறவுசுவாமிகள் உதுதி

திருவாடுதுறை யாதீனம் மஹாவிததுவான

திரிசிரபுரம்

மீனாட்சி சுந்தரமபிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது

துறவொழுககமனை ததுமொருவடி வுநொண்டாலனை
தூயவனறனமயமாகயாவையுங்கண்டிருப்போன
மறவொழுககங்கடிகுதுயிராகளசுவாநுபவமருவ
வயங்கியவேதாநதசிரவணமே றுமவ்வியோ
னறவொழுககநதலைபெடுப்பககாரணாகண்டுவப்போ
னடங்குமிடமாகியசிதாதாசப்பிரிய
ஹறவொழுககமவளாததவருணசலதேசிகனென
றுரைத்திடுநந்தீசனெனுமொருவனைவாடித்ததிடுவாம்.

சொர்ன நாதபுரம் - பழநியப்பய்யா அவர்கள்

இயற்றியது

வேண்பா

இனபமளிக்குமடியெனவினையநீக்குமடி
துன்பங்களைல்லாநதொலைக்குமடி—யனபா
கருணாகரணங்கழனிநகரவாழு
மருணசலனசேவடி.

டு.

விருத்தம்.

செங்கமலமலாபோன்றமுகநதானெங்கேசிறியனைவாவென்
றழைத்ததிருவாயெங்கே, யங்கமெலாநீறணியுமழகதெங்கேயரிய
வெண்கோவணங்கடடுமரைதானெங்கே, சங்கையறப்பொருளோ
துஞ்சமாததுமெங்கேதாயினிலுமிகச்சிறந்ததையதானெங்கே, மங்
கையரைமிகப்பழிககுங்கவிதானெங்கே வளலருணைசலமுனபோல
வந்தாளவாயே.

சிதம்பர அய்யாவென்னும

கருணாநிதிஸ்துதி.

சொன்னாதபுரம் - பழநியப்பய்யா

இயற்றியது.

விருத்தம்

மதம்படுகடைமினாதமமைபலுடபடாமலீசன
பதம்பெறவெனகருமேனமைபாலிககுமருணைக்குன்றின
இதம்பெறுதுணைவனாகியெனனுயிரத்ததுணையுமான
சிதம்பரப்பெரியோனசெம்பொற்சேவடிசென்னிசோப்பாம.

திருவாடிதுறை யாதீனம் மகாவிததுவான

திரிசிரபுரம்

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள்

இயற்றியது

மேலாயதுறவினுக்கோ துணையாகியுள்ளான
விரிந்தபலபுவனமுங்கானறிஞ்சோற்றிறகண்டோ
னாலாயமறைமுடியினபொருளவிளங்கவெடுத்த
நலமானவாககருளித்தனமயமாககடுவோன
பாலாயசிவதருமம்பற்றற்பபாலிப்போன
பரப்பிரமசுவாறுபூதியிறசிறந்தமேலோ
னாலாயயாவுமுணர்ந்தவாமனுன்னெடுத்த
துவலுமொருசிதம்பரதேசிகனெனுமாபெரியோன.

ஸ்ரீசற்குருநாதனதுணை.

ஆண்டவர் சரித்திரச் சுருக்கம்.

பரதகண்டத்திலே பாண்டியநாட்டிலே கீழத்திசையிற் றிரு பெருநதிறையும், தெனறிசையிற் கண்டதேவியும், மேறறிசையிற் றிருப்புத்தூர்நதும், வடதிசையிற் றிருமெய்யமுமாகியஇந்நான்கு சேஷத்திரங்கனையும் எல்லையாக வுடையதாய், மகாதவத்தினராகிய மதுப்பிரிய இருஷியின வேண்டுமோளினபடி ஸ்ரீராமகடக பரமேசுவரா ஸ்ரீ சாலிவாஹசுவரியென்னும் அம்மையாரோடு எழுந்தருளப் படுபற்று இனிது விளங்கும் ஸ்ரீ சமீவனசேஷத்திர மென்னும் கோவிலுருக்குக் கீழ்பால் வணிகர் குழாங்களாற் சிறப்புறநோங்கும் காணைக்குடி என்றோ நகருண்டு. அந்நகரில் வணிகர் குலத்திலே மெய்யப்பசெட்டியா ரென்பவா ஒருவரிருந்தார். அவர் மனைவியார் பெயர் வள்ளி யம்மையார். அவர் வயிற்றில் அந்நாட்டாரும், பிறரும் முற் பிறப்புக்களிற் செய்த பெருந தவப்பயனாலும், ஸ்ரீ அக்ஷர சச்சிதானந்த பரிபூரண சொரூப பரமேசுவரனது பூண்கிருப்பையினாலும் ஓர் செல்வத் திருக்குமாரர் அவதரித்தனார்.

அங்ஙனம் அவதரித்த குமாரர் முத்தூராமலிங்கரென்ப பெயர்தரிக்கப்பெற்று, இளமைப் பருவத்திறற்றே சகல கலைகளையும் ஓதி யுணர்ந்து, விவேக வைராகியாதி சாதனங்களாற் சிறந்து விளங்கி, சிலகாலம் ஊருக்கு ஆக்கினேய் திசையிலுள்ள திருவாசல மடத்திற் றமது நண்பராகிய நல்லானசெட்டியாருடன் ஞான நூற் புயிற்சிசெய்து, பிரபஞ்சம் உண்மையென்னும் மயக்க மின்மையின்ஆதிற் சிறிதும் இலகியமின்றி, கேட்பவ ரதிசயிக்க மிக்க நெம்பீரமாய் வைராகியபரமான் வராததைகளை வசனிகதுக்கொண்டு, தாம் குருவைய யடைந்து குரு சம்பிர்தாயத்தை விளக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டு, அது வாய்க்கும் தருவாயை எதிர்பார்த்தவராய், விபூதியை உததுள்ளனரு செயதுகொண்டு அக்நோகமுறுத் தமது உண்மைநிலையி லிருப்பார்.

அவா ஒருநாள் தமது பிதா வடநிசையிலுள்ள திருநாடுக
காரோணத்திற் கடுதத சிககலென்னும் தலத்திற்கு வியாபார சிபி
ததம் பிரயாணப்பட, தாமும் அவருடன் சென்று அங்கு வசிக்
ககொண்டிருந்தனா இஃது இங்ஙன மிருக்க, அசிககலென்குத்த
பொருளவைத்த சேரியில் பிரமசிஷ்டராகிய உகந்தருருவாமிகள
என்னு திருநாடுமுடைய ஓர் மகான இலகந்திருந்தன¹. அவா
* பூச்சிசகிதாநந்திரோருப் விஷ்ணு, பிரமா, வசிஷ்டா முதல கிரமமாக
வரும் குருபரமபரையைர சோந்தவராயத, திருவள்ளுவநாயனா
போலவும், கபீராதாரபோலவும் நெய்தற் றெழிலாலவரும் அநாய
ததை மறுநாட் டொழிந்த நூலவாங்க வேர்ப கமுட, குமுடா
செலவிற் கோர் பாகமுட, அடியார்களுக் கருகனித்தற் பொருட்
டோர் பாகமுடாக விசியோகித்து வருவதோடு முழுதோக
ளாயத் தம்மைச் சரணடைந்தோரைச் சோதித்து ஞானோபதேச
முஞ் செயது வருவா.

இவரது பிரபாவங்களைக் கேள்வியுற்று இராயவேலூரி லிரு
ந்த கந்தப்பசுவாமிக் கொன்னும் பிஞ்ஞாசு சில சாதுக்களோடு
பொருளவைக்க சேரிக் கு வருது, அவைகந்த குருகவாமிகளை விதி
ப்படி சரணடைந்து, இப் பவசாகத்தி னினனும் எம்மை யிடேற
றலவேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்க, சுவாமிகள் அவர்களைப் பரிசரி
த்து, அவர்களுக்கூற கந்தப்பசுவாமிகளையே பகருவியெனத் தெரி
ந்து அவருக்குப் பரமாதவைத் ஞானத்தை யருகுகரித்தனா.

அக்கந்தப்ப சுவாமிகள் அவா தனக்கிரந்தநால பிரமாநுபூதி
பையடைந்து ஆசிரியரிடத் தருமநிபெற்றது திருவண்ணாமலை
யென்னும் தலத்தினை பெய்தி, சரணியத்தில நிராஜனப் பிரதேசத்

விருத்தம்

* பரமாகவொளிர்ச்சிதானந்தமாடவிண் பிங்கயனவசிடாசத்தி
பராசமாமுனிமகாவியாசாசோககாகெளடபாதாகோவித்தயேர்கி

¹ யருளுருவமாருசங்கராசாரியாமிறைகள் மாபதம்பா தருயரத்
தாமலீகாதோடகாசிரியாநாததிகாவித் தியாரணயராகுமுரவோ
நிருளுருவமற்றவவா மரபதனிலவந்தசுப்பிரமணியதேவனயின
வீசனழகப்பவாரியனவீரபதநிரகுருவின்பமுததையவடிசு
டெருளுருவமா முகந்தையனனமைகளிலாததீயனே ற்றையுமாண்ட
சீமுததுராமலியகேசதேசிகளியாகடிநழபதமிறைஞ்சுவோமே.

தோ மரத்தடியிலுந் திருவிசைப சமாதியுற மிருந்தன. இவ்வாறிருக்க, உண்ணாமலையை யொருபாலுடைய அண்ணாமலையா அவனுடையார்களுக்கூட செய்தபனத்திற றேனறி, கந்தப்பசுவாமிகளுக்கு மட்டுமான் மியறறுவிக்கும்படி ஆளுநாபிக்க, அங்ஙனமே அவவடியார்கள அவருக்கு ஈசானியத்தில் மட்டுமான் மியறறுவித்தனாகள. அதிலெழுந்தருளி யிருந்தமைபற்றி அவருக்கு ஈசானிய தேசிகரென்னும் திருநாமம் வழங்கி வந்தது நிறக முற்கூறிய உத்தரங்குரு சுவாமிகள் அநேக முழுக்கூறுகளுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்து வருவதை முதலுராமலிங்கரென்னும் அக்குமார கௌவியுற்ற அச்சுவாமிக ளிடம் சென்று அவரை விதித்ததாகச் சரணடைந்து சிரவணத்தோடு செய்து வந்தனா அப்போது அவருக்குப் பதினமூன்றாண்டுகள் நிறைந்தன.

பின்னா ஆசிரியரிடத்து விடைபெற்றுச் சென்று தமது நகரமாகிய காரைக்குடியில் வசித்து வரும் நாளில் ஒருநாள் வட்டேசத்தினினதும் இராமேசுவர யாத்திரையாக வந்து அவ்வுர அன்பர்கள் பிராத்தனையின்பேரில் அங்கு வசித்து வந்த ஓர் பிராமண யோகேசுவர தம்மை யுபசரித்துவரும் வணிகர்களைப் பார்த்து, இவ்வூரில் விவேகிகள் எவரென்றும் உளரோவென்று வினவ, அவ்வணிகர்கள் எங்கன வருணத்திலுத்திக ஓர் பிள்ளை கலங்கியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்துவந்தென்றனா அங்ஙனமாயின அப்பிள்ளையை என்னு சல்லாபத்தின் பொருட்டு அதைத்து வாருங்கனென, அவ்வைசியர்கள் அப்பிள்ளையிடத்துச் சென்று அவ்விளையுசுவர கருத்தை அறிவித்தனா. அதனைக்கேட்ட அப்பிள்ளை நல்லது வருவேனென்று பழ முதலியவற்றைக் கையிறகொண்டு சென்று அவாமுனைவத்து வணங்கினென்றா. நிறகவே, அக்குழந்தையின் திருவுருவின்கண்ணுள்ள குழிகளைக்கண்டு யோகேசுவர பொருக்கென வெழுந்து அவரை யாவின்களருமெயது பரவசராய, வைசியர்களைப் பார்த்து “வாரீர் வைசியர்களா, இவா உங்கன மரபின் பிள்ளையல்லா, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் கலையென றறியுங்கள், இவா அநேகரைந் கிருதாசத்தராக் கவும், வேதாக்கங்கன்ற கூறிய சிவத்தரும்

† இவா சமாதியினின்று விழிக்குமபோது ஒருநாள் ஓர் பெரும் புலமலையினின்று இதங்கித் தன்னருகில் வர, அதனை அண்ணாமலையப்பா வந்தனையா வென்று தடவிக்கொடுத்தா. அது சற்றேறம அங்குப் படுக்கிநாது மீண்டும் மலேக்குப்போய்விட்டது

முதலியவற்றைத் தமமொழுக்கத்தால் உலகினம் குபதேசிக்கவும், முழுட்சுக்கஞ்சு ஞானனுக்கிருகஞ் செய்யவுமே அவதரித்திருக்கின்றனா. ஆனால் யான கூறிய விதனை நீங்கள் சிலநாட்களில் பிரததியடசமாய்க் காண்பீர்கள்” என்று கூறினா. அன்று தொடங்கிப் புண்ணியசீலர்களான வணிகருட் பலா அவரைச் சிவமே யெனக்கண்டு வழிபட்டு ஆண்டவரெனப் பெயரிட்டு வழங்கி வந்தனா.

இவ்வாறு வழங்கிவர, பின் ஆண்டவா, தமது நண்பராகிய நல்லான செட்டியாருடன் பொருளவைத்த சேரிக்குச் சென்றி, தம் மாசிரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, பின் தமது கடையிற் சென்று வியாபாரஞ் செய்யத் தொடங்கி, அதில வரும் லாபத்தைத் தீழ்த்து ஆசிரியா குடுமபத்திற்கும் தமது நண்பர்கள் குடுமபத்திற்கும் தமது குடுமபத்திற்குமாகக் கொடுத்த வுருவா. இவா வியாபாரம் செய்துகொண்டிருக்கினும் குரு சநிதியில் நிரந்தரம் சிர்வண மனனதிகளைச் செய்து வருவதிலேயே கருத்துடையவராயிருப்பா. ஒருநாள் ஆண்டவரது திருமேனியிற் சுர உபாதி யுண்டாயிரவில் தங்கக் கடையிற் சயனித்திருக்கும்போது அருகிலோ பிராமணக் கன்னிகை யிருக்கக் கண்டு “அம்மா நீ யா” என்று வினவினா. அதற்கு அக்கன்னிகை “யான வசிப்பது காரைமாநகரம், உமக்குச்சுரங்கண்டிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அதனை நிவர்த்திக்க ஜலங்கொண்டுவந்தேன்” என ஆண்டவா சமற்றோசித்தார். அப்போது அப்பிராமணக் கன்னிகை வடிவங்கொண்ட கொப்புடையமமையா “இச்சலத்தை அருந்தக்கடவை” என்று கொடுத்தருள, சுர தாபத்தால் வாங்கிப் பருகி நிமிர்ந்து பராக் அக்கன்னிகையின் திருவுருக் கண்டிலா. சுரம் உடனே நின்றவிட்டது. குரியோதயமானவுடன் ஆசிரியா கிரகத்திற் கெழுந்தருளி அவா சநிதியில் நடந்தவாறு விண்ணப்பிக்க, அதனைக் கேட்ட ஆசிரியா மகிழ்வுற்று இவ்வாற்றளியது கொப்புடை யமமைதானெனக்கூற அச்சநிதியிற்றானே அவ்வமமையாபேரில்,

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய வந்தம்.

“ஆலோ நிறந்து முமைபாகத் தண்ண விறந்துங் கமலமுடைய நாலா னனத்தோன் முடிந்திறந்து நாந் தாதி யோரிற்றதுங் காலா திகளு மொழிந்திறந்துங் ககன மாகி யழிந்திறந்து மாலோ கங்க ளிறந்துநின்ற யமமே கொப்பை யுடையாளே”

என்னும் கவியைத் திருவாயமலாந்தருளினா.

இவ்வாறு குருகுலவாசஞ்செய்து அததியான்ம் சாஸ்திரங் களை அப்பியசித்த வுருங்காலத்து, மகாகாவியமான ஞானவாசிஷ்டததை யப்பியசித்த லினறி ஞான சித்தி யுண்டாகா தென்னும் அபிப்பிராயத்தை விளக்க, தமது குருமூர்த்தியாகிய உகந்த குரு சுவாமிகளை நமஸ்கரித்துத் துதித்து நனமுகூர்த்தத்தில் வீரசிஷ்டர்களை யாரம்பித்து ஐயந்திரிபறப பொருள்கேட்டுவந்தனா.

இங்ஙனம் ஆபத்தமுதலிய நாலவகைப் பணிவிடைகளால் குரு மூர்த்திகளைச் சந்தோஷிப்பித்து வினயத்தோடு வாசிஷ்ட சிவ னாரு செய்து வருங்கால், ஆண்டவருக்கு இராகவணைப்போல கொஞ்சங்குறையப் பதினறு வருடங்களாயின. வாசிஷ்ட சமாபதி காலமும் நெருங்கினது. அப்போது ஆண்டவா வாசிஷ்ட சமாபதி செய்யக்கருதி, சுபதின மேற்படுத்தி அதற்குப் பணம் வேண்டு மென்று பிதாவைக் கேட்க, அவா ஒன்றும் பேசாது மௌனமா யிருந்தனா. இருக்கவே, ஆண்டவா “காது செவிடாய விட்டதா” என்று சொல்லி, ஆசிரியா மனைக்குச் சென் றுள்ளவாறே முடியு மென்றிருந்தனா. உடனே அவா பிதாஹிருக காதுகளிரண்டும் செவிடாயின. அவா ஆண்டவரிடத்து அச்சமும் அன்பும் மேலிட்டு, “கெட்டேன் என்று உலோப குணமல்லவா இங்ஙனஞ் செய வித்தது” என்று தன்னை வெறுத்து, இனி இது தீராதற்கு ஆண்டவா அருளையன்றி வேறு உபாயமில்லை யென்று நிச்சயித்து, உகந்த குருசுவாமிகள் திருமணைக்குச் சென்று நடந்தவாறு கூறி, ஆண்டவா கரத்தால் விபூதி அளிப்பித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது திருவடிகளில் வீழ்ந்து அடியற்ற மரம்போற் கிடந்தாா. அப்போது சுவாமிகள் மனமிரங்கி “அங்ஙனம் செய்குதும், அஞ்சற்க” என்று அபயங் கூறி, ஆண்டவரை யழைத்து “உனது பிதாஹிருக உண்டாகிய வருத்தநீர விபூதி தருக” என்று ஆருஞ் செய்ய, அவ்வாறே ஆண்டவா குருவின் வாக்கியப்படி விபூதி கொடுத்த மூர்த்திரத்தில் காதுகள் மூடித் திறக்கப்பட்டவை போன்று ஓசை யுணராதற் குரியவாயின. ஆகவே ஆண்டவரைப் புத்திரபாவத்திற் கட்டித் தழுவி, “உனது மகிமையை யறியாததிலுலூழ், புத்திரனென்னும் பாவணையினாலும், திரவிய லோபத்தினாலும் உனது வாராதையில் இலக்கியமின்றி உதாசினனாயிருந்தேன்; இனி உனது கருத்தின்படி நடக்கக்கடமைப்பட்டவனாயிருக்கின்றேன்” என்று வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுக்க, அவா அதனைக் கொண்டு,

நியமித்தமுதலாகத் தந்ததில் வாசிஷ்டத்திற கூறியுள்ள சமாபதிலக்கூண பபடி திருவண்ணாமலை ஈசானியதேசிகா முதலிய அளவிறந்த சாது கர்களை அங்கங்கு திருமுகம் அனுப்பி வரவழைத்து, தமது குருமூர்த்திகளை உயரந்த பீடத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, பால் தயிர் முதலிய நிறமற்ற மிகு கங்கை முதலிய புண்ணிய நீர்த்தங்களுடனும் அபிஷேகஞ் செய்தித்து, திவ்யமான ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்து உபதாரஞ் செய்து, வந்த சாநிகளை முதலியோருக்கும் ஏற்ற படி யுபசரித்து மிகச் சிறப்பாய் முடித்தனா.

முடிந்தபின்னர் அசிரியா உத்தரவினபடி தமதுநிலை வந்திருக்கும்போது 'அவ்வா கொப்புடையமமை பேரினும், தமது சூல நெய்வமையிற் அரியகருடி ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்தியின் பேரினும் அநேக நேரத்திரக கவிக்கோர செயற்குள்ளினர் அவற்றை ஆண்டவா "சுவாணுபவத் திருவாகு" என னும் நூலிற் காண்க.

ஆண்டவா ஒருநாள் நல்லான செட்டியாருடன் கோவிந்தாருக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஆலயத்துட்பிரவேசித்ததாக கொற்றவாஸிகவரையும் திருநெல்லைமமைபாரையும் தரிசித்துப் பேரானந்தமுற்று, இவ்வாலயம் மிக இராமணியமாயும், புராதனமாயும், தனித்து வசித்தற்குரிய ஆரணியங்களை யுடையதாயும் காணப்படுகின்றது அதலால் இனிநாம் சேர்பவர சுககிரவாரங்கடோறும் வருது தரிசித்துப்போவோமென னுநல்லான செட்டியாருடன் வசனித்துக் கொண்டு ஊர்வந்து சேர்ந்து அன்றுமுதல் அவ்வாறே தரிசித்துவந்தனர். பின்னர் பொருள் வைத்தசேரியிற் சென்றிருக்குங்கால குருமூர்த்திகள் கலியபகம் சதுக்காயிசு சாஸிவாகன சகாபதம் துள்ளாய் வெகுதானியவருடம்பங்குனிமாசம் உயகூட ஏகாதசிதிதி மகநகூத்திரம் என னுமிவைபொருந்தியகப்தினைத்தில் பரப்பிவற்றம் சமரச சபாவ மடைந்தனர். ஆண்டவா அவரது திருமேனியைச் சமாதிகைத்து, திருவண்ணாமலை ஈசானியசுவாமிகளுக்கும், அவர் மாணாக்கர்களாகிய சிவகுருசுவாமி பரசுராம சுவாமிகளுக்கும், நான்கு அருணாசல சுவாமிகள் திருவாரூர் தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய பெரியோர்களுக்கும், தமது நகரத்திருக்கும் புதிய யார்களுக்கும் திருமுக மனுப்பி வரவழைத்து, மண்டலாபிஷேக பரியந்தமான் சகல கிருத்தியங்களையும் குருபூஜை மாகேசுர பூஜைகளையும் சாஸ்திரவிதிப்படி சிறப்பாகச் செய்து முடித்து, அக்குருமூர்த்தியின் பேரில்,

எழுகீராசியவநுத்தம்.

தடமுயா கடலுமு பொருளவை நனைகரந்

தீனிமதுத தேகமாய விளங்கித

திடமுடன சுருதி சாஸ்திர வேதாந்தஞ்

சிறதையி லனுபவந தெளிநது

படிதனிற் றனைவந் தடுத்தவந் கிரங்கிப்

பரமசுற் குருவொந் யுணர்த்தி

யடியவ ரடி கட தேயுகந் தாட்சி

யரன்பதி யுயிலை வாழநதனனே.

என்னும் புகழ்ததைதாழ்ந் செயதருளினா.

அநனயின அபாகு வநதிருநத பெரியோர்கள் யாவரையும் புகிநது உபாநிததுத தத்தம் இடங்களுக்கு அனுப்பிவைத்து, நமது குரு முந்நியின அநிஷ்டானந்திறகு ஆலயம் எடுப்பிதது, அவ்வாலய சமரங்கணையின பொருட்டு மடாலயம் ஒன்றியற்றி, சிதம்பரம் கேணி மடத்தில வசித்துக்கொண்டிருநத விவேக வைராகிய சம்பன்னரான ஸ்ரீவிரபத்திர சுவாமிகளை அந்ந ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளர் செய்யது, மிகுதியான தீர்வியங்களை யும் பூமிகளையும் கொடுத்தப பரமபரையாகக் குருமுந்நியின ஆராதான முநலியவற்றை நடத்திவருமபடி ஏற்படுத்தி, அங்கு சிலகாலமிருநது பீணமும் காரைக்குடிக்கு எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அனுசுகிருந் செயதுகொண்டிருநதனா.

அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள தம்மிடத்து அத்தநியநத பத்திபுடைய நல்லானசெட்டியாரை அழைத்துக்கொண்டு, சோமவாரசுககிர வாரங்கடோறும் தரிசனம் பண்ணி வரும் வழக்கப்படி கோவிலாருக கெழுந்தருளி, இராஜகடக பரமேசுவரையும் சாலிவாமசுவரியையும் தரிசனஞ் செயதுகொண்டு, தமது நகரத்திறகு வரப் பிரபத்தனப்படுங்கால, மறை மிகுந்து விடாது பெய்தமையால் அவ்விடத்திறகுனே தங்கி அவ்விடத்தில் அவ்வமமையின் சநதிதியிலிருந்தகூரைக கொட்டகையில் நங்கியிருக்க, அங்கெட்டகை எங்கும் ஒழுகி யிருத்தற்கிடமில்லாமல் சேருகி விட்டனயின, அவ்விடவு முழுதும் நிக்திரையினறி யிருந்து, குரியோதயமான விடன நல்லானசெட்டியாரால் தொழிலாளரை வரவழைத்து, அக்கொட்டகையைப் பிரித்து முன்போலவே பனையோலையினால் கட்டுப்படி உத்தரவு செய்தனா. தொழிலாளர் பழைய ஒலைகளை அப

புறப்படுதமபொருட்டு அககொட்டகையினம் தேறவே, அக கொட்டகையின காலகள் அடி யற்றிருநதமையாலோ, அல்லது திருநெல்லைமமையா இமழாததியைக் கொண்டு அதனைக் கற பணியாகக்கி கொள்ளத்திருவுளவகொண்டமையாலோ அறியேம். அஃது அடியோடே சாயநதது. ஆண்டவரும் அதனைக் கண்டாச சரியமுறறுத திருநெல்லைமமையின திரு வுளவக் குறியைபட்ட கொண்டு நல்லானசெட்டியாரைப்பார்த்து “இதனைக் கறபணியாக குவிததலவேண்டும், அதற்குத் தக்க திரவியம்சோததுகொண்டு ஆரம்பிப்போம்.” என்று கூறித் தமது நகரத்திற்குரசென்றினா.

இவ்வாறெண்ணிச சென்ற ஆண்டவா அதனை மறந்தீ, தமது அடியார்களுக்கு அனுகிரகம் செயதுகொண்டிருநதுவிட்டனா. அங்ஙனமிருக்கத்திருநெல்லைமமையா இத்தொண்டரைக்கொண்டே ஜீரணமாயுள்ள திருப்பணியனைத்தையும் பாப்பவ ருள்ளம களிகுமபடி புதுப்பிக்கவேண்டு மென்னும் கருத்துடையவராய், ஓர் பிராமணக் கணிகை வடிவெடுத்தது, ஆண்டவா கிரகத்திற கெழுநதருளி, அவா மாதாவைக் கண்டு, உன புத்திரன எங்கே யென்று கேட்க, அவ்வமமையா வெளியே போயிருக்கின்ற நென மிளிமையாய்ச சொல்லி, அக்கணிகையின் திவ்விய வடிவ தைக் கண்டு பரவசமுற்று நின்றனா. திருநெல்லைமமையா அவ வமமையாரைப்பார்த்து “உனதுகுமாரன கோவிலுருக்குத் தரிசன ததினபொருட்டு வந்தபோது வெயிலுக்கும் மழைக்கு முத்வியா யிருநத கொட்டகையைப் பிரித்து அப்பாற்படுத்திவிட்டுக் கற பணியாக்குவிப்பே நென்று வந்தவன, அதற்கு வேண்டியபிரயத் தனம் செய்யாம விருப்பது உசிதமா? இனி விரைவில் வந்து, அத திருப்பணியைத் தொடங்கச் சொல்லுக” என்று திருவாயமலாந் தருளி அநதாதானமாயினா. ஆண்டவா கிரகத்திற்கு வந்தவுட னே மாதா நடநத விருத்தாநதத்தைச் சொல்லக்கேட்டு, மயிரக் குச்செறிநது கண்ணீர் வார ஆனநத பரவசராய், பிரமாதிகளா லுங் காண்டறகரியஞானசொருபியாகிய அவ்வமமையாரைக்கண்ட நீயே டீகாபாக்கியவதி என்று தாயாரை வியநது கொண்டாடி,

நனகடம்பனைப்பெற்றவளபங்கின
நெனகடம்பைத்திருக்கரக்கோயிலான
றனகடனடியேண்புநதாங்குத
லெனகடனபணிசெயதுகிடப்பதே.

என்று திருநாவுக்கரசுநாயனார் தாமும் ஒழுகி உலகத்திற் குபதேசித்தவாறே யாமும் செய்தல் வேண்டுமென்த திருவுளங் கொண்டு, அவ்வமமையின் சநந்தியிலிருந்த கொட்டையை முன் கருதியவாறே, கற்பணி யாக்ருவித்தலோடு மற்றுமுள்ள திருப் பணிகளையும் முடிப்பிக்க வேண்டுமென நெண்ணி, ஸ்ரீகொற்றவா ளீசுரா திருநெல்லைமமை ஆலயத் திருப்பணி விஷயமாய்த் தன வணிகர்களும் மாணுக்கர்களும் கொடுத்த திரவியத்தைக்கொண்டு, அம்மையின் காப்பக்கிரகம், இராஜகோபுரம், விமானம், வாவி கூபதடாகங்கள், நந்தனவனங்கள், தென்னஞ்சோலைகளால் சூழ் ப்பட்ட இராஜவீதிகள், இரதம், மடாலயம், பிசுமாலயம் முதலிய அநேக திருப்பணிகளை உலகினரார் கணிக்கப்படாத சிறப்பினை யுடையதாய்த் தொழிலாளர் மனங்களிக்கத் திரவியங்களைக்கொடு ததுச் செய்து முடித்தனர். இவ்வாறே கல்லல் காடு காத்தான சாக்கை முதலிய சேத்ததிரங்களிலும் திருப்பணிகளைச் செயவித்துத் தம்மை யடைந்தவர்களை அன்ன முதலியவற்றால் ஆதரித்து அநு க்கிரகஞ் செய்துகொண்டிருந்தமையால், இவா மகிமை உலகெங் கும் பரவியது அதனைக் கேள்வியுற்றுத் தேவிகோட்டை இராம நாதன்செட்டியார் முதலிய அநேக அடியார்கள் ஆண்டவரைச் சர ணடைந்தார்கள் இவ்வாறு ஆண்டவா தாம் திருப்பணிகளைச்செய் வது மன்றித் தம் தனபார்களும் தத்தம் கிராமங்களிலும் ஏனைய சேத்ததிரங்களிலும் தேவாலயங்களையும், சாதுக்கள் வசித்ததுச் சிர வண் மன்னுதிகளைச் செய்துகொண்டிருத்தற்குரிய மடங்களையும், நந்தனவனங்களையும், வாவி கூப தடாகங்களையும், சத்திரம் பாட சாலை முதலியவற்றையும் ஏற்படுத்தி வருவதோடு சாஸ்திரவாயி லாகச் சதாசாரங்களையும் அனுஷ்டித்து, வரும்படி ஆளுநராய்க், அவ்வாறே அவர்களும் அப்போது ஆங்காங்குச் சிவாலயம் மடா லய முதலியவற்றை யியற்றியதுமன்றி *இப்போதும் இயற்றி வரு கின்றார்கள்.

* இவ்வாறு ஆண்டவா காலமுதல் நடந்து வருவதைக் கண்ணுற்றே சமீபகாலத்திருந்த வரகவி சேந்தினி பழியப்படியா வென்பவா

விருந்தம்

மடமுண்டோசிவாலயங்களிலிருந்துமுண்டோவாசிடம்

படிப்பதுண்டோமனத்ததுண்டோனத்

திடமுண்டோநாலவா தமிழ்ப்படிப்பாருண்டோ திவவியமா

முதாரமுதற்குணங்களுண்டோ

விடமுண்டோனடியாகுழாமிரு தியுண்டோமெய்யறஞ்சத்

திரம்விபைபூவகாவுமுண்டோ

வடகைலைக்கிறைவென்னுமுததுராமவள்ளரிருந்

கழனிநகாவாரமுன்னம்.

என்னுஞ் செயயுளை யியற்றினா.

தேவிகோட்டை இராமநாதனசெட்டியார ஆண்டவரைத் தரிசித்து, சுவாமின, தெய்வத்தைக் கண்டு ஆராதித்தற்குரிய மாகக்ம யாதென்று பிரசினஞ்செய்ய, அதற்காண்டவா

வெண்பா

தெய்வ வடிவநிறத்த தேவதையைப் பூசைபண்ணித்

தெய்வ வடிவந திறங்கேள்—ரையமினால

சறகுருவாற றுணுணாதல சந்ததமும சிந்தித்த 4

னிறகுமது வான நிலை.

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய் மலராதருளினா. பின்னொரு காலத்தில தேவிகோட்டை அருணாசல சுவாமிகளும், கண்டூரா அருணாசல சுவாமிகளும் ஆண்டவரைச் சரணடைந்து சற்சாஸ்திரம் பயின்று வந்தனர். ஓகாலத்தில் ஆண்டவா அவ்வா அதவாக கண்மாயக் கரையிற பூஜை நைவேத்தியமின்றி ஆலயமில்லாது வெய்யிலிலிருந்த அகத்தீசுர ரெனனும் மகாலிங்கத்தை எடுத்தது வந்து, கொற்றவாளீசுரா ஆலயத்தில் ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று கருதிப்போகுவகாலத்துப் பூவம்பஞ்சாகசநாயகி ஆலயத்திற்கு வடபால குப்புச்சி ஊருணிக்கருகில மறவன கோட்டையிருந்த தழிநதுபோக, அங்கிருந்த கைலாசநாதா, நித்திய கலயாணியமமையாலயம் ஜீர்ணமாப ஒரு கால பூஜை மாததிரம் நடந்து வந்தமையால் அவ்வாலயத்தி லெழுந்தருளியிருந்த அமமையார வெண்பட்டாடை யுடுத்து அந்தணா கன்னிகையாய்த திவய ரூபத்துடன் நேரில பிரசன்னமாய ஆண்டவரை நோக்கி, அப்பா, ஒரு குமபஜலத்திற்கும் ஒரு உருண்டை யன்னத்திற்கும் இங்கிருவரும் காததிருக்கிறோமென்று கூறி அந்தாந்தான மாயினன். உடனே ஆண்டவா கைலாசநாதரையும் அமமையாரையும் எழுந்தருளப்பண்ணி, கொற்றவாளீசுர ராலயத்திற்கும் திருநெல்லைமமையாலயத்திற்கும் மத்தியில் அவ்வாரா வழிபட்டுவந்த பிரமக்காளியென்னும் ஓதுஷ்டதேவதையின் பீடமொன்றிருக்க, அதனையெடுத்துவிட்டு, அந்தஸ்தானத்தில் கைலாசநாதருக்கும் நித்தியகலயாணி யமமையாருக்கும் ஆலயமெடுப்பித்து அதிலஸ்தாபித்து அபிஷேக நைவேத்திய முதலியன எப்போதும் நடந்து வருமபடி செயலித்தனா முன்னர்க கைலாயநாதரையும் நித்தியகலயாணி யமமையாரையும் மறவன கோட்டையிலிருந்து கொண்டுவருங்காலத்து, அங்கிருந்த பஞ்சாகச நாயகி அசுரீரியாய ஆண்டவரைப்பார்த்து “யானமாந்

திரம இங்குத தனித்திருப்பது உமக்கு நீதியா” என்று சொல்ல, அதனை ஆண்டவா கேட்டு, அவ்வமமையாரையும் எடுத்தவரது ஸ்தாபிக்குங் கருத்துடையவராய ஆலயங் கட்டுவிக்குங்காலையில், ஒருநாள் ஆண்டவரைத் தரிசிக்கவந்த சிஷ்யராகிய நல்லானசெட்டியாரா திருநெல்லைமமையா திருப்பணிக்காகவந்த திரவியத்தைப் பிடாரிகுர செலவிடுதல் நியாயமாவென்று சொல்ல, ஆண்டவா

நேரிசை கட்டளைக்கலீத்துறை

கண்டபொருளல்லகாண்பொருளல்லகண்டபொருள்
மண்பிமிருளல்லமாயுமொளியல்லமன்னுமொளி
பண்டென்பதும்ல்லவின்றென்பதல்லபாரபரமா
மண்டமடங்குவடங்காப்பெருவெளியையுளியே.

என்னுங் கவியைக்கூறி “அடா நல்லான, இதனமையான ஐயுளி யமமையாரை நீ தாழ்வாகக் கருதுவது உனது அறியாமையே!” என்று நகைத்து அத் திருப்பணியை முடித்து, அவ்வமமை யாரை ஆலயத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணிக் குமபாபிஷேகஞ் செய வித்து, கொற்றவாளீசரா ஆலயத்தி லிருந்து ஒருகால பூஜை எப்பொழுதும் நடத்தி வருமபடி நியமித்தனா. அவ்வாறே இப் பொழுதும் நடந்து வருகின்றது.

பின்னா, முன் தாம் கருதியபடியே அகனக்கண்ணாயிலிருந்த அகத்தீசரையும் எடுப்பித்துவந்து ஆலயத்துள் ஓரிடத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து, தினந்தோறும் பூஜை வைத்தியங்கள் நடந்து வருமபடி செய்தனா.

அக்காலத்து அடியார்களுக்கு வேண்டிய உதவியை நிரந்தரம் செய்துவந்த இராயபுரம் அப்புகுட்டிசெட்டியாருக்குஉண்டாகிய புத்திர சோகம் நீங்க,

கனவிறகுழவிலடிபெற்றாளுட்களித்தவள்
னனவிறகருதப்பொய்யானதுபோனனவினுற்ற
தனமிக்கமக்களும்பெண்ணருஞ்சுற்றமுந்தன்னுடம்பும்
இனமுற்றவென்னையறியப்பொய்யாகியிருந்ததுவே.

என்னுங் கவியை எழுதியனுப்ப, அதனை அவா பார்த்துப் புத் திரசோக நீங்கி யிருந்தனா.

ஒருநாள் ஆண்டவரது சிஷ்யராகிய பள்ளத்தூர் சண்ணயா வென்பவா ஆண்டவா திருமுக நோக்கி, “சுவாமி, பேத திருஷ்டி எப்போது நீங்கும்?” என, ஆண்டவா

என்சீர்க் கழ்நேடிவாசிரிய விருத்தம்.

விண்ணுதி பூதமெலாளு சிவமே யாகு
மெய்யுருவும் பொய்யுருவுளு சிவமே யாகும்
கண்ணான வேதமெலாளு சிவமே யாகுந்
கருதுகின்ற நீனைவெல்லாளு சிவமே யாகு
மெண்ணிறந்த பேதமெலாளு சிவமே யாகு
மிப்படியே தினந்தோறும் காண்பா னுகிற்
பெண்ணுணை மலியாகும் பேத மினறிப்
பிரமமய மாதறிண்ணம் பேத மினறே.

என்னுங் கவியைத் திருவாய்மலாநதருளினா.

ஆண்டவா கொற்றவாளீசர ராலயத்திருக்கும்பொழுதுமுக்
கிய சிஷ்யரான பள்ளத்தூச சின்னயாவென்பவர், “சுவாமீன,
“யான எனது எனனும் அகங்கார மமகாரங்களை எவ்வாறு
நீங்கும்” என,

நேரிசை வெண்பா.

தனமயமாளு சததி தானினைக்க நாமவுரு
மினமயம்போற றேனறி விளிர்திடமே—யெனமயமே
யாமே யவையெல்லா மானுல்யா னுமமெனதும்
போமே சிவமயமாயப் போம.

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலாநதருளினா.

ஒருநாள சுவாமி தரிசன நிமித்தம் பிள்ளையாப்பட்டி நகரத்
தார பிராத்தனிக், அங்கெழுந்தருளி அவ்வூரில் வசித்தாக் கற்புக்
விநாயகரைத் தரிசித்து,

அறுசீர்க் கழ்நேடி லாசிரிய விருத்தம்

முற்பவத்தில யானபுரிந்த தீவினைகண் முழுதகறது முகத்தி
னனை, யறபக்துக் தெனையழுத்தா வைங்கரனைப் பிறப்பமு மகற
றுங் கோவைச, சொறபழுது புரியாத வணிகாகுலந தினமபணி
யுந் துணைத்தா ளானைக், கற்பகத்தின மிடியகறறுங் கற்பகமா விநா
யகனைக் கருத்தில் வைப்பாம்.

என்னுங் கவியைத் திருவாய்மலாநது, மீண்டுந் கோயிலுரை
யடைநது வசிகுஞ் காலத் தொருநாள மதுபுஷ்கரணியின கீழ்க்
கரையில் ஈசாரிய திகில் நள்ளிரவில் படியினமீ துடகார்திருக்
குங் காலத்து, தமக்கெதிரில் அகண்டைகரச சச்சிதானந்த கன்
பூதராகிய கொற்றவாளீசரா கோடிகுரியப் பிரகாசராய, சந்திர

சூடராய, கங்காதரராய, காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாய, உமா சகித திவ்ய மங்கள விகிரகராய, இடபவாகனத்தி லெழுந்தருளி ப பிரசநநமாயினா. அப்போது ஆண்டவா அகிப்பகதி விரயத தோடு எழுந்து வணங்கித் துதித்து ஆனந்த பரவசராய நிறக்க கொற்றவாளிசுரா அநதாததானமாயினா.

ஆண்டவா ஒருநாள பரணில் நித்திரை செய்கையில் கோவி லுருக்கு மேற்கில் காலயோசனை தூரத்துள்ள சாளியென்னுங் கிராமத்திலிருக்கும் அஞ்சாத பெருமா னென்னும் ஐயனா, ஆண்டவா முன தோன்றித் தன முதுகில் புறறு வளாரதிருப்பதைக் காண்பித்து, “இவ்வாறு சிதலரிக்க யானிருப்பது நீதியா” என, அதற்கு ஆண்டவர் “நீர் யா” என்று கேட்கவும், யான “அஞ்சாத பெருமான” என்று சொல்லி அநதாததானமாயினா. ஆண்டவா உடனே விழித்தெழுந்து நல்லான செட்டியாரை வரவழைத்து “உன குலதெய்வமாகிய அஞ்சாத பெருமான ஆலயத்திற்கு வா வென்று அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவ்வையனா ஆலயத்தினபின் சென்று, அவ்வாலயச் சுவரை உதைத்துத் தள்ளி, சுவாமி முதுகில் புறறு வளாரதிருப்பதைப் பா” என்று காட்டி “இப்படி வருவானேன்” என்று கேட்க, நல்லான செட்டியார் “இவ்வாலயம் கட்டி முடித்தற்கு இதனைத் தொகை யென்று குத்தகையாகப் பேசி, அத்தொகையைத் தச்சுனிடம் கொடுத்தவிட்டோம், அவன் அஜாகிரதையினால் இவ்வாறு வந்தது” என்று கூறினா. கூறவும் ஆண்டவா, தச்சுனியுழைத்துக் கண்டித்து “விரைவில் இவ்வாலயம் செய்துமுடிக்கவேண்டும்” என்று ததரவு கொடுத்தவிட்டுக் கோவி லுருக்கு எழுந்தருளினா அநத்த தச்சுன பின்னரும் ஆலயங் கட்டத்தொடங்காதிருந்தமையால் அவன்மனைவியின் காப்பமுதிர்மாய் ஒழுகத் தொடங்கிற்று. தச்சுன உடனே பயந்து “பெரியோர் வராததையின்படி நடவாததினாலன்றோ இவ்வாறு நேரிட்டது?” என மனங் கலங்கி, ஓடிவந்து ஆண்டவா பாதத்தில் வீழ்ந்து, நிகழ்ந்ததைச் சொல்லி யழுது, “அடியேன் அபராதத்தைப் பொறுத்தருளில் வேண்டும்; இனிமேல் கணமும் தாமசியாமல ஆவஞ் செய்து முடித்து விடுகிறேன், என மனைவியின் கரு வழிநட்பைக் கரவண்ணம் விபூதி கொடுத்தருளவேண்டும்” என, ஆண்டவா கருணைக் கட்டலாகலின் அப்படியே விபூதி கொடுத்தது “இதனை அவன் ஓர் சிறந்தரித்தாலவென்றுபோவாளா, உனவீட்டினுள் கூரைமேற் போடுவாயாயின,

அவளுக்கு வந்த இடையூறு ஒழிந்தது கரு முதிர்ந்து ஆண் குழந்தையைப் பெறுவன; அதற்கு 'அஞ்சாத பெருமாள்' என்று பெயரிட்டு நல்ல புத்தியோடு பிழைத்திரு' என்று சொல்லி யனுப்பினா. அவன் அவவிபூதியைக் கொண்டு விரைவிலேயே வீட்டுக்கு வந்தான் போடவே, அது எரியத் தொடங்கியது. அதனை அவன் அணைத்துவிட்டு உட்புகுந்து தன் மனைவி இரத்தப் போடுகின்ற ச சுகமாயிருப்பதைக் கண்டு ஆனந்தமடைந்து, அவ்வையனா ஆலயத்தையும் விரைவிற செயது முடிந்ததனை சிலநாளில் ஆண்டவா உத்தரவின்படி ஆனகுழந்தை பிறக்க அதற்கு 'அஞ்சாத பெருமாள்' என்று நாமமிட்டான்

இது இங்ஙனமிருக்க, ஒருநாள் திருப்பெருந்துறை அண்ணாமலை செட்டியாரெனப்பவா கோவிலுக்கு வந்து, மடாலயப் பிரவேசத்திற்காக ஆண்டவரைப் பலலக்கி லெழுந்தருளப் பண்ணித் திருப்பெருந்துறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அப்போது ஆண்டவா அவவாலயத்துடனென்று ஆத்மநாதனைத் தரிசித்து,

தொந்தமுங் கடந்த தூயோர் துதித்திடற் குரிய பாத
மந்தமு நடுவு மின்றி யமாந்திடு மடம்பொற் பாதஞ்
சந்தத்தஞ் சுகசிற சந்தாயர சேதோதித் தான பாதஞ்
சிறத்தீனப்படியே தோன்றற் திருப்பெருந் துறைபான்பாதம்.

என்னும் கவிமலரைச்சாததி அங்கு சிலநாள் வசுத்து மீண்டுங் கோவிலுக்கு எழுந்தருளும்போது, இராமநாதன் செட்டியாரா ஆண்டவரைத் தமது மாததூரக்கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்ல, அவன்விட்டு சென்று சுவாமி தரிசனம் பண்ணியகாலத்து,

நேரிசை வெண்பா.

ஐஞ்ஞாற்று வீச ரடியிணையைச் சோந்தவுனக்
கெஞ்ஞான்று நெஞ்சே யிடருண்டோ - பைஞ்ஞாகந்
தாங்கும் புவிவிளங்கச் சஞ்சரிகும பாநுகண்ட
தூங்கிமம் போகாதோ சொல்

என்னும் வெண்பாவை யருளிச்செய்து கோவிலுரை யடைந்தான்.

அப்பவாழ்நகரையில் திருவிதிக்குத் தென்பால் ஓர் கல்மடம்மைக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு முகூர்த்தம் செய்வதற்குத் தேவகாய் கொண்டு வரும்படி போனவா அரசமையம் வாராமையால், முகூர்த்தத்திற்கு நியமித்த இலக்கினம் நெருங்கியதே யென்று

நீனைத்து ஆலயத்தைப் பார்த்தனா. அப்போது அவ்வாலயத்தினி ன்றும் ஓர் அநதணா கன்னிகை கமலத்தில் வெற்றிலையும் பாக கும இரண்டு தேங்காயும் தனது கரத்தி லேந்திக்கொண்டு வந்த னள். அதனை ஆண்டவா தமது கைகளாலேற்றுக கலமண்டபம் செய்ய உத்தேசித்த விடத்திறசென்று நிற்க, அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குட்டையனாரி அவ்வநதணா கன்னிகையைப்பா ரத்து “அம்மேநியா!” என்றுவினவ, அக்கன்னிகை அநதாத்நான மாயினள். அப்போது ஆண்டவா தமது திருக்கரத்தால் அம்மே மாறாத் அன்னதானம் நடக்கவேண்டுமென்று கூறித் தேங்கா யடைத்துமுகூர்த்தம் செய்தருளினா அன்றுமுதல் அன்னதானம் அமோகமாய் நடந்து வருவது இன்றும் பிரத்தியக்ஷமாம்.

இவ்வாறு முகூர்த்தம் செய்து மடாலயத் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருக்கப் பகற்போதெல்லாம் தென்னஞ்சோலை நதனவ னம் ஆரண்ய முதலிய நிராஜனப் பிரதேசத்தை யடைந்து தனித்து அகநீராக்கொழியா திருப்பா. அஸ்தமன சமயத்தில் ஆலயத்திற்கு எழுந்தருளிப் பிரதக்ஷண நமஸ்காராநிகளைச் செய்து, நீபாராதன மாசுமளவும் அம்பாள சந்தியிலிருந்து அம்மையாரை நமஸ்கரி த்து மடாலயத்திற கெழுந்தருளுவர். அப்போது அடியார்கள “அடியேங்கள் உய்யும் பொருட்டு உபதேசித்தருளல் வேண்டும்” என்று வணங்கிப் பிரார்த்திக்க, கருணையோடு தமது திருவாக்கி ஞை உபதேசமொழிகளைப் பிரகடனஞ் செய்வா.

• அநநாட்களில் முன்னரே சரணடைந்தவார்களாகிய தேவிகோ டுடை அருணாசல சுவாமிகளும், கண்டனூர் அருணாசலசுவாமிக ளும் பஞ்சத்தி கைவலய முதலிய அநேக சாஸ்திரங்களைப் பாடங் கேட்டு, பரணிப்பிரபந்தமும் பாடங்கேட்கவேண்டுமென்னுங் கரு த்தினராய், ஓர் அநதணா முகமாய்க் குன்றக்குடியில் திருவண்ணா மலை யாதின் பரமபரை ஸ்ரீ ஆறுமுகத்தேசிகரிடத்தில் அநதூலிருப்ப தாகக் கேள்வியுற்று, அங்குச்சென்று அவ்வாறுமுக கலாமிகளை வணங்கி அருளுவதைப் பரணியென்னும் பிரபந்தமவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது அவ்வாறுமுககலாமிகள் மந்தகாசத் தோடு “நீங்கள் அருளுவதைப் பரணிப்படித்துத் துறவடையுட்போகி நீங்கள்” என்று சொல்லி அந்நாலைக் கொடுக்க, அதனைப் பெற்றுக் கொண்டவரது ஆண்டவரிடம் பாடங்கேட்டு முடிந்த பின், துறவடைய வேண்டுமென்னுங் கருத்தினராய் ஆண்டவரது சயன

ஸ்தானத்தை யடைந்து அப்போது களத்து திருவடிகளைப்பிடித்து கொண்டிருக்கையில் “எங்க ளிருவருக்குந் துறவடைய உததரவு கொடுத்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, ஆண்டவா “நல்லது அப்படியே செய்யுங்கள்” என்று திருவாய் மலராதருளினா. அவ்வுததரவை இருவரும் சிரமேற்கொண்டு முழுமுறை நமஸ்கரித்தெழுந்து கொற்றவாஸீசரரையும் அம்மையாரையும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து, “நாங்கள் செயனுகொள்ளுந் துறவு முற்றுப் பெற்று நன்கு விளங்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்து, நெடுங்குடி ஸ்ரீதேவியைமுதலி சநிதியில் துறவு பூண்டு சிகம்பரஞ் சென்று விதிப்படி நடந்துகொண்டிருந்தமையால் ஆனந்தோர்களால் “துறவுசுவாமிகள்” எனப் பெயரிடப்பெற்று விளங்கினா.

இதுசிறக, ஆண்டவா பல முறையும் பல பிரபந்தங்களைப்பாடித் தமது சுவாஸ்தியை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனா. அவற்றைச் “சுவாஸ்தியைத் திருவாகு” எனனும் நூலினுட்காணலாம். இவ்வாறு ஆண்டவா கோவிலுர் கேட்கத்திறத்தில் அடியார்களுக்குச் சாஸ்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருக்குந் காலத்து, ஒரு நாள் சாயங்காலம் தமது சரீர வியோகம் சம்பித்திருப்பதை யறிந்து கலலையாவை நோக்கி, இப்போது நமது ஆசாரிய பரம்பரையிலுள்ள மகாதமாக்களையும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் அன்பார்களையும் இங்கு அழைப்பிக்க வேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தனா. அவ்வாறே அவர் அழைப்பிக்க, சிககல் வீரபக்திரசுவாமிகள், பசுபதிகோவில் ஆறுமுகசுவாமிகள், திருவிடைமருதூர் பிஷ்ணுசுவாமிகள், குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை யாதீனத்து வேலாயுத் சுவாமிகள் முதலிய மகான்கள் யாவரும் வந்து சம்பத்தில் வீற்றிருக்க, துறவுசுவாமிகள் முதலிய துறவிகளும், நேமத்தானபட்டி பழநியப்ப அயயா, கோட்டையூர் அண்ணாமலையயா, மதுரைக்குட்டை யையா, கருணாநிதி யென்னும் சிதம்பர அய்யா, கல்லல் வெள்ளையப்ப அயயா, பள்ளத்தூர் முத்து வீரப்ப அயயா முதலிய இல்லறத்து அடியார்களும் வந்து நமஸ்கரித்து நின்றனா. அவர்களை யிருக்குமபடி ஆஞ்ஞாபித்து, கலலையாவைப்பார்த்து “வெள்ளையப்பா, இம்மடாலயத்தில் எப்போதும் பரம்பரையாக அடியார்களுந் துறவிகளிருந்து பரிபாலனஞ்செய்து விளங்குவரவேண்டுமே” என்று வினவ, அதற்கு அவர் “சுவாமிகள் ஆஞ்ஞா

யினபடி நடந்துகொள்ளுகிறோம்” என்று கூறினா. அப்போது ஆண்டவா தம் பக்கலில் நின்ற துறவுசுவாமிகளென்னும் தேவிகோட்டை அருணாசல சுவாமிகளைப் பார்த்து, ‘அருணாசலம் நீ இன்று முதல இம் மடாலபத்தி லிருந்து அடியார்களுக்கு அதுககிரகம் செய்து வருவாயாக’ என்று ஆளுநாபித்தது, கலி (சதகாசய்ய) சாலீவாகனசகாபதம் (தளாகயுக) பிலவங்கவருடம் உத்தராயணம் பங்குனிமீ அட பவாணமிதிதி பானுவாரம் உத்திர நக்ஷத்திரம் கன்னியாஸ்கினம் எனனு மிவை பொருந்திய சபதினத்தில் பிரமானந்த சிந்துவிற கலந்தருளினா. அப்போது துறவு சுவாமிகள கருணாநிதி முதலிய அடியார்களும், வீணை பெரியோர்களும் மண்டலபிஷேக பரியந்தமான விதிகளை மிகச் சிறப்பாய் நடத்திக் களிப்புறமிருந்தனா.

இதனைத் துறவு சுவாமிகளிடம் அனபுதுண்டு சிதம்பரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவல ரவாகள கேட்டு,

கொண்டசகவருடமாயிரத்தெழுநூறு
சேரும்புத்தகொன்பத்தி
நிரமருவுடிலவங்கவருடம்தினமீனமா,
திங்களுடாந்தேதியிற
நிரமருவுபானுவாரத்தினுத்திரமெனச
செபபுநக்ஷத்திரத்திற
சிறந்தபூரணியெனுந்தியதனிலினிதுவரு
திக்குகனனிலகுகினத்தே
காரகொண்டபுயலவண்ணம் மலரயனவருநதியுங்
காணாதபெருவாழ்வெனுங்
கறைமிடறநிறைராசகடகபரமேசுரன
கருணையுருவோடமாநது
கனவெழிலகொணமணிமாடநிலவுரமிவனமெனக
கழறுமுயாபதியிலவாசன
கணிதமறுசீடாதமதகவிருடுரத்தவரு
கருதரியஞானதபனன
போகொண்டகாமக்குரோதலோபாதியாம
புகலகுறநீங்குபுனிதன

* இதனைத் துறவுசுவாமிகள் சரித்திரத்திற காண்க

பொறையறிவடக்கமருணமுதலறகுணமொடு

பொருநதிவளருறமுதலவன

புவனமூனறினுமிவன்புகழ்சென்றிடறகிடம்

போதாதெனச்சிறந்தோன

பொருவிலாதுயாகுதவேதாரதசாததிரம

போதமிகுளளநிபுண

போகொண்டிராமலசமாதிசாக்ஷாதகார

பிரதாபமிகுசிரேஷ்டன

பெருமைசிறைதருமுததுராமலிங்ககுரு

பிறங்கியிடுமததுவிதநிட

பிரபஞ்சரிவிஷயச் சிஷ்களாதிதமாம

பெருவெளியதாகிநின்ற

பேசருமகண்டபரிபூரணசுகானந்த

பிரமமாயிலகினே.

என்னும ஆசிரியவிருத்தத்தினை யியற்றினா.

ஆண்டவர் சரித்திரம் முற்றிற்று

உ

சுவமயம்

ஸ்ரீசற்குருநாதன ஹிணே

துறவுசுவாமிகள் சரித்திரம்.

ஆண்டவர் பரிபூரணதன்மை யடைந்தபின் அவ்வாதினத்திற்கு வந்த துறவுசுவாமிகள், கண்டனூர் அருணாசல சுவாமிகளுடன் பூவாசிரமத்தில் வியாபார நிமித்தமாய்த் திருநெல்வேலிக்குப் போயிருந்தனர். அவரு இருவரும் மிகக் கிளேகத்தால் பிரியாத தன்மை யுடையவர்களாயிருந்து கோவிலூரில் ஆண்டவரைச் சரணடைந்து, அனுகிரகம்பெற்றுச் சிலகால மங்கிருந்தும், பின்னர் அரிய தூறவினையடைந்து சிதம்பரக்ஷேத்திரஞ்சென்றிருந்து, ஆண்டவர் உத்தரவின்பேரில் மீண்டுங் கோவிலுருக்கு வந்து சிதம்பர விராயகர் ஆலயத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலகாலம் சென்றபின்னர் இருவரும் ஆண்டவரிடத்து உத்தரவுபெற்றுச் சிதம்பர

பரஞ்சென்று வசித்துவருமபோது தேவிகோட்டைத்துறவுசுவாமி
கள்தம்மைச்சரணடைந்தநித்தியானந்தசுவாமிகள், திருநெல்வேலி
சுப்பிரமணய சுவாமிகள், வளவனூர் ஷண்முக சுவாமிகள், மது
ரைச் சுப்பராயசுவாமிகள், கோவந்தசுவாமிகள் முதலிய துறவிகளு
கரும், பாகநேரி முததுக்கருப்பையா மதுரை மெய்யப்பய்யா முத
லிய கிரகஸ்தாக்களுக்கும் நியமமாகத் தினந்தோறும் தாக்க, யுகதி,
அதுமானங்களுடைய சாஸ்திரங்களை அதுக்கிரகித்து வந்தனா. அப
போது கண்டனூர் * சின்னத்துறவுசுவாமிகள் மன்னதியானுடிக
ளினபொருட்டுத் தனியே யிருக்கவேண்டுமென்று வடக்குக்கோப
ரத்தில் மனை தியானுதிகளைச் செயதுகொண்டிருப்பா. பெரிய
துறவுசுவாமிகள் முழுசூழ்க்கருகருகே உபநிஷத்கும காலந் தன்
மற்றைக் காலமெல்லாம் கண்கண்டத்து ஒடுகத்தினுள் தியா
னஞ் செயதுகொண்டிருப்பா. இருவரும் ஆலயத்திற்குத் தரிசன
நிமித்தம் போக்குங்காலத்து ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக்கொள்
வாசன, ஆண்டவா நடத்திவருங் குருபூஜை, திருநெல்லைமமை
புறாவ் முதலியவற்றிற்கு வருந்தோறும் போய் வருவார்கள
இவ்வாறிருவரும்சிதம்பரத்தில் வசிக்குங்காலத்து ரவேதாரணய
சேந்ததிரத்திற்குச் சென்று ஆலயத்தாடவிரவேசித்துத் திருவெண்
காடரைத் தரிசித்துச் சந்தித்தானத்தில் நிற்குமபோது ஆதிசைவா
ஸ்பூதிக்கொடுக்கப் பெற்று வெளியில் வந்து வீதியில் பிணைக்கருச்
சென்று அகாலமாயினமையால் பிணை யகப்படாமல் இருவரும்
ஆலயத்திற் பிரவேசித்து, அத்ததரம் தரிசனஞ்செய்து, தீர்த்தத்
தில் இரண்டுக்கை ஜலம்நுந்திற் குடவகையில் சிவபெருமானைச் சிந
தித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யுநாள் ஆககாலையிற் சிவபெரு
மான அவவடியார்களமீது கொண்ட கருணையினால் தாம் ஆதி
சைவ வேஷங்கொண்டு கமலத்தில் இரண்டு சூரக்கரை யன்னத்
தைக் கொண்டுவந்து அவ்விருவா கைகளிலுங் கொடுத்தனா. அப
போது அவர்கள் அவரை ஆதிசைவரென மதித்து அதனை அன்
போடு வாங்கித் தீர்த்தக்கரையிற் சென்று புசித்து, ம்றுபடியும்
நித்திரைசெய்து காலையி் லெழுந்த நித்திய காமங்களை முடித்துக்
கொண்டு ஆலயத்துட் சென்று சிவபிரானைத் தரிசுக்கும்போது,

* கண்டனூர் அருணாசலசுவாமிகள் சின்னத்துறவு சுவாமிகளென்றம்
அவ்வாதினத்திற்குவந்த சேவிகோட்டை அருணாசல சுவாமிகள் பெரிய
துறவு சுவாமிகளென்றும் ஆகநாலுது அடியார்களால் அழைக்கப்பட்டு
வந்தனா.

ஆதிசைவ இருவரையும் பார்த்து இரவில் எங்கு போஜனஞ் செய்து சயனிகதிரூநதீரகளென்று கேட்க, சுவாமிகளிருவரும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்து இராததிரி அன்னங்கொடுத்தவர் இவராயிருக்க, இப்படிக்கேட்கின்றாரே என்று யோசித்து, அவ்வாதிசைவரைப் பார்த்து இராததிரி இரண்டு சாககரை யன்னங்கொடுத்தது தாங்கள்தானேயென்று கேட்டார்கள். அதற்குஅவர் “யான் எப்போது கொடுத்தேன்” என்று பிரதியுத்தரங் கூறினார் அதனைக் கேட்டு இருவரும் இது ஸ்ரீ நமோஸ்பபெருமானது திருவிளையாடலையன்றி வேறில்லையென்று தம் மனத்தாடுகொண்டு, ஆச்சரியத்தையும் பேராநந்தத்தையும் மடைந்து, அங்கு சிலநாள வசித்தும் மீண்டும் சிதம்பரத்தை - சென்று அங்கு வசித்தும் வருமா. அவ்விருவரும் மறற்றொருகாலத்தில திருவண்ணாமலைக் கெழுந்தருளி அங்குள்ள ஆரணியப் பிரதேசத்திலவசிக்கவேண்டிமென்று கருதி, அம்மலையை நோக்கிச் செல்லுகையில், மெட்டுசாவடியிலிருந்த சேவகர்கள் அவ்வழியாகத்தனியேபோகலாகாதென உறுத்திக் கனார் அதற் கிருவரும் எங்களுக்குத் தடையுண்டோ வெனன, இடையிற காணி வல்திர மிருக்கின்றதேயென நச்சேவகர்கள் கூறினர் அப்போது இருவரும் இடையிலிருந்த வல்திரத்தைக்களைந்து அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டு, திகம்பரிகளாய் அருணகிரியை யடைந்து ஈசானயசுவாமிகள் மடத்திலும் அம்மலை ஆரணயங்களிலும் சிலகாலம் ஏகாந்தமாய் வசித்து, பின்னாற் திருப்பதி திருக்காளத்தி முதலிய சேஷத்திரங்கள்லும் சுந்தமுல்பலாதிகளாய் புதித்துக்கொண்டு சில நாட்கழித்து மீண்டுந் தில்லையை யடைந்து நடனதிரினஞ்செய்து ஆதமான்னுசந்தானபரர்களாயிருந்தனர் அப்போது யாழ்ப்பாணத் தைச்சாரந்த நல்லூரெனவும் நகரத்தில் வசிக்ருகும் சைவசித்தாந்த வித்வத்சிரேஷ்ட-புறிய ஆறுமுகநாவலர்வர்கள் ஸ்ரீ நமோஸ்திரின தினபொருட்டுச் சிதம்பரத்தை யடைந்து, சிறப்பேசா திருவிதியி, லெழுந்தருளாத தரிசனாததமாக அங்கு வந்து சோந்தனர் அப்போது துறவுசுவாமிக ளிருவரும் அடியார் குழாங்களுோடு நின்று சபாநாதனைத் தரிசித்துச் செல்லுவதை நாவலர்வர்கள் கண்காக்கி யாகப் பார்த்துப் பின் றொடர்ந்து கேணிமடத்திற்கு என்று இரண்டு மூர்த்திகளையும் தரிசித்து வணங்கி மீன்றனர். அவரைச்சுவாமிகளா, “தாம் யார்?” என்று வினவ, அவர் “யான் வசிப்பது யாழ்ப்பாணம் நல்லூர், எனபெயர் ஆறுமுகம், ஸ்ரீ நமோஸ்பபெருமானைத்

தெரிசுகுமபொருட்டு இங்கு வந்தேன்” என்று கூறி நிற்க, அவர் வாததை நயத்தைக் கேட்டு உட்காரும்படி ஆளுநாபித்ததின பேரில் சற்றுநேர மங்கிருந்து அவர்கள் பிரபாவங்களைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து உத்தரவுபெற்றுச் சென்று பின் நாள்தோறும் அவ்வாறே வந்து தரிசித்துப் போவா. சுவாமிகளும் அவரது நல லொழுகத்திற்கு வியப்படைந்து ஸ்காந்தபுராணத்தைத் தினந் தோறும் பகல் பதினென்று நாழிகைக்குமேல் பிரசங்கஞ் செயது வரும்படி ஆகஞாபிக் அங்ஙனமே செயதுவந்தனா. சுவாமிகள் அப்பிரசங்கத்தைக் கேட்டுச்சுந்தோஷித்து, ஒருநாள் இன்றுமுதல் புராணப் பிரசங்கம் செயதுவரவேண்டுமேயன்றிப் பரிமார்களு க்குப் பதவினால லாகாதென்று உத்தரவுசெய்ய, அவ்வாறே அன்றுமுதல் பாதிரிமார்களுக்குப் பாட்டுசொல்லாத லொழிந்துபு ராணப்பிரசங்கஞ்செய்தலோடு சைவநூல்களும் பயின்றுவந்தனா.

இவ்வாறு அந்நா அடியார்களுக்கு அனுகிரகம் செயது கொண்டு நெடுங் காலம் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்ஙன மிருக்குநாளில் ஒருநாள் சினனத்துறவு சுவாமிகளுக்குச் சிற சபேசா பிரசன்னமாய் “நீ காசிக்குச் சென்று கங்காலநானம் பண்ணி விசுவநாதரைத் தரிசிப்பாயாக” என்று உத்தரவு செய்ய, அதனைப் பெரியதுறவு சுவாமிகளுக்கு அறிவித்து விடை பெற்று க்கொண்டு காசி கோத்திரத்தை யடைந்து, கங்காலநானம்பண்ணி விசுவநாதரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினமிருந்து, ஒருநாள் அத தந்ததிலிருக்கும் திருவாடுதுறை மட்டத்து நமசிவாயத் தம்பி ரானிடத்திற் சென்று, “இந்தத் தேகம் குரோதினா மிதுனமாசம் (நகல்) சுக்கிரவாரம் பத்து நாழிகைக்கு வியோகமாய் விடும், இவ்விஷயத்தை எமது ஞானாராயிர திருப்பெருந்துறைக் கடுத்த கோவிலுரெனும் கோத்திரத்தில எழுந்தருளியிருக்கின்றமை யாலவருக்கு ஒரு நிரூபவாயிலாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று கூறினா நமசிவாயத் தம்பிரானும் அதற் கியைந்து அன்று முதல் இரண்டடியார்களை அத்துறவு சுவாமிகளை விட்டகலா திருக்குமபடி நியமித்தி, சுவாமிகள் திருவாய மலாநதருளிய பிரகாரம், தேக வியோக மெய்திய தன்மையை யறிந்து ஆனந்தமடைந்து அத் தேகத்தைக் கற்றொட்டியில் அடக்கஞ் செயது கங்கையிலிறக்கி விட்டு, இவ்விஷயத்தைக் கோவிலுர ஆண்டவருக்கு மிக வணக்க ததுடன் ஓர் சீருபம் எழுதித் தெரிவித்தனா.

இஃது இவ்வனமிருக்க, சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளியிருந்த பெரியதுறவு சுவாமிகள் தம்மோடு இடைவிடாதிருந்த சினந்த துறவு சுவாமிகள் காசிக்ஞ்சசென்றபின் அடியார்களுடன் கோவி லுருக கெழுந்தருளி குருமூர்த்தியைத் தரிசித்து நித்தியானந்தத் தை யடைந்திருந்தனர். பின்னர் ஆண்டவா பூரணதிசை யடையுங் காலத்து ஆஞ்ஞாபித்தபடி அவ்வாழிந்ததிலிருந்து தம்மை யடை ந்த அடியார்களுக்கு அனுசகிர்களு ரெயதுகொண்டு, ஆண்டவா கட்டளைப்படி கனிஷ்டராகிய கருணாநிதியை ஆராதனமுதலிய கோவிற காரியங்களைச் செவ்வையாய் நடத்தி வரும்படி நியமனஞ் செயது, மடாலயத்தில் அளவிறந்த அடியார்களுக்கு அன்னமளிப்பித்தும், மற்றும் மடத்திற்கும் கேட்கிலுக்கும் வேண்டி காரியங்களைச் சீர்திருத்தும்படி உத்தரவுசெய்தும், எல்லாவற்றிற்கும் தான் சாக்ஷியாகவே யிருந்து ஆனந்தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆண்டவா பரிபூரணமாகிய பதினேழாவது மாசம் கலிங்கம் (சுதூக்ஷாந்த) சாலிவாகன சகாப்தம் (தௌளயிக) ரௌமிய வருஷம் தக்ஷிணயனம் கிரீஷ்மரூது கடகமாசம் கங்கிலபக்ஷம் (சூஉ) பாதுவாரம் சதுர்த்தி திதி பூர நக்ஷத்திரம் மிதுனலக்ஷனம் என னும் இவைகள் கூடிய சுபதினத்தில் துறவுசுவாமிகள் சச்சிநாதந் த பரப்பிரமம் சமாசு சுபாவமடைந்தனர். கருணாநிதியும் பெரியோராகளையும் அடியார்களையும் வரவழைத்து, அம்மூர்த்திகளுக்கு மண்டலாபிஷேக பரியந்தமான காரியங்களைச் சிறப்பாய் நடத்தி யருளினார். அத் துறவு சுவாமிகள் பரிபூரண மடைந்த தினத்தில் அவர்கண்மீது கருணாநிதியவர்கள்

அரியகலியுக வருடநாலாயிரத்துதொளாயிரத்தைமபதினமே லஞ்சாலிவாகனகூட - பத்மோராயிரமதித்தவெழுந்துறழ்புப்தொன ருனசுலியயருடமொடுதக்கணயனமளப்பருங்கிரீஷ்மரூதுவு மங்கடகமதிதே தியொனப்தொடுசுக்லபக்ஷ தியாரத்தினிரவிற தருமியாத்கடிகையி ருபத்தினுறபூரநடத்தி ந நிதிசதுர்த்தி தனிமிதுனலசகினம்தொவெரியாண்டன ஈராவணிசுவாகரணமூலு சாற்றுமிவைசோசுபதினத்தினிநமணிககரைததணகடற்றாசுபித்த தரைமகக் கொருதரளமாலேபுரைமதுந நித்தனிநமொணியெனன மருவிவளாதெனகழநியமபதியிடுப்பெண்ணிமாணிககமெனவிளங்கு வரமுததுநாமருருவி யகத்திலெநநாளும்னுமொளியாயககலந்தான மகிமைதருருபதிககருளிருடிபுங்கவவசிட்டாபோதகசத்தியும்

மலாபண்டையுரக்களே நமொருபூசகரவாத திசனகன ஞானமும்
வரையரியசட்பரதாசீவகாருணயமும் னனுகாசநியாசமும்
மானபரவுநாரதமகாமுனிவரே நதிரனமன திலுறுசிவபசுதீபம்
வாரித திபட்டியோருருவுகொடுவதெனவேழிமுறைமையடிமைகொண்ட
மாசிலருணாசலசதாசிவசுகோதயமகாருருசிநாமணியரோ.

என்னும் ஆசிரிய விருத்தத்தை யியற்றி யருளினா மதிரைச
சுப்பராய சுவாமிகள் அர சுவாமியளமீது * பிள்ளைத்தமிழ்மொன்று
யூறு ரெயபுடகளா லியற்றினா.

துறவுசுவாமிகள் சரித்திரம் முற்றிற்று

கருணாநிதிசுவாமிகள் சரித்திரம்.

துறவுசுவாமிகள் பரிபூரணமானபின்னா அத துறவு சுவாமி
ரோது ஸ்தானத்தில் வந்தவா கருணாநிதியெனனும் சிதம்பர ஞான
தீட்சிகா இவா முன பட்டத்திருந்த சுவாமிகளின் இனைய சகோ
கரா. அச சுவாமிகள் துறவடைந்தமையைக கேளவியுற்று அவரை
த தரிசுகுமபொருட்டுக கொவிலுருக்கு வந்தபோது ஆண்டவ
ரைச ரரணடைந்து அனுககிரகிக்கப்பெற்று அங்கு சிலநாள வசி
கதுப பின் மதுரைக்குடை அயயாவுடன் திருப்பெருந்துறை
க்குச சென்று வடக்கு மடத்தில் தியான சமாதிகளைச செயது
கோணடிருந்தனா. இவா இவவாறு ஆண்டவரை விட்டுத் தனித
திருப்பதைச சிதம்பரத்திருந்த துறவுசுவாமிகள் அடியார்கள வாயி
லாகக்கேட்டு வருத்தமுறறு, குறுந்திரட்டுப் பெருந்திரட்டு முத
லிய சாஸ்திரங்களினின்றும் ஐம்பது செய்யு ளெடுத்தது திரட்டிச
கோடாரமெனப் பெயரிட்டு அதனோடு அதனப்பிராயம் முழு
யதும் விளங்குமபடியான ஒரு நீரூபமும் எழுதி அவற்றை ஒரு
மாணுககரிடங் கொடுத்துச சிதம்பரத்தின் கையிற கொடுத்து
வாவென மனுப்பினா. அத திருமுகத்தை அவா திருப் பெருந
துறைமுற்ற கருணாநிதியிடங் கொடுக்க, அதனை அவா மிகத் திரு
பதிவேசுவாங்கிப் படித்துப்பாராத்துக கண்களி லொற்றிக்கொண
ட்டினை கோவிலுருக்குப் புறப்பட்டுவந்து, ஆண்டவா, உள்ளன்
நீற்குப் பாததிரராய் நடந்து வந்தனா. பின்னா ஆண்டவா பரிபு

* இப் பிள்ளைத்தமிழ் முன்னரே தனிப்புத்தசுமாய அச்சிடப்பட்டிருக்க
னென்று

ரணமாகுங் காலத்து ஆளுநாபித்தபடியும் துறவு சுவாமிகளது உத்தரவுப் பிரகாரமும் அவ்வாதினத்தைப் பூரணமாகத் தாமே வகித்து, முன்தமது குருமூர்த்தி யாரம்பித்த கொற்றவாளிக் கரா ஆலயத்தையும் திருநெல்லைமமை யாலயத்தையும் புதுக்கிச் சம புரோகூஷண செய்வித்து, உறசவாதிகளை நடத்திவந்தனா. ஆண்ட வரை மகாலிங்க மூர்த்தியாகவும் துறவுசுவாமிகளை நந்திகேசுரராகவும் சமாதிஸ்தானத்தி லமைத்து, இருவருக்கும் ஒன்றாய்க் காப்ப ககிரகம் முதலியவைகளை விநோதமாக முடிப்பித்ததுக குடம்பாபி ஷேக்மும் சிறப்பாக நடத்தி, நித்திய நைமித்தியபூஜை முதலிய வற்றைச் சிரத்தையோடு செய்து வருமாபடி கட்டளையிட்டு, எப்போ தும் குடடையையா முதலியோர்கள் தமதருகியுடைய பீடாதிருக்கப் பிரம் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டு அங்கு எழுந்தருளியிருந்தனா.

அங்ஙன மெழுந்தருளியிருக்குங் காலத்து ஒரு சமயம் கருணாநிதி சிதம்பரத்திற்கு நடேச தரிசனாததமாகப் போயிருந்த போது கோட்டையூப பெத்தாசசி சுவாமிகள் பொன்னம்பல சுவாமிகளை அழைத்து வந்து ஸ்ரீ கருணாநிதி சநிதியிற் சோப பித்து, இப்பிள்ளை மிக மேதாவியா யிருந்தால் பாடநூலொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, கருணாநிதியும் அவ்வாறே அவரிடத்து நற்குண நற்செய்கை ளமைந்திருந்தமையைக் கண்டு அடிமைகொண்டு, மிக அன்புபாடு பாலசிகைமுதல் பஞ்சதசி பரியந்தம் அங்கு படிப்பித்து, பின் கோவிஸ்ரூக கழைத்துவந்து ஏனைய சாஸ்திரங்களுடும் கிரமமாகப் போதித்து வந்தனா. பொன்னம்பலசுவாமிகளும் மிருத்த பகதியோடு கருணாநிதியைச் சாயை போல விட்டு நீங்காது சநிதியிலே யிருந்து சஷ்ணைத் திரயங்களு மொழியக் குஷீன் பரிபூரண கிருபையைப் பெற்றுக் குருகுல வாசம் செய்துவந்தனா.

இன்னும் அக்கருணாநிதி யவர்கள், தமமைச் சரணடைந்த காரைக்குடி இராமசாமி ஞானதேசிகா முதலிய அடியார்களுக்கு அனுககிரகித்து வந்தனா.

அக்காலத் தொந்நாள ஸ்ரீ கருணாநிதி யவர்கள், தமது ிட ராகிய தேவிகோட்டை இலக்குமணர் செட்டியாரைப் பார்த்து, சிதம்பரம் ஸ்ரீ மூலட்டானேச்சுரா ஆலயத்தை ஜீரணோத்தாரணம்

செய்விக்க வேண்டுமென றுததரவு செய்ய, அவ்வாறே இலக்கு மணச செட்டியாரும் தம் மினத்தவர்களை வரவழைத்து, அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து குருமூர்த்தியின் சநிதியிற் றெரிவித்தனா. அப்போது கருணாநிதி களிப்பு றறு அடியார திருக்கூட்டத்தோடு சிதம்பரத்திற்கு எழுந்தருளி, பல தேசங்களிலிருந்தும் வைதிகர்களான பிராஹ்மணோத்தமர்களை யும் வித்வான்களையும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் வரவழைத்து, அபரிமிதமாகப் பிராமண போஜனம் செய்வித்து, ஸ்ரீ நடேச ப் பிரானுக கொப்பான தீக்ஷதாக்களைவரையும் பூஜித்து மரியாதை செய்து, ஸ்ரீ மூலட்டானேசுரருக்குச் சொண்புரதனம் செய்வித்து வேண்டியபடி வெகு விமரிசையாக காலயுகதி வருஷம் ஆனி மாசம் (கசு௨) சோமவாரத்தன்று குமபாபிஷேகம் நடப்பி ததுப் பேரானந்தமுற்று அடியார்களுடன் மீண்டும் கோவிலுரு க்கு எழுந்தருளினா.

அங்கு எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அநுககிரகம் செய்து கொண் டிருந்ததோடு கொற்றவாளீசுவரா ஆலயத்திற்கும் திரு நெல்லையமமை ஆலயத்திற்கும் குமபாபிஷேகமும், அவவாலயங் களின் மத்தியில் நித்திய கலயாணிகும கைலாசகூர்த்தருக்கும் ஓர் புதிய ஆலயமும், சேர்மாஸ்கந்தருக்கு ஓர் சபையும், கல்பாண மண்டபமும், திருக்குளமும், அக் குளத்தில மையமண்டப முதலி யனவுமாகிய திருப்பணிகளை இயற்றுவீத்துப் பின் செய்யவேண்டியவைகளுக்கும் படமொன் றேற்படுத்தி, குமபாபிஷேகம் தடா ழுப் பிரதிஷ்டை முதலியவற்றைச் சிறப்பாக நடத்தினா. கோவிலுக்கு ஏற்பட்ட கிராமங்களையெல்லாம் சீர்திருத்தி அபரிமிதமான வருமானங்களை யுண்டுபண்ணி நித்திய நைமித்திய பூஜைகளையும் சிறப்பாக நடத்தி வரச்செய்து, மடாலயத்திற்கும் முன் கிராமத்தோடு புதிய கிராமங்களையும் வாங்கி விசேஷ வருமானத்தை யுண்டுபண்ணி அடியார்களுக்கு அனன் முதலியவற்றை யுத்கிக குருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தனா.

இக்கருணாநிதி கண்டனூர் சினையா பொன்னம்பல் ஸ்வாமி கள் முதலிய மாணுக்கர்கள் பலருக்கு பலமுறை வாசிட்டபாடம் நடத்தி, சமாப்தி காலத்தில் செய்யத்தக்க விதிப்படி மாணுக்களால் அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட அளவிறந்த திரவியங்களைக்

கொண்டு பிரம்மணபோஜனம் மகேசுரபூஜை அபிஷேக ஆராதனை முதலிய வைபவங்களை விசேஷமாய் நடத்தி ஆனந்தத்தோடு டிருந்தனா.

அக் கருணாரீதி அடியார்கள் மீது அன்புகூரது தமிழ்ப்பா வாக இலக்ஷண விருத்தியென்னும் ஓர் நூலையும் தம் தாசிரியா பேரில் ஸதுதிப்ரமான அனேக செயபுட்களையும் செயதருளினா.

இவ்வாறு கருணாரீதி சமீபன ஸ்ஷேததிரத்தில வெகுகாலம் அனேக அடியார்களுக்கு அநுககிரகம் செய்துகொண்டிருந்து, ஆடிப்பூரோற்சவஇரண்டாந் திருவிழாவன்று தனதுதேசமவியோ கமாகுமெனத் தெரிந்து, கல்லையா முதலிய சாஸ்திரிகளுடன் பொன் னம்பல சுவாமிகள் முதலிய அடியார்களும் சூழ்விருக்க தமது சீடரான காரைக்குடி இராமசுவாமி ஞானநேசிகரை அவவாதினத் திருந்த அடியார்களுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டு சிவா லய மடாலய முதலியவற்றைப் பரிபாலித்து வரும்படி நியமித்து, கலி (சங்கராஸி) சாஸிவாகன சகாப்தம் (தளாகுலி) தாதுவரு ஷம் ஆடிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் சவ சோமவாரம் ஏகாதசி ரோ கணி நக்ஷத்திரம் துலாலககினம் என்னும் இவை பொருந்திய கபதினத்தில் அக்ஷணைகர சபாவமான ஆதமானந்த சிந்து விற கலந்தருளினா. ஸ்ரீ பொன்னம்பல ஞானதேசிகரும், இராம சுவாமி ஞானதேசிகரும், கோடகநல்லூர் சுந்தர சுவாமிகளும், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களும் ஒருங்கு சோரது கருணாரீதியின திருமேனியை ஆண்டவா சந்திதானத்திற்கு நேராகச் சமாதி செய்வித்து அதன்பேரில் பலிசீடம் வைத்துப் பூசித்து மகேசுர பூஜை முதலியவற்றை அபரிமிதமாகச் செய்து ஆண்டவா துறவு சுவாமிகள் ஆஸ்பாஷிக்கு எவ்வாறு நித்திய நைமித்திய பூஜைகள் நடந்து வருகின்றதோ, அவவாறே கருணாரீதிக்கும பூஜை நடந்து வரும்படி செய்தார்கள.

கண்டனார் - நாகபபாய்யா அவர்கள் குமாரர்

முத்துராமாய்யா அவர்கள் ,

இயற்றியது.

திருமருவியி- ததைமபதொன்றமானடுசெறிதாதுவருடத்தினிற்
 ரிகழ்கடகமாதமதினனகானதே திபுஞ்செறியமரபடசநதனிற்
 ரினசேரமவாரமேகாதசிரோகணிதிகழ்துலாலகினததே
 தேடைநகரதனிலவநதவதாரமாகியேதெனகழநியமபதியினிற்
 குருநாதனமுத்துராமலியகேசனருள்கொண்டமேயமுடிபுகருக
 கூறானவபபதியிருநதுபினனுக்கவகுணமாங்வருள்கின்றேன
 கோத்திலருணைசலசவாமிகடக்கிலையநற்குலமுடையகூடாமணி [லேன
 வெண்ணிலுண்டிபாழியுமணடலததுளவணிகாகுழுவெலாமபணியவல
 மருமருவுகொற்றவாளீசனற்றிருநெலலேமாதுதனகருணையாலே
 மதிமன்னாநிதிமன்னாகவிமன்னாபுவிமன்னாவநதுபணிகின்றதின
 மங்குளமதானமடவாலயசியாலயமமலாவனஞ்சத்திரமுதல
 மலாவான்பவனத்தனேகமுண்டாகவேவநதகாரணவள்ளலா
 மருமருவுசெய்காருணிபமுதனானகுமேயமுகானதிருவுருவமா
 மறிவானகலவிசெலவம்பொறுமைகோத்திபையாவனுங்குறமுடிபா
 வத்துவிதநிசரயசிதமபரசவாமியெனனானநகருணரிதி
 யகண்டபரிபூரணசதானநதசிறசொருபமாகினுறிகமாதோ

கருணைத்திசுவாமிகள சரித்திரம்

முற்றிற்று

சமீவனபுராணம்

இலங்குபுகழவனனிவனமவாழகவொளிராகொற்றவாளீசுவாழக
 கலங்குதநீராததெனையாண்டநெலலைநாயகிபெரியகருணைவாழக
 மலங்குதலிலததலததுமனனிவளாமாதவாகுமாதவாழக
 நலங்குலவுமணிமன்றுண்டநவிலவெடுத்தபொற்றானுமவாழக.

ஸ்ரீ ஆண்டவர் சரித்திரச் சருக்கம

முற்றிற்று

திருச்சிறறமபலம்

பிழைத்திருத்தம்.

வரி	பிழை.	திருத்தம்.
6	படியினிற்	படியினுஞ்
26	மறைசை ஓத	மறைசையிலுத்
3	நாட்டந	ஊட்டந
28	வில	விலலானி
17	காயகந்தி	காயககந்தி
21	இருந்தன	இருந்தன்னபாண்ட
15	மலையில	மலையை
24	யெண்ணி	யெண்ணிப
16	இளைப்பீர்	இளைப்பீர்
21	என்று	என்று
21	திலவா	திலவா
25	”	”
1	அறிதற்	அறிதற்

